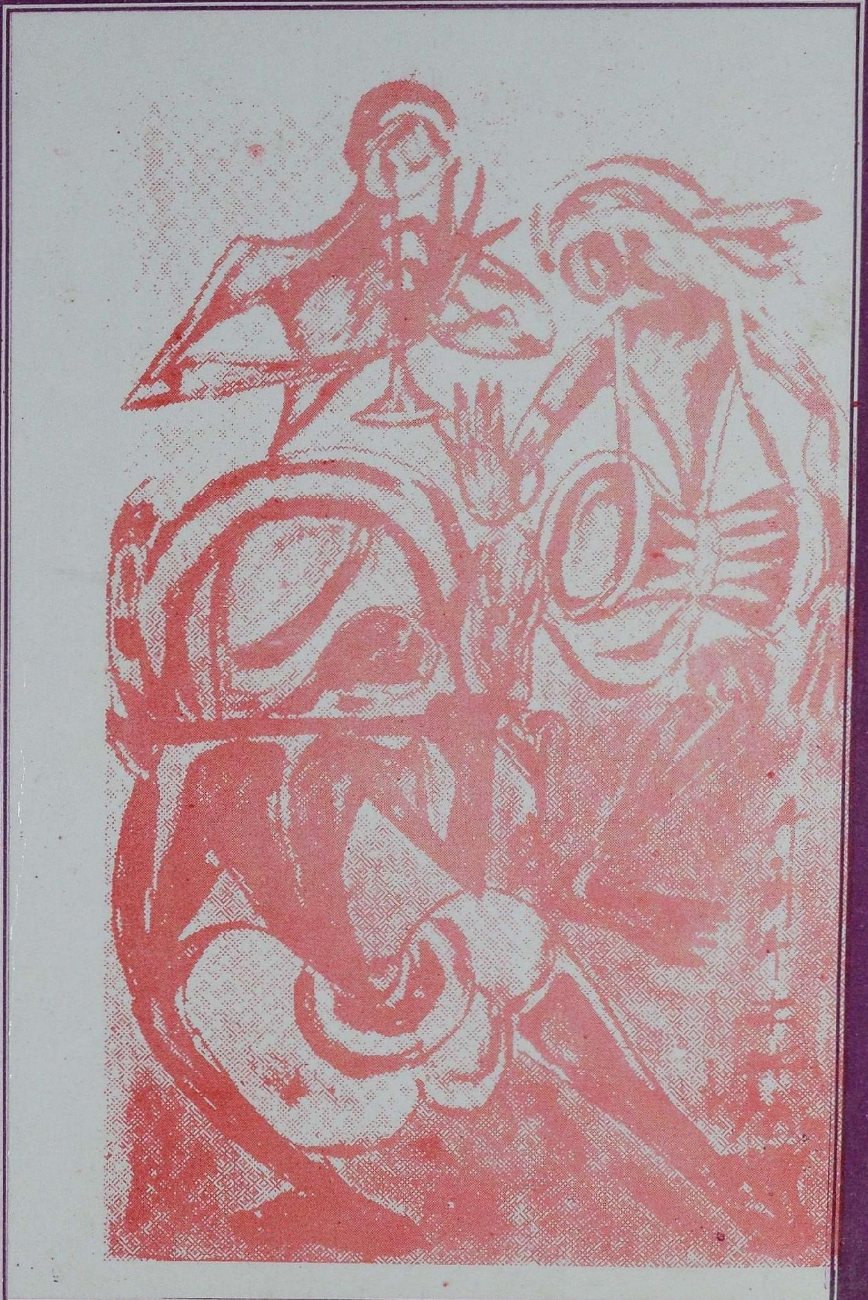
மறுமலர்ச்சிக்கதைகள்

வெளியீடு

கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு
வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம்

மறுமலர்ச்சிக்கதைகள்

ஈழத்து இலக்கியப்
புனைகதைத் துறையின்
மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்துச்
சிறுகதைகள்
இருபத்தியைந்து
1946 — 1948

தொகுப்பாசிரியர்
செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

வெளியீடு
கல்வி, பண்பாட்டு அலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு
திருகோணமலை

MARUMALARCHCHIK KATHAIKAL

A Collection of short stories

Compiled By : Dr. K. Kunarasa

Published By : Ministry of Education, Cultural Affairs and Sports
North -East Province
Trincomalee.

First Edition : 1997-December

Cover Design : A. Markku

Printed At : Printing Department
North - East Province
Love Lane
Uppuveli
Trincomalee

வெளியீட்டுரை

எமது கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினால் பண்பாட்டலுவல்களுக்கான மூன்றாண்டுக்கால செயல் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டது யாவரும் அறிந்த விடயம். அச் செயல் திட்டங்களில் கல்வி,பண்பாட்டுத்துறைகள் சார்ந்த நூல்களை வெளியிடுதலும், எமது பண்பாட்டுக் கருவூலங்களை ஆவணப்படுத்தலும் உள்ளடங்கியிருந்தன. கல்வி, கலை, இலக்கியம், பண்பாடுசார்ந்த பல்வேறுநூல்களை நாம் ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளோம். அவ்வரிசையிலே இப்போது நாம் வெளியிடுகின்ற 'மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள்' நூலும் ஒன்றாகும். எனினும் இதிலுள்ள சிறப்பு

என்னவெனில் இது சிறந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பாயிருக்கும் அதே தருணம் எமது ஈழத்தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் முக்கியமான காலகட்டத்தின் ஆவணமாகவும் அமைந்திருப்பதுதான்.

முற்போக்கு, நற்போக்கு எனப் பலவிதமான போக்குகளின் வரவிற்கு முன்னரே இலக்கிய நோக்கோடு சில இளைஞர்களால் தொடக்கப்பட்ட 'மறுமலர்ச்சி' இதழும் அக்கால கட்டத்தின் ஒரு புதிய போக்காகத் தொடங்கியதேதான். பழந்தமிழ் இலக்கியப்படைப்புகளே இலக்கியமெனப் பாராட்டிநின்ற சூழலில் நவீன இலக்கிய வடிவங்களான, சிறுகதை, நவீன கவிதைகள் என்பவையும் இலக்கியங்கள்தானெனப் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டு பணிபுரியத் தொடங்கியவர்களின் ஒருமுன்மலர்விற்குப் பெயர்தான் 'மறுமலர்ச்சி' என்பதாகும். ஈழத்தின் இதழியல் வளர்ச்சியில் யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்ட இதழ்களுக்கும் முக்கியமான பங்குண்டு. பத்திரிகைக்கான முழுஅம்சங்களையும் தாங்கிவெளிவந்த 'ஈழகேசரி' அதிலே முன்னிற்பதாகும். 'ஈழகேசரி' நாட்டின் ஏனைய பாகங்களில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் போலல்லாமல் தான்சார்ந்த பிரதேசத்தின், அப்போதைய சிந்தனையாளர் மட்டத்தில் செல்வாக்கு செலுத்திய யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் என்ற அரசியல் அமைப்பின் சிந்தனைகளைப் பிரதிபலித்தது. மட்டுமன்றி தான்சார்ந்த சூழலினைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புக்களையும் அறிமுகம் செய்தது. எனவே பின்னாளில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த பல இதழ்களுக்கும் ஒரு முன்னோடியாகவும் அமைந்தது. (பின்னால் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் பலவும் ஈழநாடு, ஈழமுரசு எனப் பெயர் கொண்டு அமைவது ஏதோ ஒரு தொடர்ச்சியாகவே என விளங்கி கொள்ளலாமா?) எனவே அக்கால கட்டத்தின் ஈழகேசரியின் சிந்தனைகளும், அதிலே வெளிவந்த இலக்கியப் படைப்புகளும் ஆவணப்படுத்தலை கோரிநிற்கின்றன.

இதன் பின்னால் வெளிவந்த 'மறுமலர்ச்சி'யின் தோற்றத்திற்கு தமிழகத்தின் பல்வேறுபடைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களும், அங்கு வெளிவந்த மணிக்கொடி, கிராமஊழியன், கலைமகள் போன்ற சஞ்சிகைகளும் ஊக்கிகளாகத் தொழிற்பட்டிருக்கலாம். எனினும் அதற்கான சிந்தனை, நடைமுறைச் சாத்தியம், இலக்கிய வெளியீட்டின் தேவை ஆகியவற்றிற்கான முன் சூழலை ஈழகேசரிதான் ஏற்படுத்தியது என்பதை நாம் மறுக்கக்கூடாது. ஆயினும் 'ஈழகேசரி' யிலும் வேறுபட்ட 'மறுமலர்ச்சி' ஈழத்துக்கேயுரித்தான கலை இலக்கியப் போக்கின் புதிய உந்துதலின் வெளிக்காட்டலாகவும், 'கலைச்செல்வி' போன்ற யாழ்ப்பாணத்து இலக்கிய இதழ்களின் தொடர் வரவுகளுக்கான முன்தொடக்கமாகவும் இருந்தது என்பதையும் மறக்கக் கூடாது. எனவே இம் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் ஆய்விற்கும் ஆவணப்படுத்தலுக்கும உரியது ஆகிறது (கலைச்செல்வி எனப்படும் இலக்கிய இதழும் அவ்வாறே தான். 'மறுமலர்ச்சி'யின் ஆசிரியராக இருந்த அ.செ.மு. பின்னால் திருகோணமலையில் தாழையடி சாபாரெத்தினத்துடன் இணை ஆசிரியராகவிருந்து வெளிக்கொண்டுவந்த 'எரிமலை' இதழும் அவ்வாறே ஆய்விற்கும் ஆவணப்படுத்தலுக்கும் உள்ளாக்கப்பட வேண்டும்)

'மறுமலர்ச்சி'க்கு எவ்வளவு வயதாகிறது? இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்கு எவ்வளவு வயதாகிறதோ அதைவிட இரண்டு வயது அதிகமாகிறது. 52 வயது. ('மறுமலர்ச்சி' இதழ் பிறந்தது - 1946 பங்குனி மாதம்) வயது என்பது இங்கு வெறுமனே பெருமைபாராட்டும் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுதற் கல்ல. 'மறுமலர்ச்சி'க் காலகட்டத்தின் சிறுகதைகளை மையமாகவைத்து இன்றைய எமது சிறுகதைகளின் காலத்தை ஒப்பீடு செய்து கணித்துக் கொள்வதற்கான ஒரு காலகட்டமாகக் கருதுவதே தக்கது. இன்றைய காலகட்டத்தில் நின்று நாம் 'மறுமலர்ச்சி'க் காலகட்டத்தை நோக்கும்போது இரண்டிற்கும் இடைநின்ற காலகட்டங்களையும் அவதானிக்கின்றோம். இந்த அவதானங்கள் எம்மைப் புடமிடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை நல்குகின்றன. சில வேளைகளில் வளர்ச்சி

என்ற பெயரில் நாம் கட்டிவைத்திருக்கும் போலியான கட்டுமானங்களை தகர்க்கவும் செய்யலாம். போதாமைகளை உணர்த்தவும் செய்யலாம். போலித் தனங்களை உதறவும் செய்யலாம். எவ்வாறெனினும் எமது பழையவற்றை ஆவணப்படுத்தி மீளாய்வு செய்வதென்பது எம்மைப் புடமிடுதலுக்கு இட்டுச்செல்லும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

இந்தத் தொகுதியில் முதலாவதாக அமைந்துள்ள அ.செ.மு வின் இரண்டு சிறுகதைகளையும் மாதிரிக்கு உரைத்துப் பார்த்தால் ஓர் உண்மை புலப்படும். இரண்டு சிறுகதைகளுமே இன்றைய எமது வாழ்நிலையோடும், காலகட்டத்தோடும் பொருந்திப் போகிறது. இது ஒன்றும் யதேச்சை யானதல்ல. ஒரு கலைஞனின் தீட்சண்யமான பார்வை தனது காலகட்ட நிகழ்வுகளினூடு பாய்ச்சப்பட்டால் அது காலநீட்சி கொண்டு காலத்தை ஊடுருவி நிலைக்கும் என்பதற்கு ஓர் உதாரணமாகும். 'பழையதும் புதியதும்' என்ற அவரது கதையில் மாட்டுவண்டில்யுகம் போய் மோட்டார் வண்டியுகம் வந்த காலத்தில் மாட்டுவண்டில்கள் ஒரம் கட்டப்படுவது குறிக்கப்படுகிறது. பின்னர் இரண்டாவது உலக யுத்தம் ஆரம்பமாகி, எரிபொருட்களின் வரத்துக் குறைந்துவிட மோட்டார்வண்டிகள் ஒரம் கட்டப்பட்டு மாட்டுவண்டில்கள் மீண்டும் முன்னணிக்கு வந்துவிடுகின்றன. இது இன்றையப் போர்காலச் சூழலில் யாழ்ப்பாணத்தில், வன்னியில் மாட்டு வண்டியுகம் மீளத்திரும்பியதை நம் நினைவிற்கு கொண்டுவருகிறது.

அதே 'பழையதும் புதியது'மில் கார்த்திகேசு எனும் பாத்திரம் (கார்த்திகேசுவா கார்த்திகேசுவினூடாக அ.செ.மு வா) பேசுகிறது. "உலகம் கீழ்மேலாகப் புரண்டு கொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. மரம் வளருகிறதுக்குக் காவோலைகள் விழுந்து புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று, காவோலைகள் விழுந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல காலம் எப்படி எப்படியோ மாறிவிட்ட போதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தளும்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தைவிட்டு மறைந்து போகிறதில்லை". நாம் புதியநூற்றாண்டை நெருங்கி நிற்கும் இத்தருணத்தில் கழிந்து செல்லும் 20களின் தளும்புகள் எம்மில் இல்லையா? அவற்றின் உறுத்தல்களில் இருந்தும், உணர்த்தல்களிலிருந்தும் நாம் விடுபடமுடியுமா? முடியாது. எனவே அவற்றை ஞாபகங்கொள்கிறோம். ஆவணம் செய்கிறோம். அந்த ஞாபகங்களும், ஆவணங்களும் புதிய வளர்ச்சிப் படிகளில் எம்மை இட்டுச் செல்வனவாகுக.

இந்த ஆவணப்பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தி இம் மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகளை தொகுத்துத்தந்த செங்கைஆழியான் க.குணராசாவிற்கும், அணிந்துரை வழங்கிய மறுமலர்ச்சியின் இணையாசிரியர்களில் ஒருவரான வரதர்க்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதோடு மேற்கொண்டும் இவ்வாறான பல்வேறு ஆக்கங்களில் இவர்கள் போன்றோரையும், மற்றும் இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் ஆய்வாளர்களையும் ஈடுபடுமாறு அழைக்கிறேன். அவற்றை வெளியிட நாம் எப்போதும் தயாராயிருக்கிறோம்.

சுந்தரம் டிவகலாலா
செயலாளர்
கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு,
வடக்கு – கிழக்கு மாகாணம்,
திருகோணமலை.

முன்னுரை

1943 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கிய ஆர்வம் மிக்க இளம் எழுத்தாளர்கள் சிலர் ஒன்றிணைந்து 'தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்' என்ற பெயரில் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றினை நிறுவிக்கொண்டனர். இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கம் இதுவெனலாம். இந்தச் சங்கத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியராகவிருந்த அமரர் வை. ஏரம்பமூர்த்தியும் (ஈழத்துறைவன்), அமரர் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதனும் முன்னெடுத்தனர். இவர்களோடு அசெமு (அ. செ. முருகானந்தன்), திசவ (தி. ச. வரதராசன்), ககாம (க.கா.மதியாபரணம்), கநெச (க. செ.நடராஜன்), சபச (ச.பஞ்சாட்சரசர்மா), அநக (அ.ந.கந்தசாமி) முதலானோரும் இணைந்து கொண்டனர். மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் கோலாகலமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு "மறுமலர்ச்சி" என்ற பெயரில் சஞ்சிகையொன்றை வெளியிடுவதெனவும் தீர்மானித்தது.

ஆரம்பத்தில் மறுமலர்ச்சி ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையாக நடாத்தப்பட்டது. 1946 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் தொடக்கம் பார்வதி அச்சகத்தில் அச்சேற்றப்பட்டு மாத சஞ்சிகையாக வெளிவரத் தொடங்கியது. மறுமலர்ச்சி வெளியீட்டாளராக அமரர் க. செ. நடராஜனும், ஆசிரியர்களாக அ.செ.முருகானந்தனும், தி. ச. வரதராசனும் பொறுப்பேற்றிருந்தனர். 1948ஆம் ஆண்டு தைமாதத்தில் வெளிவந்த பதினெட்டாவது இதழிலிருந்து இருபத்தி நான்காவது இதழ்வரை அ.செ.முருகானந்தனுக்குப் பதிலாக திரு.ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, வரதரோடு ஆசிரியராக விளங்கியுள்ளார். சராசரி 32 பக்கங்களைக் கொண்டதாக 1946 பங்குனி மாதத்திலிருந்து 1948 ஐப்பசிமாதம் வரை மொத்தமாக 24 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையின் வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிச் சங்க உறுப்பினர்களிடையே ஏற்பட்ட அபிப்பிராய முரண்பாடு, நீதிமன்றம் வரை சென்ற சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை தாபிப்பதில் முன்நின்றுழைத்தவரான வை.ஏரம்பமூர்த்தி சார்பானவர்களுக்கும் 'மறுமலர்ச்சி'ச் சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் சார்பானவர்களுக்கும் இடையே "யாருக்கு மறுமலர்ச்சி சொந்தம்" என்ற பிரச்சினை தோன்றியது. இப்பிரச்சினை நீதிமன்றம்வரை சென்றது. மறுமலர்ச்சியை அச்சிட்ட பார்வதி அச்சகம் நீதிமன்றக்கட்டளைப்படி சிலகாலம் இயங்காது தடுத்து வைக்கப்பட்டது. எனினும், வழக்கில் ஏரம்பமூர்த்தி பக்கம் தோல்வி கண்டது. அவர்கள் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திலிருந்து விலகிக்கொண்டனர்.

எவ்வாறாயினும் மறுமலர்ச்சி ஏடு தனது குறுகியகாலத்தில் ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் சாதித்தவை மிகமிக அதிமாகும். புதிய பல எழுத்தாளர்கள் உருவாகினர். மறுமலர்ச்சி ஏட்டில் இலங்கையர்கோன், சோ.நடராஜன், அ.செ.முருகானந்தன்,நாவற்குழியூர்நடராஜன்,சம்பந்தன்,பொ.கிருஷ்ணன்,வல்லிக் கண்ணன், து.ருத்திரமூர்த்தி (மஹாகவி), சு.வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணன், சொக்கன், இ.சுப்பிரமணியம், ச.பஞ்சாட்சரசர்மா, அ.வி.மயில்வாகனன், க.சி.குலரத்தினம், சு.இராஜநாயகன் முதலியார் குலசபாநாதன், கு.பெரியதம்பி, பா.கதிராயித்தேவி, பத்மாதுரைராஜா, மா.பீதாம்பரன், நடனம் (தி.நடனசபாபதிசர்மா), பண்டிதர் சி.கணபதிப்பிள்ளை, கா.பொ.இரத்தினம், கார்த்திகேயன், பண்டிதர் பொ.கிருஷ்ணபிள்ளை, சுயா, புரட்சிதாசன், சு.வித்தியானந்தன், பண்டித தர்மரத்தினதேரோ, வித்துவான் வேந்தனார், சோ.தியாகராஜன் முதலானோர் எழுதியுள்ளனர்.

தமிழகத்தில் சிறுகதைத்துறைக்கு மணிக்கொடி எப்படி புத்தூக்கம் அளித்ததோ அதேபோல ஈழத்தில் சிறுகதைத் துறைக்கு மறுமலர்ச்சி புதியதொரு உத்வேகத்தை அளித்துள்ளது. உலகளாவிய தரத்திற்கு மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் அமையாவிட்டாலும் அவை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் சிறுகதையின் வடிவத்தையும் செழுமையையும் புரிந்து கொண்டு படைக்கப்பட்ட இலக்கிய ஆக்கங்களாக உள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் அடித்தளமாக அமைந்தன. வெளிவந்த 24 இதழ்களில் 52 சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இச்சிறு கதைகளில் 25 கதைகள் தரமும் தகுதியும் கருதி இத்தொகுதியில் தெரிந்தெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் இருவரான சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் இத்தொகுதியிலிடம் பிடித்துள்ளன. அமரர் க.திருஞானசம்பந்தன் (சம்பந்தன்) இருபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். கலைமகள், கிராம ஊழியன், மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி முதலான சஞ்சிகைகளில் அவை வெளிவந்துள்ளன. அவரது சிறுகதைத்தொகுதி ஒன்று அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. 'சாகுந்தலகாவியம்' சம்பந்தரின் கவித்துவத்திற்குச் சான்று. வீதி, மனிதன் என்பன சம்பந்தரின் சிறப்பான சிறுகதைகளாம்.

இலங்கையர்கோன் சரித்திர, புராண,சமூகச் சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்துள்ளார். வெள்ளிப்பாதசரம் இவருக்குப் புகழ்சேர்த்த சிறுகதையாகும். பஞ்சம், தந்தைமனம், கடற்கரைக் கிளிஞ்சல், சக்கரவாகம் என்பன இவரது சிறந்த கதைகளாகக் கணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவரது சிறுகதைகளின் தொகுப்பு 'வெள்ளிப்பாதசரம்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களான அ.செ.முருகானந்தன், வரதர், சு.இராஜநாயகன், கு. பெரியதம்பி ஆகியோரின் சிறுகதைகள் இத் தொகுதியிலுள்ளன. அ.செ.முருகானந்தனின் சிறுகதைகள் 'மனிதமாடு'என்ற தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன. இவரது சிறுகதைகளில் வண்டிச்சவாரி, மனிதமாடு என்பன சிறப்பானவை. புகையில்தெரிந்தமுகம் என்ற குறுநாவலும் நூலாக வெளிவந்து பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. யாத்திரை இவர் எழுதிய ஒரு நாவலாகும்.

மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையைத் தக்கவாறு பயன்படுத்தித் தனது படைப்புக்களைத் தந்தவர் வரதராவார். இச்சஞ்சிகையில் சிறுகதைகளோடு மூன்று குறுநாவல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். கற்பு, வீரம், வெறி என்பன இவரது சிறந்த சிறுகதைகளாகும். 'கயமை மயக்கம்' என்ற தலைப்பில் இவரது சிறுகதைகள் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன. இத்தொகுதி பின்னர் 'வரதர் கதைகள்' என்ற பெயரில் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பட்டது. இவர் எழுதி அண்மையில் வெளிவந்த மலரும் நினைவுகள் (தீ வாத்தியார்) புனைகதை சாராத்துறையில் சிறப்பான ஓர் ஆக்கமாகும்.

ஈழத்தின் முன்னோடிச் சிறுகதை எழுத்தாளரான சம்பந்தனைக் குருவாக மதித்து எழுத்துலகில் புகுந்தவர் சு. இராஜநாயகன் ஆவார். மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசில் பெற்றுக் கொண்டதன் மூலம் தன்னை ஆக்கவிலக்கியகர்த்தாவாக இனங் காட்டிக் கொண்டவர். இவர் எழுதிய 'பிரயாணி' சிறந்த ஒரு நாவலாகும். சிற்பி தொகுத்த ஈழத்துச்சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பில் இவரது "அவன்" இடம் பெற்றுள்ளது.

மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றதன் மூலம் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகமான கு.பெரியதம்பி அதனைத் தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சியில் அம்மான்மகள், குழந்தை எப்படிப்பிறக்கிறது?, காதலோ காதல், எட்டாப்பழம், மனமாற்றம், வீண்வதந்தி ஆகிய ஆறு சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவை கனதியானவை. மறுமலர்ச்சியில் அதிக சிறுகதைகள் எழுதிய பெருமை இவருக்கேயுரியது. விமர்சகர் கணிப்பில் இவர் அகப்படவில்லையென்பது விசனத்திற்குரியது.

தாழையடிசபாரெத்தினத்தின் இரண்டு சிறுகதைகள் இத் தொகுதியில் இடம் பிடித்துள்ளன. இவரது குருவின்சதி என்ற சிறுகதை 'கல்கி' நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசில் பெற்றது. மூத்த எழுத்தாளர் சொக்கனின் ஆரம்பகாலக் கதையொன்று இத்தொகுதியிலிடம் கொண்டுள்ளது. மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலிருந்து இன்று வரை தொடர்ந்து எழுதிவரும் ஆக்க விலக்கிய கர்த்தா சொக்கனாவார். 'கடல்' என்ற தொகுதியாகச் சொக்கன் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. சு.வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் இரண்டு உருவகக்கதைகள் இத்தொகுப்பிலிடம் பெற்றுள்ளன. மணற்கோயில், வெறுங்கோயில், பாற்காவடி, மண்வாசனை என்பன இவரின் சிறந்த படைப்புக்கள். இவரது சிறுகதைகள் 'மண்வாசனை' என்ற தலைப்பில் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர்களாகத் தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்ட இருவரின் சிறுகதைகள் இத்தொகுதியிலுள்ளன. நாவற்குழியூர் நடராஜன் எழுதிய ஒரேயொரு சிறுகதையான- "சாயை", மஹாகவி

து.ருத்திரமூர்த்தி எழுதிய ஒரேயொரு சிறுகதையான "தூக்கணாங்குருவிக் கூடு" என்பன அவையாம்.

மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையில் நடனம்,வே.சுப்பிரமணியம், எஸ்.ஸ்ரீநிவாசன், இ.பொன்னுத்துரை, வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர் ஒவ்வொரு சிறுகதை எழுதியுள்ளனர். இவர்களில் வல்லிக் கண்ணன் தமிழுலகம் நன்கு அறிந்த தமிழ் எழுத்தாளர். ஏனையோர் மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகளுக்குப் பின்னர் தொடர்ந்து எழுதினார்களா என்பது தெரியவில்லை.

இத்தொகுதியிலிடம் கொண்டுள்ள 25 சிறுகதைகளும் நாம் வந்த பாதையைத் திரும்பிப்பார்க்க உதவுகின்றன. சிறுகதை இலக்கியத் துறைக்கு மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை ஏற்படுத்திய புத்தூக்கம் 1946 - 1948 காலகட்டத்திலும் அதன் பின்னரும் மிக முக்கிய பணியாகும். மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையில் எழுதிய புனைகதை ஆசிரியர்களான வரதர், அ. செ. மு, சொக்கன், சு.வே., இராஜநாயகன், தாழையடி சபாரத்தினம் ஆகியோர் தொடர்ந்து எழுதி ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையில் தமது பதிவுகளைச் செய்துள்ளனர்.

மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்துச் சிறுகதைகளில் சிறப்பானவையென நான் கருதியவை இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலிடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை எழுதிய காலகட்டம் 1946/1948 என்பதையும், எழுதியவர்கள் தமது இளம் வயதில் இவற்றை ஆக்கியுள்ளனர் என்பதையும் இச்சிறுகதைத்தொகுதியைப் படிப்பவர்கள் நினைவிற் கொள்ளல் வேண்டும்.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாண கல்வி, பண்பாட்டு அலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு இந்தத தொகுதியினை வெளியிடுகின்றது. மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் தொகுதியாக வெளிவர வேண்டுமென ஆவலோடு விரும்பிய கல்வியமைச்சின் செயலாளர் சுந்தரம் டிவகலாலா இத்தொகுதியை வெளியிடுவதன் மூலம் இலக்கியப்பணியொன்றினைச் செய்தவராகிறார். இது அவரதும் எங்களதும் குருவும் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் தாபகருமான அமரர் வை.ஏரம்பமூர்த்திக்கு செலுத்தும் அர்ப்பணமுமாகும்.

மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகைகளின் தொகுப்பொன்றினை அதன் ஆசிரியர் களில் ஒருவராக விளங்கிய ச. பஞ்சாட்சரசர்மா வைத்திருக்கின்றார். 1995 வலிகாமம் இடப்பெயர்விற்கு முன்னர் அதனைப் படித்துப்பார்க்கும் அரிய வாய்ப்பு அவரின் மகன் கோப்பாய் சிவம் மூலம் கிடைத்தது. இடப்பெயர்வின் பின்னர் ச.பஞ்சாட்சரசர்மாவின் அரிய நூல்கள் பலவும் அழிந்து போயின. சேதமடைந்த நூல்களினுள் மறுமலர்ச்சித்தொகுதியை எடுத்துப் பேணிப் பாதுகாத்து இச்சிறுகதைகளைத் தொகுப்பதற்கு உதவியவர் திரு. கிருஸ்ணாநந்தசர்மா ஆவார். ஆக இந்த மூவரும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

காலத்தின் தேவையொன்று இச்சிறுகதைத்தொகுதி மூலம் நிறை வேறுகின்றதெனில் அதன் பெருமை சுந்தரம் டிவகலாலாவிற்குரியதே.

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா
பதிவாளர்,
யாழ் பல்கலைக்கழகம்.
30—10—1997

அணிந்துரை

மறுமலர்ச்சிக்காலம் -

அதை நினைத்தாலே இனிக்கிறது! நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு உற்சாகம் பொங்குகிறது!

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பதுகளின் முற்பகுதி - தமிழ் நாட்டில் மணிக்கொடியின் மணம் வீசியகாலம்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த கலைமகளும் ஆனந்தவிகடனும் யாழ்ப்பாண இலக்கிய வாசகர்களின் ரசனைக்குப் புதிய தீனி போட்ட காலம்.

பண்டிதமணி. சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் இலக்கியச் சிந்தனைகள் புதுமணம் பரப்பிய காலம். நவாலியூர். சோமசுந்தரப் புலவர்,

"ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளைவிடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழும்குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே"

என்று யாழ்ப்பாண மண்ணின்மணங் கமழும் கவிதைகளை புதிய சந்தங்களில் பாடிய காலம்.

சம்பந்தன், சி.வைத்தியலிங்கம் 'இலங்கையர்கோன்' என்ற மூன்று யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் கலைமகளில் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கியிருந்த காலம்.

ஈழகேசரிப் பத்திரிகையின் ஆசிரியபீடத்தில் சோ. சிவபாதசுந்தரம் என்ற புதுமை நிறைந்த இளைஞர் அமர்ந்திருந்து ஈழத்துத் தமிழ் இளைஞர்களை புதிய இலக்கியப்பாதையில் வழி காட்டிய காலம்.

இளைஞர்களின் பயிற்சிக்காக கல்வி அனுபந்தம் என்ற இதழை வெளியிட்டு, 'ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கம் என்ற அமைப்பையும் நடத்திற்று.

ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தில் உறுப்பினராக இருந்த சிலரும், வேறு சில இலக்கிய நண்பர்களும் சேர்ந்து நடத்தியதுதான் "தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்."

13-06-1943ல் இந்தச் சங்கத்தின் ஆரம்பக்கூட்டம், யாழ்ப்பாணம் கன்னாதிட்டியிலிருந்த திரு. ரேவதி குப்புச்சாமி என்ற சிற்பக் கலைஞனின் வீட்டு விறாந்தையிலே நடைபெற்றது.

இப்படி ஒரு இலக்கியசங்கத்தை நிறுவ வேண்டுமென்று சிந்தித்து, ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தின் மூலம் அறிமுகமான அ.செ. முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, து.உருத்திரமூர்த்தி, கனக.செந்திநாதன், ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, நாவற்குழியூர் நடராஜன் முதலியவர்களுக்கும் கடிதங்கள் எழுதி அவர்கள் மூலமாக இன்னும் சில இலக்கிய நண்பர்களையும் சேர்த்து அந்தச் சங்கத்துக்குப் பிள்ளையார் சுழி போட்டவன் பதினெட்டு வயதான ஒரு கிராமப் புறத்து இளைஞன்- இது நடந்து ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இதை எழுபத்துமூன்று வயதில் 'அந்தக்காலத்தின்' நெஞ்சு நிறைந்த நினைவுகளுடன் இதை எழுதுகிறான் - எழுதுகிறேன்.

ஒரு கதைபோல நினைவிலிருக்கிறது. அன்றைய கூட்டத்துக்குச் சுமார் (15-20 பேர்) கூடியிருந்தோம்.

எல்லாரும் இளைஞர்கள். இலட்சியவாதிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் சுயசிந்தனை உண்டு. தாம் கருதியதே சரியென்று வாதாடும் மூர்க்கத்தனமும் உண்டு.

சங்கத்துக்குப் பெயர் சூட்டுவதிலேயே 'சண்டை' வந்துவிட்டது!

ஏதோ, நான் பெற்ற பிள்ளை' என்ற மாதிரியான எண்ணத்தில் சங்கத்துக்கான பெயரையும் நான் ஏற்கனவே தீர்மானித்து வைத்திருந்தேன்.

"புதுமைப் பித்தர்கள் சங்கம்!"

புதுமை விரும்பிகளான என்னுடைய சில நண்பர்களுக்கும் இந்தப் பெயர் மிகப்பிடித்திருந்தது.

ஆனால் சபையில் கூடியிருந்த பெரும்பான்மையினருக்கு இந்தப் பெயர் பிடிக்கவில்லை. முக்கியமாக "பித்தர்கள்"என்ற சொல் பிடிக்கவில்லை.

திருவாளர்கள் ஏரம்பமூர்த்தி, ஓட்டுமடம் பொன்னுத்துரை என்ற இரு இளைஞர்களை எதிர்ப்பாளர் பக்கத்தில் நினைவிருக்கிறது.

ஏரம்பமூர்த்தி என்றவர் பிற்காலத்தில் ஏரம்பமூர்த்திமாஸ்டர் என்று யாழ்/ இந்துக்கல்லூரியின் சிறந்த ஆசிரியராக இருந்தவர். பல இளைஞர்களை இலக்கிய வழியில் நடத்தியவர். நல்ல எழுத்தாளர். சிறந்த ஓவியக் கலைஞரும் கூட.

ஏரம்பமூர்த்தி மாஸ்டரும் அவரைச் சேர்ந்த பலரும் சங்கத்துக்கு ஒரு கண்ணியமான பெயர் இருக்க வேண்டுமென்றும் புதுமைப் பித்தர்கள் என்ற

பெயர் பெரியவர்களால் மதிக்கப்பட மாட்டாதென்றும் மற்றவர்கள் பகிடி பண்ணக்கூடியதென்றும் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

கடைசியில் "தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்" என்ற கண்ணியமான பெயரே சங்கத்துக்குச் சூட்டப்பட்டது.

சங்க உத்தியோகத்தர்கள் தெரிவு நடந்தபோது நான் பத்திராதிபர் ஆகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

பத்திரிகை என்றால் கையெழுத்துப் பத்திரிகையின் பெயர் 'மறுமலர்ச்சி' என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

நண்பர்களிடம் விஷயதானங்களைப் பெற்று அவைகளைச் சஞ்சிகை வடிவில் திரும்ப எழுதி ஓவியங்களும் வரைந்து நண்பர்களிடையே மாற்றி மாற்றி வாசித்தோம்.

கையெழுத்துச் சஞ்சிகையிலிருந்து என்னுடைய கனவு மேலே எழுந்தது.

எப்படியோ -

எப்படியோ அந்தக் கனவு நனவாகிற்று!

1946 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதத்து 'மறுமலர்ச்சி' யின் முதல் பிரதி அச்சுவாகனமேறி வெளிவந்தது!

நான், நாவற்குழியூர் நடராசன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, இ. சரவணமுத்து (சாரதா) - நாங்கள் கொஞ்சக்காலம் பட்டபாடும் அதிகம்; பட்ட குதூகலமும் அதிகம், அதிகம்!

பழைய மரபுவழி காவியங்கள், கவிதைகள்தான் இலக்கியம் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்த படித்தவர்களுக்கு மத்தியிலே, புதிய சிறுகதைகளும் நவீன கவிதைகளும்கூட இலக்கியம்தான் என்று எடுத்துக் காட்டி எழுந்து நின்றது 'மறுமலர்ச்சி'.

பல புதிய இளைஞர்களை எழுத்தாளர்களாக 'மறுமலர்ச்சி' அறிமுகம் செய்து வளர்த்து வைத்தது.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஈழத்தில் புதிய இலக்கியம் எவ்வாறு சிறந்திருந்தது என்பதை இந்த 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்' எடுத்துக் காட்டும்.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் நல்லதோர் ஆவணம் இது.

இந்நூலின் வெளியீட்டில் பங்கு கொண்ட அனைவரையும் இலக்கிய உலகம் பாராட்டும்.

வரதர்
84/3, மானிப்பாய் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
1—11—97.

அ. செ. முருகானந்தன்

- பழையதும் புதியதும்
- மாடு சிரித்தது

பழையதும் புதியதும்

"ஏய்! ஏய் !" என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டு மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்திகேசு. ஒரு நிலையில் நின்று அலுத்துப்போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடின. இந்தச் சமயம் கார்த்திகேசு என்பக்கம் திரும்பி, பெருமை பொங்க ஒரு கம்பீரப்பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாம லிருந்தால் நல்லாயிருக்காதல்லவா?

"அவசரமில்லை, அண்ணே! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு; மாடுகள் மெள்ளப் போகட்டும். ஏது, சோடி வாய்த்துவிட்டது போலிருக்கே உனக்கு!" என்று சும்மா சொன்னேன். கால்மைல் தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுஷன் பாவம். நான் கூறியதை மெய்யென்றே நம்பிவிட்டான். முகஸ்துதியிலே பழைய காலத்து வெள்ளை மனம் தன்னை மறந்து போய்விடுகிறது.

ஆசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுஷன் திரும்பி ஒரு கோணமாக இருந்து கொண்டு "ஹூம் ! இதெல்லாம் என்ன மாடுகள் தம்பி முன்னே முன்னே எப்படி எப்படி மாடுகள் என்னிடம் நின்றன தெரியுமே? உனக்குத் தெரியாது.-உனது பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். வேறொன்றுமில்லை.

எதற்கும் கைராசி வேண்டும். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிறவிதத்திலிருக்கு. எப்பேர்ப்பட்ட சண்டி மாடுகளும் கார்த்திகேசனின் கைக்கு வந்துவிட்டால் சவாரி சுட்டியன்களாகிவிடும்'' என்று முன்னெல்லாம் பேசிக் கொள்வார்கள். இப்படி ஆரம்பித்துப் பேசிக்கொண்டு போனவன் இடையில் ஒருதரம் நிறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு மறுபடியும் சொன்னான்.

"......ம்.... அந்த நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே. அந்தக் காலம்தான் மலையேறி விட்டதே. இப்ப தம்பிமார்களுக்கு எடுத்ததற்கெல்லாம் வீட்டு வாசலிலேயே கார். அதிலே அவசர அவசரமாகப் பறந்தடித்துக் கொண்டு ஓடித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்.''-

கார்த்திகேசன் மாடுகள் காற்கட்டை தூரம் நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில் கட்டையான மனிதன் வாய்ப் பேய்ச்சிலே அட்டகாசம் பாடுவதுபோல.

கடகடவென்ற முழக்கத்தோடு குலுக்கி அடித்துக் கொண்டு வண்டி ஊர்ந்தது. கொழும்பு ரயிலுக்கு அதிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகளை அவற்றின் போக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாயை மெள்ளக் கிளற ஆரம்பித்தேன். ஆனால்...அடடா என்ன செய்துவிட்டேன்! இந்த விளையாட்டுக் குணத்தினால் கடைசியில் மனுஷனுடைய நொந்துபோன இதயத்தையே அல்லவா கிளறிவிட்டேன் !.

கார்த்திகேசு தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே போனான். - "உலகம் கீழ்மேலாகப் புரண்டு கொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. மரம் வளருகிறதுக்குக் காவோலைகள் விழுந்து புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று. காவோலைகள் விழுந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல காலம் எப்படி எப்படி மாறிவிட்ட போதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தளும்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தைவிட்டு மறைந்து போகிறதில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக்காரர்கள் என்னை மறந்துவிட்ட போதிலும் எப்படிப் புறக்கணித்து விட்ட சமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டில் விட்ட அந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தைச் சாகும் வரை என்னால் மறக்கவே முடியாது. தாய்பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன வினை வந்தது கடைசியில்! உனக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவை கேட்டுப்பார். யார் என்று சொல்லுவா. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்த நேரமும் 'காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை' என்ற சத்தமாகவேதானிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் அது காத்தி அண்ணையை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக்காரனுக்கு உனது பெரியம்மா கையிலே பிசைந்து தந்த சோற்று உருண்டை இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. தம்பீ !........."

இவ்விதம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேசு எதிரே ஒரு கார் வருவதைக் கண்டதும் சட்டென்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சமீபமாக வந்து வண்டியை விலத்திக் கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுது தான் கார் இன்னாருடையது என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும்போது அதன் டிரைவரை எரித்துவிடுவான் போல முழித்துப் பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நெடும்மூச்சு ஒன்று எழுந்தது அவனது நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தானோ என்னவோ, 'சட்' டென்று என்பக்கம் திரும்பி, "இப்போ போச்சுதே பசாசு ஒன்று. இதுதான் என்வாழ்விலே மண்ணை

அள்ளிப்போட்டது. ஒண்டவந்தபிடாரி ஊர்ப்பிடாரியைக் கலைக்கப் பார்த்ததாம். முந்தி வந்த செவியைப் பிந்தி வந்த கொம்பு மறைக்கப் பார்த்ததாம். நேற்று வந்த மலையாளத்தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக்காரனை ஒழித்துவிடப் பார்த்தார்கள். ஆனால் .... '' என்றான்.

கார்த்திகேசு இப்படித் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் தூண்டிற்று.

''என்ன நடந்தது அண்ணே? தயவு செய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு'' என்று கேட்டேன்.

வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வேறு கிடைத்து விட்டால் பேசவேண்டுமா? கார்த்திகேசு சற்று விபரமாகக் கதையைச் சொன்னான். ''நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் கால வித்தியாசம், அவ்வளவுதான். கார் வந்தது, வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கைவிட்டார்கள். புதுப்பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயசான தாய்க் கிழவியைச் சாகக்கொன்று விடுகிறதா? ஊர் ஊராகக் கார்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப் போலக் கூலி வண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனைபேர் பெரும் கஷ்டத்துக்கு உள்ளானார்கள், தெரியுமோ? தளுக்கி மினுக்கித் திரியும் இந்த மோட்டார் கார்களைக் காணும்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. அரிச்சந்திர மகாராசாவின் பூச்சக்கரக் குடையை அபகரித்து வரும்படி விசுவாமித்திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள் - அவர்களுடைய ஞாபகம் வருகிறது தம்பி, இந்த அந்நியப் பசாசுகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்! ஆனால் எங்களுடைய மாட்டு வண்டிலோ அந்நிய முதலுமல்ல; அந்நியர் செய்ததுமல்ல. அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு செம்புச் சதமும் வெளியே போவதுமில்லை. இதையெல்லாம் யார் சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்கள்? மனிதனுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் ஏன் இருக்கிறார்கள் தம்பி? ஏதோ கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் ! இந்த மனப்பான்மை - ஊரெங்கும் பரவிக் கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம்- உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தவில் வித்துவானைக் கூப்பிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார் 'கார்த்திகேசு இப்போ எனக்கு வந்திருக்கும் தவில்காரர் மாட்டுவண்டியில் ஏறிப் பழக்கமில்லையாம், என்ன செய்வது? இந்த வருஷம் போகட்டும், அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்'.

எனக்கு என்ன மாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறாய் தம்பி? உனது பெரியப்பா வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப் போக்கைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டேன். இருந்தும், இதை ஓரளவுக்கு எதிர் பார்த்திருந்தவன்தான் நான். எப்படியான போதிலும் பதினைந்து வருஷத்துத் தொடர்பு அல்லவா?இங்கிருந்து காரைதீவுக்கோ, மட்டுவிலுக்கோ இன்னுமதற்கப்பாலுமோ பெரியப்பா சேஷம் போகும் வனாந்திரங்களுக்குச் சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ வெயிலோ மழையோ பனியோ,காற்றோ ஒன்றையுமே சட்டை பண்ணாமல் வண்டி ஓட்டியவனல்லவா; உற்சவங்களிலே நடைபெறும் மேளக் கச்சேரிகளில் உனது பெரியப்பா மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புகழிலும் கீர்த்தியிலும், நன்மையிலும் தீமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்கு பெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி எற்றிச் சென்ற வடிமவலு நாயனக்காரரை எங்கேயோ இருந்து வந்த மலையாளத்தானும் அவனது காரும் ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர் வேலைகளை இப்பொழுது நினைத்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

ஆனால் அப்பொழுது அவை எனது உள்ளக் குமுறலை ஓரளவு ஆற்றி வைத்தன.

ஒரு நாள் காரோடு என் வண்டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்தேன். மாடுகள்மேல் தொட்டு அறியாதநான் அன்றைக்கு அவற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்தால் இன்னமும் தேகம் நடுங்குகிறது தம்பி !.

இன்னொரு நாள் வேறொரு காரியம் செய்தேன். தெருவில் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே ஓரிடத்தில் ஒரு நாள் ஒளித்திருந்து அந்தக் கார் போகும் சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன் மீது விட்டெறிந்தேன். யாருடைய நல்ல காலமோ இரண்டு எறியும் கார்மீது படவில்லை. ஓடுகிற கார்மீது கல்லெறிவதற்கும் அனுபவம் வேண்டும் என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்து கொண்டேன்.

கடைசியில் இந்த அற்பகாரியங்களினால் ஒருபலனும் ஏற்படவில்லை. ஊர் முழுவதையும் மலையாளத்தான் தனது வசமாக்கிக் கொண்டான். அவனுக்கிருந்த ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத "சவாரி"யைப் பார்த்து மேலும் கார்கள் ஊரிலே வந்து குவிந்தன.

நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மண்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்...

எது எப்படியானபோதிலும் நீதிக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது தம்பி!

பதினைந்து பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ வண்டிக்காரர்களும், மறுமலர்ச்சி' அடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு எரு இழுத்த மாடுகளும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சத்தத்தோடே பெரிய றோட்டில் ஓட ஆரம்பித்தன. வடிவேலு நாயனக்காரரே வலியக் கூப்பிட்டு என்னிடம் கேட்டிருக்கும்போது நான் ஏன் சும்மா இருக்கப்போகிறேன்? இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஓட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் திரும்பவும் ஒரு முறை என் சீவியத்தில் மீண்டும் கிட்டுமா என்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்பது நான் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியதல்ல. 'கார்த்திகேசு, இந்த வருஷம் எனது மேளத்துக்கு நீதான் வண்டிக்காரன்'- என்று வடிவேலு நாயனக்காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குத் தேன்போல் இனித்தன. பால் போன்ற வெண்ணிலவில் வெள்ளைவெளேரென்றிருக்கும் தெருவழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மேளம் ஏற்றிச் செல்வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனபோதிலும்.........." என்று கார்த்திகேசு சட்டென்று பேச்சை மழுப்பினான்.

"அது என்ன காத்தி அண்ணே? " என்று கேட்டேன்.

"ஒன்றுமில்லை. ஒரு சின்னச் சந்தேகம். தம்பி இந்தச் சண்டை இருக்குதோ இல்லையோ, இது முடிந்த பிற்பாடு "பெட்ரோல் கிட்ரோல்" எல்லாம்வந்து கார்கள் பழையபடி ஓட வண்டிக்காரர்கள் பாடு பழையபடி கறுப்பன் கதைதானாம். மெய்தானோ?.

இதைக் கேட்கும் போது அவனுடைய குரல் சோர்வடைந்து காணப்பட்டது.

"பயப்படாதே அண்ணே! அணுக்குண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம்" என்றேன் நான். வேறு எதைச் சொல்ல?

❑

மாடு சிரித்தது !

பல நாட்களுக்குப் பிறகு வண்டிக்காரக் கார்த்திகேசுவை மறுபடியும் சந்தித்தேன். ரயிலடிக்கு யாரையோ கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வெறும் வண்டியோடு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியில் என்னைக் கண்டதும் வண்டியை நிறுத்தி என்னை ஏறிக்கொள்ளச் சொன்னான். $4^1/_2$ மைல் தூரத்துக்கும் கால்-கோச்சில் போக நடந்து கொண்டிருந்த நான் இந்த வசதியைத் தப்ப விடுவேனா? ஏறிக் கொண்டேன்.

கார்த்திகேசுவின் வண்டியில் ஏறினால் என்னால் பேசாமலிருக்க முடிவதில்லை. வண்டியில் உட்கூடாரத்திலே ஒரு ஓரமாக ஒட்டியிருந்த எலக்ஷன் நோட்டீஸ் ஒன்று கண்ணில்பட்டதும் பேச்சைத் தொடங்கினேன்.

"ஓஹோ! கௌன்சிலுக்கு ஆள்பிடி வேலை வெகு மும்முரமாக நடக்கிறது போலிருக்கிறதே! நீ யார் பக்கம் அண்ணே? உன்னுடைய குறிச்சியில் இந்த அமளிகள் எப்படியிருக்கிறது?" என்று இரண்டு மூன்று கேள்விகளோடு பேச்சை ஆரம்பித்து வைத்தேன்.

மடியிலிருந்த புகையிலையில் ஒரு துண்டைக் கிள்ளி உருட்டி வாய்க்குள் குதப்பிக் கொண்டு ஓர் அலட்சியமான சிரிப்போடு, "பக்கமாவது, பரிசாவது தம்பி, எங்களுக்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் என்ன தெரியும்? பரியாரியார் என்ன சொல்லுகிறாரோ அந்தப்படி செய்கிறதுதான். அவர்தான் இந்த நோட்டீஸைக் கொண்டு போய் ஒட்டச் சொல்லித் தந்தார். அவர் எனது நெற்றியிலே ஒட்டச் சொன்னாலும் ஒட்டிக்கொள்ளுவேன். புண்ணியவான் கனகாலம் இருக்க வேண்டும்!" - என்று இரண்டு கையும் எடுத்து மேலே பார்த்துக் கும்பிட்டான்.

அவன் பராக்காயிருப்பது அவனுடைய மாடுகளுக்கு எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. அவை சற்றே உல்லாச நடைபோடத் தொடங்கின. கார்த்திகேசு எனக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு முன்னே குனிந்து அவைகளுக்குச் சத்தம் காட்டி மறுபடியும் முறுக்கி விட்டான். வண்டி கடகடத்துக்கொண்டு சென்றது.

"யார் அது, கந்தையாப் பரியாரியார்தானே? உனக்கும் அவருக்கும் அதிகம் கடமை உண்டு போலே"என்று மெல்லக் கிளறினேன். "கடமையாவது கடமை, தம்பி நீங்கள் எல்லாரும் சின்னப் பிள்ளைகள் உங்களுக்கு அந்த மனுஷரைத் தெரியாது. பூலோகத்திலே பரியாரியாரைப் போல ஒருத்தர் இரண்டுபேர் இருக்கிறபடியால் தான் மழை பெய்கிறது, என்று நினைத்துக் கொள். கார்த்திகேசு இன்றைக்கு உயிரோடிருக்கிறது அந்தப் பிரபுவாலேதான். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவுக்குச் செத்த இடத்தில் புல்லுக்கூட முளைத்துப் போயிருக்கும்!"

"ஓகோ, அப்படியோ? அவ்வளவு பெரிய காரியமா அதென்ன?"

"எனக்கு ஒன்றுமில்லை, தம்பி, என்னுடைய பெண்சாதிக்குத்தான் ஒருமுறை ஒரு வருத்தம் வந்தது. வருத்தமாவது வருத்தம். இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னம் என் பெண்சாதிக்கு வந்த வருத்தத்தைப் போல உலகத்திலே யாருக்கும் வந்து நான் பார்க்கவில்லை. வைத்தியர்மார் எல்லோருமே கைவிட்டுவிட்டார்கள். மானிப்பாயிலே கூட வீட்டுக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லி விட்டார்கள். வீட்டிலே ஏழு நாளாய் அடுப்பு மூட்டவில்லை. பிள்ளை குட்டிகள் எல்லாம் ஏங்கிப்போய்க் கிடந்தன. வீட்டுக்கு லட்சுமிபோல இருந்தவள். அவளுக்கு இப்படி ஒன்று என்றால் எனக்குப் பாதிப் பிராணனே போய்விட்டது போலிருந்தது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துப் போயிருந்த சமயத்தில்தான் இந்தப் புண்ணியவாளன் வந்து சேர்ந்தார், அப்பா ஒரு நாளை மருந்து. ஒரே ஒருநாளை மருந்து தம்பி. ஒரு கிழமை அறிவு நினைவில்லாமல் கிடந்த என் பெண்சாதி அந்த மூன்று நேர மருந்துக்குப் பிறகு கண்முளித்துப் பார்த்து என்னைக் கூப்பிட்டாள், தம்பி! ஆகா! அதை மறக்கமுடியாது. தெய்வம்தான் வந்துவிட்டது போலிருந்தது எனக்கு. இருந்த ஆனந்தத்தில் மற்றநாள் பரியாரியார் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவரை விழுந்து கும்பிட்டேன், தம்பி. என்ன இருந்தாலும் அந்தக் காலத்துப் பரியாரிமார்கள் தெய்வப் பிறவிகள்தான் செத்துப் போனாலும் அவர்கள் பூங்காவனத்தில் தான் இருப்பார்கள்..."

அவனது நா தழதழத்தது. கண்கள் கலங்கின. பழமை உணர்ச்சியில் ஆழ்ந்து போய் விட்டான். பாவம்!

எனக்கு அவனைப் பார்க்க ஒரு பக்கம் வருத்தமாயுமிருந்தது. அவனைப் பார்க்காமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாலோ சிரிப்புப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

கொஞ்சத்தூரம் வண்டி போன பிற்பாடு பேச்சைச் சாவகாசமாகத் தொடங்கினேன்.

"அப்போ இந்தக் கௌன்சில் அடிபிடியிலே நீ பேரம்பலம் பக்கமுமில்லை, பெரியண்ணர் பக்கமுமில்லை, பரியாரியாரியின் பக்கம் என்று சொல்லு" என்று தூண்டினேன்.

"ஏன், பரியாரியார் பெரியண்ணர் பக்கம்தானே வேலை செய்கிறார்.! தெரியாதோ?" என்று திருப்பிக் கேட்டான் அவன்.

"அந்த நோட்டீஸைப் படித்துப் பார்த்தால் அவர் யார் பக்கமென்று தெரியும்'' என்றேன்.

அதை நான் படித்துப் பார்க்கவில்லை தம்பி, எனக்குத் தெரியும். எப்படியும் பரியாரியார் பெரியண்ணர் பக்கம்தான் வேலை செய்வார் என்று?
"அதெப்படி?'' என்று வெகு ஆவலோடு கேட்டேன்.

"நீ என்ன தம்பி எடுத்ததுக்கெல்லாம் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்? உலகத்திலே நடக்கிறது ஒன்றுமே உனக்குத் தெரியாது போலிருக்கு. கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி நடைபெற்ற அந்த வேலைக்காரப் பெண் கொலை வழக்கில்- பெரியண்ணர் அப்புக்காத்து, அவ்வளவு பாடுபட்டு சட்டவித்தை பேசி வெல்லாவிட்டால் பரியாரியார் செய்த வேலைக்கு அவர் கழுத்தில் கயிறு அல்லவா மாட்டியிருப்பார்கள் கோட்டில?''

"ஒகோ, அதற்காகவா? அப்படியானால் அவர் நிற்பது சரிதான். பெரியண்ணர் செய்த உதவிக்கு இதுவும் செய்யலாம்.இன்னமும் செய்யலாம்'' என்று அவனோடு சேர்ந்து பாடிவிட்டேன்.

இப்படி நான் சொன்னபோது என்னுடைய முகத்தில் எதைக் கண்டு கொண்டானோ தெரியாது தன்னுடைய பிரசாரத்தை என்னிடமும் கொஞ்சம் காட்டத் தொடங்கி விட்டான்!

"ஏன் தம்பி, பெரியண்ணர் மகாகெட்டிக்காரரும் நல்லவரும் என்று சொல்லுகிறார்களே. நீ அறியவில்லையா? யுத்தகாலத்திலே ஏழை மக்களுக்கு அநேகம் உதவிகள் செய்திருக்கிறாராம். தீனி இல்லாமல் சாகக்கிடந்த மாடுகளுக்குச் சீமையிலேயிருந்து பருத்திக் கொட்டையும் பிண்ணாக்கும் எடுப்பித்துக் கொடுத்தாராம். நாங்கள் அவருக்கு எவ்வளவோ கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். பரியாரியாருடைய மகனுக்கு கொழும்பில் வேலையாக்கி விட்டது யார் என்று நினைக்கிறீர்? என்னுடைய பொடியனையும் நெடுகப் படிப்பிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் பரியாரியார்'' என்று மேலும் பேச இழுத்தான்.

"அடடே உனக்கும் இதெல்லாம் தெரிந்துவிட்டது போலிருக்கே. எங்கே அந்த நோட்டீஸை இங்கே எடு பார்ப்போம். என்று அதைக் கேட்டு வாங்கிப் பார்த்தேன். எனக்குப் பெரும் வியப்பாயிருந்தது. ஏன்?

அது பெரியண்ணருக்கு மாறாக அவரது எதிர்க்கட்சியினர் அவர் மீது வசைபுராணம் பாடி வெளியிட்ட நோட்டீஸ்!

"என்ன அப்பா இது? யார் பக்கத்து நோட்டிஸ் நீ கொண்டு திரிகிறாய்?'' என்று கேட்டதும் கார்த்திகேசு திடுக்கிட்டு விட்டான். நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

"அடடா மாறிவிட்டேன் போலிருக்கிறது. வண்டியில் இதையாரோ கொண்டு வந்து விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். அதைக் கிழித்தெறிந்து விடு தம்பி! என்று பரபரப்பாக என்னிடம் வாங்கி தூள்துளாகக் கிழித்தெறிந்தான்.

"கார்த்தி அண்ணே! நீ பள்ளிக்கூடம் போனதில்லையா சிறுவயசில்?'' என்று அவனை நான் கேட்கவில்லை. மாட்டின் கழுத்திலிருந்த சலங்கைகள் கலகலத்தன. அது 'மாடு சிரித்தது' போலிருந்தது எனக்கு! ஏன் சிரித்தது?

❑

சம்பந்தன்

- இரண்டு ஊர்வலங்கள்
- அவள்

இரண்டு ஊர்வலங்கள்

மரணத்தோடு போராடிக்கொண்டிருந்தசமயத்திலும் விதி அவளுடைய படுக்கையை அந்த அரசமரத்தடியிலிருந்து மாற்றி வைக்க விரும்பவில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஸ்வாமி மட்டும் உட்கார்ந்திருந்தான். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு கிழவன் விழுந்து கிடந்தான். மற்றவர்களை அங்கே காணவில்லை. ஸ்வாமி அடிக்கொருதரம் அவளைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். ஒருவேளை பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் அந்தப் பெண் திடீரென்று எழுந்திருந்து பேசுவாள் என்று எண்ணினான் போலும்!

இப்படி ஆகிவிடுமென்று அவன் கனவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை. சாயந்தரமெல்லாம் படுத்தபடியே கிடந்தாளேனும் நன்றாகப் பேசினாள். அப்படி வெகுநேரமாக அவளோடு பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு ''இன்றைக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி வைத்துக் கொடுக்கட்டுமா'' என்று கேட்டுக் கொண்டே எங்கோ ஓடிப்போய், கொஞ்சம் அரிசியும் கொண்டு வந்தான். அப்பொழுதும் அயர்ந்து கிடப்பது போலவே அவள் காணப்பட்டாள். ஆனால் கஞ்சியை வைத்துக் கொண்டுவந்து எழுப்பிப் பார்த்த பொழுதோ.....!

வழக்கம் போல அங்கே வந்து விழுந்து கிடக்கும் மற்றப் பிச்சைக்காரர்கள் எல்லோரும் அன்று அந்த நகரத்துப் பிரபு ஒருவருடைய பெண்ணின் கல்யாண வைபவத்தைப் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். எல்லா ஜனங்களுக்குமே அது ஒரு ஆனந்தமான சம்பவமாக இருக்கும் போது, சாதாரணமான அந்த ஏழைகளுடைய நிலையைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆயிரக்கணக்காக ரூபாய்களைச் செலவு செய்து கொட்டகைகள் போட்டு அலங்காரங்கள் செய்து இருந்தார்கள். வாத்தியக்காரரும் மற்றும் வித்துவான்களும் பல தேசங்களிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். நண்பர்களென்றும் பந்துக்களென்றும் வந்து குவிந்த கும்பலே பார்ப்பதற்கு அதிசயமாக இருந்தது. இந்தக் காட்சிகளைப் பார்ப்பதைவிட்டு, இருள்சூழ்ந்த அந்தமரத்தடியிலே விழுந்து கிடக்க யார்தான் விரும்புவார்கள்? அல்லாமலும், அவள் சுகமாகக் கிடந்ததை நேராகப் பார்த்துவிட்டே அவர்கள் மாலையில் அங்கே ஓடிச்சென்றார்கள். ஆனால், ஸ்வாமியும் அந்தக் கிழவனும் அவளை விட்டுப்போக விரும்பவில்லை.

ஸ்வாமி கொஞ்சநாட்களுக்கு முன்புதான் இந்தக் கூட்டத்தார்களோடு வந்து சேர்ந்தான். அதற்கு முன்பெல்லாம் உணவுக்காகத் தேசாந்தரஞ் செல்லும் பறவைகள்போல எங்கெங்கோ சுற்றி அலைந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது நிரந்தரமாகச் சில மாதங்களுக்கேனும் அவன் ஒரு இடத்தில் நிலைத்து இருந்ததில்லை. இங்கு வந்தபிறகே அவனது இயல்பான பழக்கம் மாறியது. உயர்ந்த அந்தஸ்துக்களில் இருந்து கொண்டு வாழுகிற மனிதர்களை விட இந்தக் கூட்டத்தவர்களிடம் அமைந்திருந்த அற்புதமான இயல்புகளே அப்படி அவனை ஓடவிடாமல் தடுத்து வைத்திருந்ததென்று சொல்லவேண்டும்.

காலையிலே அவர்கள் அந்த இடத்தைவிட்டுத் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு திசையால் போவார்கள். மாலைக்காலமானதும் திரும்பிவந்து கூடுவார்கள். எல்லோரும் வந்து சேர்ந்ததும், இன்றைக்கு யாராவது வயிற்றுக்குக் கிடைக்காமல் வந்தீர்களா? என்று விசாரித்து வைத்திருக்கிறவர்கள் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவார்கள். பிறகு எல்லோருமே சேர்ந்துகொண்டு தங்கள் துன்பங்களை மறந்து சிறு குழந்தைகள்போல விளையாடுவார்கள்; பாடுவார்கள். இந்தச் சமயங் களிலெல்லாம் அவள் எல்லோருடைய கண்களின் முன்பும் நிற்பாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் மற்றவர்களை வசீகரித்து ஒரு புதுமையின் சுகத்தில் ஆழ்த்திவிடும். அவளுக்கு யாரிடமும் வித்தியாசம் பாராட்டி நடக்கவுந் தெரியாது, எல்லையற்ற இருட்கடலிலே தோன்றிய லட்சியதீபம் போலவும் பரந்த பாலைவனத்தின் நடுவிலே கிடந்த அமிர்தமயமான தடாகம் போலவும் அவர்களது ஆழ்ந்த துயர்நிலையில் அவள் ஒரு தன்னம்பிக்கையை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். அதாவது, வாழ்விலே சிரித்துப் பழக்கமில்லாத அந்த ஏழைகளை அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் தங்களை மறந்து ஆரவாரஞ் செய்யும்படி உற்சாகமூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சில சமயங்களிலே அவள் ஒரு "தர்பார்" நடத்துவதுண்டு. ஸ்வாமி முதன்முதல் அங்கே வந்த அன்றைக்கும் அது நடந்தது. எல்லோரும் அவளைச் சுற்றி உட்கார்ந்தார்கள். அவளுடைய கண்கள் நாலாபக்கமும் ஒருமுறை சுற்றிவந்தன. புதிதாக அன்றைக்கு வந்துசேர்ந்த ஸ்வாமியைக் கண்டதும் "ஓகோ ! நமது கூட்டத்துக்குள் உத்தரவில்லாமலே யாரோ ஒரு புதியவன் வந்து நுழைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறதே! உடனே அந்த மனிதனைப் பிடித்துவந்து என்முன்னால் நிறுத்துங்கள்" என்ற கட்டளை பிறந்தது. ஸ்வாமி சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு "நானே வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லியபடி அவளுக்கு முன்னால் வந்து நின்றான்.

"வேண்டுமானால் உத்தரவில்லாமல் வந்து புகுந்த குற்றத்தை மன்னிக்கிறோம். ஆனால், மன்னிக்க முடியாத வேறொரு குற்றமுண்டு! "

"புதியவனானாலும் கட்டளைப்படி நடக்க உத்தரவை எதிர்பார்க்கிறேன்"

"நமது கூட்டத்துள் நுழைகிற எந்த ஆசாமியும் குறைந்தபட்சம் இரண்டு மூன்று கிழிசலில்லாத உடையை உடுத்திருக்கலாகாது. நீ அதற்கு மாறாக நடந்துவிட்டாய் அல்லவா? ஏன் நீங்களே சொல்லுங்கள் தண்டிக்காமல் விடலாமா?"

"விட முடியாது; விட முடியாது" என்று ஏக காலத்தில் பல குரல்கள் எழுந்து கேட்டன. அவ்வளவில் அவன், "உங்களுடைய சட்டந் தெரியாமல் இந்த அபராதத்தைச் செய்துவிட்டேன். இதோ நானாகவே கிழித்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லியபடி கிழிப்பதற்குத் துணியைப் பிடித்தான். உடனே "மன்னித்துக் கொண்டோம். இனிமேல் இவ்விதமான பிழைகள் வராமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

அதோடு அன்றைய நியாயசபை கலைந்துவிட்டது. பிறகும் வெகு நேரம்வரை பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, ஒவ்வொருவராக அங்கங்கே விழுந்து தூங்கிவிட்டார்கள். ஸ்வாமி மட்டும் ஒரு புறத்திலே கிடந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உள்ளத்தில் என்றைக்குமே கண்டிராத ஒரு இன்ப வெள்ளம் கரைபுரண்டோடிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அன்று வெகு நேரத்தின் பிறகே அவனுக்கு நித்திரையும் வந்தது. தினமும் அவர்களுடைய வாழ்வு இப்படியே இருந்ததால், நாளைக்கு என்ற விசாரம் யாரிடமும் இருந்ததில்லை. உணவு கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரே மாதிரியே

சலனமற்ற நிலையில் காணப்பட்டார்கள். எந்த நிலையிலும் தங்களைத் தேற்றிக் கொள்ளக்கூடிய வீரம், அவர்களது பிறப்புரிமையானது என்று கூடச் சொல்லலாம். எல்லோராலும் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டபோதிலும், அவர்களிடம் தன்னம்பிக்கையிருந்தது. மானமற்ற ஈனப் பிச்சைத் தொழிலையே செய்தாலும், அவர்களே அந்த மானத்தின் உயிர்நிலையாக இருந்தார்கள் எனலாம். வாழ்க்கையின் சுகங்களை கனவிலும் காணாமல் துன்பச் சுழல்களில் அடியுண்டும், நிமிர்ந்து நிற்கும் அவர்களைப்போன்ற மனிதரது மூச்சிலிருந்தே புது யுகத்தின் உயிர் தோன்றப் போகிறதல்லவா?

இந்த இடத்தில் ஏற்பட்ட கூட்டுறவை ஸ்வாமி தனக்குக் கிடைத்த ஒரு பாக்கியமாகவே கருதினான். மற்றவர்களைவிட அவனுக்கு உயர்ந்த ஒரு அந்தஸ்தும் கிடைத்தது. அதுவும் அவளுடைய கடாட்சத்தினாலேயே கிடைத்ததென்று சொல்ல வேண்டும். வாழ்க்கை என்னும் முள் நிறைந்த பாதையிலே காலமெல்லாம் நடந்ததில் சலிப்படைந்த அவனுக்கு அவள் ஒரு மருந்தாகவே விளங்கினாள். ஒரு நாள் அவர்களது சம்பாஷணைக்குள் இந்த பிச்சையெடுக்கிற தொழிலைப் பற்றிய பேச்சும் வந்தது. அப்போது அவள் தன் மனதில் வெகுகாலமாக வேரூன்றியிருந்த இந்த அபிப்பிராயத்தையும் சொன்னாள்.

''வெட்கமின்றி எல்லோரிடமும் யாசிக்கிறோம். வயிற்றுக் கொடுமை யினாலேயே கேட்கிறார்கள் என்று எண்ணாமல் ஜனங்களும் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுகிறார்கள். கடவுள் தந்த உடம்பு இருக்கும் போதாவது வேலை செய்து இந்த வயிற்றை நிரப்பக் கூடாதா என்று அடிக்கடி தோன்றுகிறது.''

சிறிது நேரம்வரை சும்மா இருந்துவிட்டே அவன் பதில் சொன்னான்.

"நீ சொன்னதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். உண்மையில் அது நல்லதுதான் ஆனால்...எல்லோருக்கும் வேலை கிடைப்பது, பிறகு வேலைக்குக் கூலி கிடைப்பது- இவையெல்லாம் எனக்குப் பெரிய பிரச்சினைகளாகவே தோன்றுகின்றன.''

அவள் இதைக் கேட்டதும் ஒரு மாதிரிச் சிரித்துக் கொண்டு "நீங்களும் ஒரு பெரிய கோழை என்றே சொல்வேன். ஆனால் உங்களைப் பார்க்கும்போது அப்படிச் சொல்ல முடிவில்லை '' என்றாள்.

''அனுபவமில்லாத ஒரு பெண் சொல்லக் கூடியதைத்தான் நீயும் சொல்லுகிறாய்''

''என்ன? உலகத்தில் வேலை கிடைப்பதென்பது பெரிய பிரச்சினையா? நன்றாகச் செய்கிறவர்களை எல்லோருமே வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள்.''

''சரி நான் இன்றையிலிருந்து அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் நீ ....''

''நானும் அப்படித்தான் செய்வேன்.''

"அதற்கு நான் சம்மதிக்கமாட்டேன்.''

''அப்படியானால் நான் நெடுகிலுமே பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டுமாக்கும்? ''

" எனக்குக் கிடைப்பதில் ஒரு பகுதியைக் கொடுக்கிறேனே! ''

அவனைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் இதைக் கேட்டவுடன் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டே, ''என்ன?'' என்று கேட்டாள்.

"நான் வெகு காலமாகக் கூலிவேலை செய்து சீவித்த ஒருவன் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். முதலாளிகள் என்று இருக்கிறவர்கள் ஓயாமல் வேலை வாங்கிக் கொண்டும், அதற்குரிய சம்பளத்தைக் கொடுப்பார்களா? மனிதனிடம் நியாயப்படி கொடுக்கிற மனமிருந்தால் ஒருவனும் கோடிஸ்வரனாய் வந்திருக்க முடியாது. பத்து ரூபா செலவு செய்ய வேண்டிய ஒரு வேலையை பத்துப் பணத்தோடு செய்கிற ஒருவனையே ஒவ்வொரு மனிதனும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறானென்பதை நீ அறிவாயா? அந்தக் காலத்தில் வேலை செய்து செய்து எலும்பாகிச் சாகிற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். பிறகு, வேலை செய்யவும் முடியாது போய்விடவே இந்தப் பிச்சையெடுக்கிற தொழிலிலிறங்கினேன். என்னுடைய இந்த அனுபவத்தைக் கொண்டே "நீ செய்ய வேண்டாம்" என்று தடுத்தேன். உன்னாலும் அப்படிப் பாடுபட முடியாது.

"எப்படியிருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வயிற்றுக்குத் தாங்கள்தானே பாடுபட்டுத் தீர வேண்டும்?"

"உண்மைதான்; ஆனால்; ஒரு குழந்தை தன் சாப்பாட்டுக்குச் சம்பாதித்தேயாக வேண்டுமென்று அதன் தாய் எவ்வளவு ஏழையானாலும்- விரும்புவாளா?"

அவளுக்கு இந்த வார்த்தைகள் ஒருவித இன்பங் கலந்த மயக்கத்தையே உண்டுபண்ணின. ஆயினும் சாதுரியமாகப் பதில் சொன்னாள்.

"தானே பாடுபட்டுக் கொடுக்கும் பருவம் வந்த பிறகும், வாழ்க்கையிலே அடிபட்டுச் சோர்ந்து போன ஒரு தாயிடம் எதிர்பார்ப்பது எந்தப் பிள்ளைக்கும் ஏற்றதல்ல. அல்லாமலும் தன் குழந்தைக்கு சம்பாதிக்கத் தக்க பருவம் வந்த பிறகும், அடைத்து வைக்கிற ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தைக்கே பெரிய தீமை செய்தவளாகிறாள்."

"நியாயம் வேறு; தாயினுடைய உள்ளம் வேறு. அது சட்டங்களுக்குள் கட்டுப்படக்கூடியதுமல்ல"

மேலே அவளால் ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை. உண்மையான அன்பு கனிந்த அவனது முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருப்பதிலே கூட அவள் ஆனந்தம் அடைந்தாள். இதுவரை காணாத ஒன்றைக் கண்டது போல அவளுடைய உள்ளம் உள்ளே குமுறிக்கொண்டிருந்தது. பாவம் அவளுக்குத் தன் தாயின் அன்புகூட இப்படித்தான் இருக்குமென்று தெரியாது. அதனாலே தான் புதிதாகக் கிடைத்த இந்த இனிமை அவளுக்கு அமிர்த மயமாகவே தெரிந்தது. அவனும் உள்ளபடி ஒரு தாயின் ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டே தன் உள்ளத்தைத் காட்டினான். ஆயினும் அது இன்ன பாதையிலேதான் ஓடி வருகிறதென்று அவளால் நிதானிக்க முடியவில்லை.

இயற்கையிலே துள்ளி விளையாடுஞ் சிறுவர்கள் போன்ற அவளுடைய சுபாவம், நாளடைவில் அடங்கிவிட, ஒருவித அமைதியான நிலை தானாகவே தோன்றி நிலைத்து விட்டது. அவளிடத்து தோன்றிய இந்த மாறுதல் மற்றவர்களுக்குக் கூட ஆச்சரியத்தையே உண்டு பண்ணியது. அந்தக் கிழவன் மட்டும் "அம்மா, நீ அவனோடு சுகமாக வாழ்வதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் நான் சாக வேண்டும்" என்று அடிக்கடி வெளியாகத் திறந்து சொல்லுவான். முதலில் "தாத்தா! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?" என்று கேட்டவள், வரவரச் சிரித்து மௌனமானாள். நியாயமின்றி மற்றவர்கள் இப்படியே நினைக்கின்றார்கள் என்பது தெரிந்திருந்தும் அதை வரவேற்பதற்குத் தயாராகவே அவளுடைய நெஞ்சு திருந்தி விட்டது. ஆனால்....? காலக்காற்று திடீரென்று வேறு திசை நோக்கிச்

சுழன்றடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு காரணமுமின்றி அவளுக்கு ஏதோ ஒன்று சொல்ல முடியாதபடி வந்துவிட்டது. இத்தனை நாளும் வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் அலைந்தபோது கூட வராத அந்த வரத்து, ஒருவன் பக்குவஞ் செய்ய வந்த பிறகே எங்கிருந்தோ ஓடிவந்து பிடித்துக்கொண்டது. ஏன் சாயந்தரம் அவன் அரிசிக்காக போகும்வரைக்கும் சௌக்கியமாகத்தானே இருந்தாள்! படுத்தபடி கிடந்த போதிலும் வேடிக்கையாகப் பேசினாள்; சிரித்தாள்! 'கஞ்சி வைத்துத் தரட்டுமா?' என்று கேட்டபோது "இந்த நேரத்தில் எங்கே அரிசி கிடைக்கப்போகிறது"என்று அவனுக்காகத் தன் அனுதாபத்தைக் கூடத் தெரிவித்தாளே! இப்போதோ.........

பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் அந்தப் பேதையின் தலையைத் தன் மடிமீது வைத்தபடியே அவனும் உணர்ச்சியற்ற நிலையிலே உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பொழுது தான் ஒவ்வொருவராக அவர்களது கூட்டத்தவர்கள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். வெளியில் நிறைந்திருந்த இருளின் எதிரொலிபோல எல்லோருடைய இதயங்களும் பயங்கரமாக இருண்டு கிடந்தன. ஆனால் அந்த இருளின் கோரமான சிரிப்புப் போலவே தூரத்திலே வந்து கொண்டிருந்த கல்யாண ஊர்வலத்தில் தீபங்கள் பிரகாசித்தன. வாத்தியங்களின் ஓசையும் சனங்களின் ஆரவாரமும் ஒன்றாகி, விதி தூரத்தில் நின்று கொண்டு தன் வாயைத் திறந்து ஊளையிடுவது போலவே கேட்டது.

மூச்சு நின்றபிறகும் அவளுடைய உடலைத் தன்மடியிலிருந்து இறக்கி வைக்க விரும்பாதவன் போலவே ஸ்வாமி விறைத்துப் போயிருந்தான். அவனுடைய கண்களிலிருந்து ஆறாக ஒழுகிய நீர் உயிரற்ற அவள் முகத்தின் வழியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கல்யாண ஊர்வலம் அந்த மரத்தடிக்குச் சற்றுத் தொலைவில் வந்ததும் திடீரென்று ஒரு பரபரப்பு உண்டாகிவிட்டது. எல்லோரும் நின்று ஒருவரோடொருவர் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு ஒரேயொரு மனிதன் மட்டும் அந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான். அவனுடைய உடம்பு ஆத்திரத்தினால் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மங்கிய மர நிழலிலே கூடத் தெரிந்தது. வார்த்தைகளும் துடித்துக் கொண்டே வெளிவந்தன. ஆனால் எட்டி நின்று பேசினான்.

"யாரெடா அங்கே! ஊர்வலம் வருவது தெரியவில்லையா? எப்படித் தெரியும் ! எந்த நாயின் பிணத்தை வைத்துக்கொண்டு வழியிலே அபசகுனம் மாதிரி நிற்கிறீர்கள். எல்லோருக்கும் அந்தக் கதி வரமுன் இழுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போகிறீர்களா அல்லது......?"

ஸ்வாமி அப்படி இரைந்து கொண்டு நின்ற அந்த மிருகத்தின் பக்கமாக ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத் தன் உயிரினுமினிய அவளது உடலைத் தூக்கித் தோள்மீது வைத்துக்கொண்டு ஏதோ ஒரு திசையைநோக்கி நடந்தான். அவளைச் சேர்ந்த மற்றவர்களும் ஒருவர்பின் ஒருவராக அவனைத் தொடர்ந்து நடந்தார்கள்.

அந்த உயர்வான மனிதஜாதியின் ஆடம்பரமான கல்யாண ஊர்வலம் நகரத் தொடங்கிய போது, அவர்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட அந்த ஏழை மனிதர்களின் அபசகுனமான மரண ஊர்வலமும் இருளோடு ஐக்கியப்பட்டு மறைந்து விட்டது.

ஒரு வேளை நவயுகத்தைச் சிருஷ்டிக்க எண்ணிய விதியின் ஆரம்ப ஊர்வலங்களாகவும் இவை இருக்கலாமல்லவா?

❑

"அவள்"

'எப்பொழுது ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறினாய்?'

'நானா?'

'இல்லை; எப்போது உன்னை வெளியே தள்ளி விட்டார்கள்?'

'நேற்று'

'இதுதான் உனக்கு முதல் பிரசவமா?'

' ஆமாம், இதுவே முதலும் கடைசியுமென்று எண்ணுகிறேன்'

பெரியவள் சிரித்தாள்

' ஏன் சிரிக்கிறாய்?'

'இதுவே முதலும் கடைசியுமாக இருக்கலாமென்றாயே அதை எப்படி உன்னால் சொல்லிவிடமுடியும்?'

'ஏன் முடியாது?'

அவ்வளவோடு நிறுத்திவிட்டு அவள் ஒரு நீண்ட மூச்சு விட்டாள். மற்றவள் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு மறுபடியும் ஆரம்பித்தாள்.

'உனக்கு இப்பொழுது என்ன வயது?'

'பதினெட்டு'

'புருஷன் உன்னை விட்டுவிட்டானா?'

'இல்லை'

'செத்துப்போனானா?'

'இல்லை'

அவளுடைய தொண்டை கரகரத்தது.

'அப்படியானால்?'

அவள் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக இருந்தாள். மற்றவள் அவ்வளவில் நிறுத்திவிட விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

"ஏன் பேசுகிறாயில்லை? ஒருவேளை அவனை உனக்குத் தெரியாதாக்கும் !"

"என்னை அப்படிப் பிசகாக நீ எண்ணக்கூடாது"

அவளுடைய வார்த்தைகளில் ஒருவித ரோசமும் ஆத்திரமும் கலந்து காணப்பட்டது.

மற்றவள்தான் இப்பொழுது பேச்சற்றிருந்தாள். அவளே தொடர்ந்து பேசினாள். 'அவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பல வருஷங்களாகத் தெரியும். வருஷக்கணக்காக அந்த 'வீட்டிலேயே சீவித்திருக்கிறேன்.'

'அப்படியா?'

அவள் பிறகு மௌனமாகி இரண்டொரு பெருமூச்சு மட்டும் விட்டாள்.

'உனது வாழ்வைக் கெடுத்தவன் எவனானாலும், அவனை "அவர்" என்று சொல்ல உனக்கு வெட்கமாயில்லை?'

'பழக்கத்தினாலே சொல்லிவிட்டேன். உண்மையில் மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்று நான் கனவிலும் எண்ணுவதேயில்லை.'

'அவன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான் என்று நீ அறிவாயா?'

'ஆமாம் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அதைக் கேட்காதே!'

'ஏன் அதை மறைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாய்?'

'அதனால் யாருக்குமே பிரயோசனம் கிடைக்காது.'

'நீ உனக்கு எப்படிப் பிரயோசனம் அற்றவளோ, அப்படியேதான் எனக்கும் பிரயோசனப் படமாட்டாய் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.'

'எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. நீ யார் என்பதையும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை'

'நீ புத்திசாலியானால் இதற்குள்ளாகத் தெரிந்திருக்கமுடியும் இல்லா விட்டாலும் என்னை நன்றாகக் கவனித்துப்பார்!'

அப்பொழுது அவள் மடியில் கிடந்த அந்தச் சிசு வீரிட்டழுதது. அதைப் பார்த்துக்கொண்டே பெரியவள் மீண்டும் சொன்னாள்.

'இதையாவது ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு வரவேண்டும் என்று உனக்குப் படவில்லையே!'

'என்னுடையது என்று இது ஒன்றுதானே இருக்கிறது. இதையும் இழந்துவிட்ட பிறகு நான் எதற்காக வாழவேண்டும்?'

'நான் அல்லது என்னைப் போன்ற எவளும் உன்மாதிரி எண்ணுவதில்லை'

அவள் இந்தப் புதுமாதிரியானவளுடைய முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்குள் வெயில் மரக்கிளைகளைக் கடந்து அவர்களைச் சுடத் தொடங்கியது. இரண்டுபேருமாகவே எழுந்து மரத்தடியிலே போய் உட்கார்ந்தார்கள். குழந்தை அந்த ஏழைத் தாயின் அணைப்பிலே பாலைக் குடித்தபடி அயர்ந்து கிடந்தது. அவர்களுடைய பேச்சு மேலும் தொடர்ந்து சென்றது. பெரியவளே பிறகும் ஆரம்பித்தாள்.

'உனக்கு வேறு யாரும் இல்லையா? இனி என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறாய்'.

'எங்கேயாவது வேலை செய்துதானே வயிற்றை வளர்க்கவேண்டும்?'

'இந்தக்குழந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு அப்படிச்செய்யமுடியுமா?'

பெரியவள் மிகுந்தபரிவுடனேயே இதைக்கேட்டாள். சிறிது நேரம்வரை அங்கே மௌனமே நிலைத்திருந்தது.

'உனக்குக் குழந்தைகள் இல்லையா?'

இதற்கு ஒருமாதிரியான தொனியிலே அந்தப்பெரியவள் பதில் சொன்னாள். பதிலும் மிகவும் சுருக்கமாகவேயிருந்தது.

'இருக்கலாம்'

இந்தப்பதில் அவளுக்குத் திகைப்பையே உண்டுபண்ணியது. அதனால் மறுபடியும் அவளே, " 'இருக்கலாம்' என்றால் எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே'' என்று நிறுத்தினாள்.

'ஆமாம்; அவைகள் 'எங்கே' இருக்கின்றன. ஒருவேளை இல்லை தானோ என்றும் என்னால் நிச்சயமாக சொல்ல முடியாது'

'பிள்ளைகளைப் பெற்ற எந்தத் தாயும் உன்னைப்போல இருக்க முடியாதென்றே எனக்குப்படுகிறது. என்னளவில் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும். என்னால் முடியாது.'

'நீ சொல்லுவது வேறு உலகங்களுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால்? நம்முடைய இந்த உலகம் இருக்கிறதே, இதற்கு முற்றிலும் பொருந்தாது. நானும் முதலில் உன் மாதிரியே தயங்கினேன். கொஞ்சக் காலத்தின் பிறகே கேவலமான இந்த உலகத்தைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்து கொண்டு எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளினேன். என் ஆசை உண்மையில் நிறைவேறிவிட்டது. பணம், படைத்த, மிருக இச்சை கொண்ட மனிதப் பிசாசுகள் தங்கள் இச்சைக்கு ஏழைகளாகிய எங்களைப் பலியெடுக்கிறார்கள். பிறகு பாவப் பெயரையும் சூட்டி உதைத்து தள்ளிவிடுகிறார்கள். அந்தநிலையில் 'தாசீ என்ற அவப்பெயரோடு அலைவதைத் தவிர வழியுண்டா? நீயே யோசித்துப்பார்! தாசியாகவே இருக்காமல் தாசி என்ற பெயர் கேட்ட ஒருத்தி ஏன் அந்தத் தொழிலில் இறங்கக்கூடாது? உண்மையில் உன்னுடைய கதையோடு சேர்த்து இதை யோசித்துப்பார். நான் சொல்வதில் எவ்வளவு 'சரியிருக்கும் என்பதை உணர்வாய் ! '

அவள் மௌனமாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பெரியவள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனாள்.

'மனுஷி உள்ளமே இல்லாத உலகத்தில் நீ மட்டும் எதற்காக அந்த உள்ளத்தை வைத்துக் கொண்டு அழவேண்டும்?'

குழந்தை திடீரென்று வீரிட்டு அழுதது. அதை எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் பாலை ஊட்டினாள் அந்தத் தாய். அப்பொழுது எதைத்தான் கண்டாளோ, மற்றவளுடைய கண்ணும் கலங்கியது. ஒருவேளை தன் குழந்தைகளினுடைய நினைப்புக்கள் தோன்ற அவளுள்ளமும் அலறியிருக்கக் கூடும். சிறிது நேரம் வரை ஒருவரும் பேசவில்லை. வெயில் காய்ந்துகொண்டே இருந்தது. முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு, 'சாப்பிட்டாயா?' என்று அந்தப் பெரியவளே மற்றவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

' நேற்று இரவுக்குப் பிறகு இல்லை'

'காலையிலிருந்து ஒன்றும் அகப்படவில்லையா? '

ஒருபதிலுமே கிடைக்கவில்லை.

'நான் இன்று உனக்கு ஒருவிருந்து போடப்போகிறேன்' என்று மறுபடியும் அவள் தொடங்கினாள்.

உடனே 'எதற்காக அப்படி விரும்பினாய்?' என்று கேட்டாள் அந்தப் புதிய தாய்.

'உன்னைப்போலவே ஒரு காலத்தில் நானும் தெருத்தெருவாக அலைந்திருக்கிறேன், இதைத்தான் காரணமாகச் சொல்ல முடியும். ஆனால் என்னோடு வந்து என்னைப் போலவே வாழ்க்கையை நடத்து என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. நீ மட்டும் விரும்பினால் தாராளமாக வரலாம். என்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்து வழிகாட்டுவேன்'

பேச்சு முடிந்ததும் அவள் மௌனமாக இருந்தாள். மற்றவளும் சும்மா இருந்தாள்.

பேசினவளேமறுபடியும் தொடங்கினாள்.

'நேற்று வழக்கத்துக்கு மாறாக ஒருவன் நிறையப் பணந்தந்தான். அவனும் எங்கோ சூதில் அடித்துக்கொண்டு வந்ததுதானே! அவ்வளவும் இங்கேதான் இருக்கிறது. அதை உனக்கே கொடுத்துவிடப் போகிறேன்.'

அவள் பணத்தை எடுத்தாள். அதற்குள் 'எனக்கு ஒரு ரூபா மட்டும் கொடுத்தால் போதும்' என்றாள் மற்றவள்.

' எப்படி உனக்கு அது போதுமென்று எண்ணினாய்? '

'ஒருதடவை நிறையச்சாப்பிட ஒருரூபாபோதுமல்லவா? அவ்வளவுதான் இனி எனக்குத் தேவை என்று முடிவுசெய்து விட்டேன் '

' நல்லது உன்னுடைய எந்த முடிவுக்கும் குறுக்கே நிற்க நான் விரும்பவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு ரூபாவை மட்டும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, 'நான்போய்வரட்டுமா?' என்று எழுந்தாள் அந்தப் பரோபகாரி.

குழந்தையை மடியிலே அணைத்து வைத்தபடியே நமஸ்கரித்து விட்டு, 'கடவுளுடைய கணக்குப் புஸ்தகத்தில் உன்னைப்பற்றி நிச்சயமாக நன்றாகவே எழுதப்படும்' என்றாள் அந்த அபலை.

'அந்தக் கடவுள் செத்துப் போனான் என்ற கதை நீ இதுவரை கேட்டதில்லையாக்கும்! ' என்று ஒரு மாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு அவள் நடந்து மறைந்தாள்.

எங்கோ சாப்பாட்டைமுடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் அந்த மரத்தடிக்கே வந்து அவள் உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய கண்கள் அடிக்கடி மேற்கே சரிந்து செல்லும் சூரியனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அஸ்மித்ததும் குழந்தையையும் ஏந்திக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினாள். இளைத்து வலுவற்ற அந்தநிலையிலும் அவளால் வேகமாக நடக்க முடிந்தது. நடுச்சாமமாவதற்குள் தான் போகவேண்டிய வெகுகாலம் பழகின அந்த இடத்துக்குப் போய்விட்டாள். ஒரு நாள் எந்தத் தோட்டப் பக்கத்தால் எந்த நேரத்தில் வெளியேறினாளோ, அதே பாதையால் அதே நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்தாள். வீட்டிலிருந்த எல்லோரும் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டார்கள். அங்கே படுத்துக்கிடந்த அவள் வளர்த்த நாய் மட்டும் ஒரு முறை உறுமிவிட்டு அடையாளங் கண்டுகொண்டு ஓடிவந்து வாலையாட்டிற்று. அதைத் தடவிக் கொடுத்துவிட்டு நடந்தாள். நாயும் பின்னாலே நடந்தது.

அந்தப் பக்கத்தில் உள்ளே நுழைய ஒரு கதவு மட்டும் இருந்தது. சில சமயங்களில் அதையும் பூட்டி விடுவார்கள். அந்த நினைவு வந்ததும்

மெல்ல அதில் கையை வைத்தாள். அது தானாகவே திறந்து வழிவிட்டது. நேராக உள்ளே சென்றாள். அவள் கால்கள் மாடியறையை நோக்கி நடந்தன.

அங்கேதான் அவளை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த உத்தம பிரமச்சாரி தூங்குவது வழக்கம்.

ஒரு முறை அறையின் வாயிலுக்கு வந்ததும் அவள் உள்ளம், உயிர் எல்லாம் கலங்கி நிலைக்கு வந்தன. பிறகு குழந்தையை தன் அணைப்பிலிருந்து எடுத்து முத்தமிட்டாள். அது மெல்ல முனகியது. அவள் கண்களிலிருந்து தாய்மையின் உதிரம்போல் கண்ணீர் பீறிக்கொண்டு வந்தது. ஆயினும் அவள் தைரியத்தை இழந்துவிடவில்லை. தான் கிழித்து வைத்திருந்த பாதிப் புடவையை விரித்து குழந்தையைக் கீழே படுக்க வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

திடீரென்று கதவு திறக்கப்பட்டது. 'யாரது?' என்று கேட்க வாயெடுத்தவன், அவளைக் கண்டதும் திகைப்படைந்து நிறுத்திக்கொண்டான்.

அதற்குள் அவள் திரும்பினாள். அவனோ அப்பொழுதும் பேசவிரும்பாதவன் போலவே வாயடைத்து நின்றான். ஆனால் அவள் பேசினாள்.

"உனது மானத்தைக் காப்பாற்றவே ஒரு நாள் வெளியேறினேன். உன்னுடையது அதோ இருக்கிறது. உன் வீட்டிலிருந்த அடிமை ஒருத்தி பெற்றதானாலும் அது உனது சொத்து ஏன்? மறுக்கிறாயா? "

அவன் அப்பொழுதும் மரமாகவே நின்றான். அவள் தலையை ஒருமுறை தூக்கி அவனைப் பார்த்துவிட்டுக் கீழே கிடந்த குழந்தையையும் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் அவனை நடுங்கச் செய்யும் ஏதோ ஒரு சக்தியிருந்தது.

அவள் திரும்பி இரண்டு படி இறங்கிய பிறகே அவனால் பேச முடிந்தது. வந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளும் கிணற்றினுள்ளேயிருந்து கேட்பது போலவே ஒலித்தன.

'நீயும் இங்கேயே இருக்கலாம்.'

'நான் அதற்காக இந்த நேரத்தில் வரவில்லையே!'

நிதானமாகவும் உறுதியாகவும் அவள் இதைச் சொல்லிவிட்டு நடந்தாள். அவளுடைய நடையிலும் ஒரு கெம்பீரம் இருந்தது.

தோட்டத்தின் எல்லையைக் கடந்து தெருவுக்கு வரும்வரை அந்த நாயும் அவளுடன் சென்று திரும்பியது.

தெருவில் நின்று அந்த வீட்டை ஒருமுறை பார்த்தாள். குழந்தையின் மிருதுவான கீச்சுக் குரல் மட்டும் கேட்டது. உடனே கைகளினால். காதுகளை அடைத்துக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினாள். அந்த நடை 'தனக்கே தெரியாத ஏதோ ஒரு உலகத்தை நோக்கி நடக்கிறாள்' என்பதையே காட்டிற்று.

❑

இலங்கையர்கோன்

- சக்கரவாகம்
- மேனகை

சக்கரவாகம்

"வேலுப்பிள்ளை, நாடி நல்லாய் விழுந்துபோச்சு. வயதுமோ பின்னிட்ட வயது; இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலத்திற்குள் எல்லாம் முடிந்து போய்விடும். மனதைத் தேற்றிக்கொள்."

இந்தக் கொடிய தீர்ப்பைத் தன் இளம் வயதிற்கு உரிய யோசனை யின்மையோடு அநியாயமாக வீசிவிட்டு, அதன் விளைவைப் பார்க்க விரும்பாதவன் போல் வைத்தியன் சால்வையை உதறித் தோளிற் போட்டுக்கொண்டு வீட்டு வாசலைக் கடந்து வேகமாக நடந்தான்.

வேலுப்பிள்ளை அசந்துபோய்த் திண்ணையிற் சாய்ந்தான்..... மனத்தின் உந்துதல் இல்லாமலே அவனுடைய கை அருகில் கிடந்த காம்புச் சத்தகத்தை எடுத்து யந்திரம் போலப் பனை ஓலைச் சட்டங்களை வார ஆரம்பித்தது. உள்ளே அவள்- அவனுடைய மனைவி வாங்குக் கட்டிலின்மேல், உடலின் பலம் எல்லாம் குன்றி, முகம் களையிழந்து, கண்கள் பஞ்சாடிக்கிடந்தாள். எந்தக் கஷ்டமான வேலையாயினும் பின்வாங்காமல், நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் பம்பரம் போலச் சுழன்று கொடுத்த அவளுடைய 'வரிச்சுத்' தேகம் இன்று அசந்துபோய்க் கிடந்தது. அவளுடைய பிராணன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதை அறிந்து கொள்வதற்கு வைத்தியன் தேவையில்லை.. வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில், அவனுடைய பாதுகாவலின் கீழ் அவன் மனைவியினுடைய உயிரை யமன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். யமனுடைய சோரத்தை அறிந்தும் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை......

அவளுடைய மக்களும் அறுவர் வாங்குக் கட்டிலைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு செயலற்று நின்றனர். அவளுக்கு- ஈன்று வளர்த்த அன்னைக்கு- சாவதற்கு உதவி செய்யத்தான் அவர்களால் முடிந்தது. ஒருத்தி

நெஞ்சைத் தடவி விட்டாள், இன்னொருத்தி வாயில் பால் வார்த்தாள்... யார் இருந்து என்ன?

அடுத்த வீட்டு அன்னமுத்து வண்ணான் கொண்டு வந்தபடி ஒரு சேலை உடுத்து, கழுத்தில் புதிதாக மினுக்கிய அட்டியலும் கையில் காப்புகளும், எண்ணெய் தேய்த்து வாரி முடித்த கொண்டை முதுகில் புரள அசைந்து அசைந்து வந்தாள். *வேலுப்பிள்ளைக்கு அவளைக் காண* ஆத்திரமாக வந்தது. சாகமுன்னுக்கே செத்தவீடு கொண்டாட வாறாள் இந்தத் தேவடியாள்! '

''அம்மான், மாமிக்கு எப்படி?''

''அப்பிடித்தான் போய்ப்பார்'' என்று அலுத்து விட்டு, வேலுப்பிள்ளை தன் புடலங்காய் போன்ற கால்களை மடக்கி நாடியின் கீழ் வைத்துக் கொண்டு மறுபடி தன்னுள் ஆழ்ந்தான்....

திடீரென்று நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் தெய்வானை மணப் பெண்ணாய் முதல் முதல் 'தாறு பாய்ச்சிச் சேலை உடுத்து மருளும் கருவிழிகளால்அவனையும் நிலத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு, நாணிக் கோணி நின்ற காட்சி அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அன்று முதல் இன்று வரை *அவன் அவளாய், அவள் அவனாய் ஒன்று* பட்டு, உழைப்பு நிறைந்த ஒரு கஷ்ட ஜீவனத்தின் ஒவ்வொரு அலுவலிலும் சமபங்கு எடுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்த வாழ்வு !

காதல் என்ற வார்த்தை அவர்களுக்குத் தெரியாது. விவாகரத்து, கர்ப்பத்தடை முதலியனவற்றைப் பற்றி அவர்கள் கேள்விப்பட்டதே இல்லை... ஆனால் வாழ்க்கை, கொடிய வறுமையிலும் செம்மையாய், பிணக்குகள் தடி அடிச்சண்டைகளுக்கிடையிலும் ஆழ்ந்த அனுதாபமும் அன்பும் கொண்டதாய், பூவுலக மோட்சமாய்ப் *பரிமளித்தது... நாற்பது வருஷம்-* நாற்பது நாள் !

''அப்பு, ஆச்சிக்கு ஒருமாதிரிக்கிடக்கு, வந்து பாரெணை'' என்று அவனுடைய இளையமகள் பர்வதம் வாசலில் வந்து சொன்னாள்.

''ஐயோ! வந்திட்டுது, முடியப்போகுது'' *என்று நினைத்துக்* கொண்டு வேலுப்பிள்ளை எழுந்து உள்ளே போனான். தெய்வானையின் கால்கள் நேராக நீட்டப்பட்டு, கைகள் மார்பின் மேல் பொருத்தப் பட்டிருந்தன, சாவுக்கு ஆயத்தமாய். "அன்னமுத்தியின் வேலை" என்று அவன் நினைத்தான். செயலற்றுக் கிடக்கும் *மனைவியின் உடலை உற்றுப்* பார்த்தான்... மூச்சு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. கழுத்துக் குழியிலே ஏதோ படபடத்தது. 'ஐயோ ஐயோ' என்று அவன் உள்ளம் செயலற்று அலறியது. மறுகணம் 'தெய்வீ தெய்வீ' என்று கெஞ்சியது....

தெய்வானையின் கண்கள் பாதி மூடியபடி கூரையில் பதிந்திருந்தன. அந்தகாரமான இருட்கடலின் மத்தியில் எப்பொழுதோ இறந்துபோன அவளுடைய தாயின் முகம் சொல்லொணா இளமையும் அழகும் கொண்டு புன்னகை புரிந்தது. அந்த இருட்கடலைத் *தாண்டி* அந்த முகத்தைப் பிடித்துவிட வேண்டுமென்று தெய்வானை தவித்தாள். அவளுடைய ஒடுங்கும் சிந்தையில் ஏதோ அர்த்தமற்ற வார்த்தைகள் இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. "*ஆச்சி பூச்சி* அம்பட்ட வளவில் முள்ளுச்சூப்பி...ஆச்சி பூச்சி''

மூவுலகும் கொள்ளாத ஒரு கருணை தேங்கி நின்ற அன்னயையின் முகம் தன்னுடன் ஒரு ஒளி வட்டத்தையும் கொண்டு இருட்கடலைத் தாண்டித்

தெய்வானையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. "....... ஆச்சி பூச்சி அம்பட்ட வளவு...."

வேலுப்பிள்ளை தனக்குத் தெரிந்த ஒரு திருவாசகத்தைப் பாட ஆரம்பித்தான். மனிதர் சாகும்தறுவாயில் தேவாரம் திருவாசகம் பாடவேண்டும் என்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

"அம்மையே அப்பா"... அவனுடைய குரலிலே சிந்தமுடியாத ஒரு கண்ணீர்க் கடல் தேங்கி நின்றது.

தெய்வானைக்குத் தன்னை மறந்த ஒரு ஆனந்தம். "ஆச்சி" பூச்சி...! இதோ அன்னை மிக அருகில் வந்துவிட்டாள். இருட்கடல் மறைந்து முழுவதும் ஒளிக்கடலாயது.

"ஆச்சி ஆச்சி .... என்ரை ஆச்சி" அன்னையின் கண்கள் தெய்வானையை அகன்று மருட்டி அழைத்தன... இதோ ....

"ஆச்சி!-"

"என்ரை ராசாத்தி போட்டியோ!"என்று வேலுப்பிள்ளை புரண்டழுதான். "ஆச்சி ஆச்சி" என்று மக்கள் கதறினர். அன்னமுத்து தான் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்த ஒப்பாரி வரிசைகளைக் கண்ணீர் இல்லாமல் ராகத்துடன் எடுத்துவிட்டாள்.

தெய்வானைக்கு அறிவு தெளிந்த பொழுது திடீரென்று விலங்குகள் தெறித்து, சிறைச்சாலைக் கதவுகள் தகர்ந்து விடுதலை கிடைத்து விட்டதுபோல் தெரிந்தது. ஆ! என்ன விடுதலை! அவள், தான் நினைத்தபடி மனோ வேகமாக எங்கும் போக முடிந்தது. அவளுடைய உடல் காற்றாகிவிட்டதோ? அல்லது உடலே இல்லையா? அவளுக்கு இரவு பகல் தெரியவில்லை. அவளுக்குக் குன்றாத இளமையும். வற்றாத ஊக்கமும், எதையும் கிரகித்து அறிந்து கொள்ளும் அகன்ற மனமும் வாய்த்து விட்டது போலத் தெரிந்தது. தன்னுள்ளே ஒரு எல்லையற்ற ஆனந்த சுதந்தர உணர்ச்சி ததும்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது....

எண்ணரிய யோசனை தூரத்திற்கு அப்பால், பூவுலகில் இருந்து ஒரு தீனமான குரல் அவளுடைய இன்பத்தினிடையில் வந்து புகுந்து அவளுடைய நிம்மதியை குலைத்தது. " தெய்வீ தெய்வீ " என்று அலறும் அந்தக் குரலில் நிறைந்திருந்த நம்பிக்கை இழந்த ஏக்கம் அவளுக்கு பூலோக வாசனையை ஊட்டி பிரிவுத்தாக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது. தன்னுடைய கணவன் துணையிழந்து நாதியற்றுக் கலங்குகிறான். தன்னை நினைத்து ஏங்குகின்றான் என்பது அவளுடைய பரந்த மனதில் தெளிவாகப்பட்டது. ஓடிப்போய் அவனை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவள் உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் அவளால் அவனை அணுக முடியவில்லை. அவன் மனித உடற் பிணிப்பிலே கட்டுண்டு கிடந்தான்...

கனவுகளில் மட்டும் அவன் தன்னை அறிந்து கொள்ளும்படி செய்ய முடிந்தது. ஆனால் அவைகளினால் அவளுடைய தாகம் அடங்கவில்லை. வைக்கோல் அடைத்த உயிரற்ற கன்றின் உடலைக் கண்டு இரங்கும் பசுப்போல் ஒரு ஊமைத்துயரம் அவளை வாட்டியது. அவன் என்று தன்னுடன் வருவான் என்பதே அவளுக்குச் சதா ஆவல். அவனது துணை இன்றி எந்த இன்பமும் நில்லாது என்று அவள் கண்டுகொண்டாள்.

தெய்வானை இறந்த தினத்தில் இருந்து வேலுப்பிள்ளை வாழ்விலே பிடிப்பை இழந்து விட்டான். "தெய்வீ தெய்வீ " என்று உள்ளுர எந்நேரமும்

அலறிக் கொண்டிருந்தான். அவளுடன் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை முதலில் இருந்து நினைத்து, நினைத்து ஏங்குவதே அவனுக்குத் தொழிலாய்ப் போய் விட்டது. " தெய்வி தெய்வி." இடையிடையே அவளைக் கனவிற்கண்டு படிப்படியாக அவன் ஏக்கம் அதிகரித்தது.

"அப்பு என்னோடை வந்து கொஞ்ச நாளைக்கு இரேன். எனக்கும் துணையாய் இருக்கும். உனக்கும் பிராக்காய் இருக்கும்" என்று அவனுடைய இரண்டாவது மகள் வள்ளியம்மை அழைத்தாள். இடம் மாறினால் ஒருவேளை அவனுடைய ஏக்கம் குறையலாம் என்று அவள் நினைத்தாள்.

"வேண்டாம் மேளே, நான் இங்கினைதான் கிடக்கப் போறேன்" என்று அவன் மறுத்துவிட்டான். நாளடைவில் அவன் எதிலும் பற்று அற்று ஒரு நடைப்பிணம் ஆகிவிட்டான்... மூன்று மாத காலத்திற்குள் அவனுடைய அறுபது வயது தொண்ணூறு வயதாகியது......

"கிழவன் படுக்கையாய் விழுந்திட்டுது அதுகும் போகப் போகுதுபோலை" என்று அன்னமுத்து தன் கணவனுக்குச் சோறு பரிமாறிக் கொண்டே சொன்னாள்.

"ஓமாக்கும் என்ன இருந்தாலும் கிழவனும் கிழவியும் நல்ல ஒற்றுமையாய் இருந்தவை...." என்று பொன்னம்பலம் இழுத்தான்.

வேலுப்பிள்ளை பிரக்ஞை இல்லாமல் அதே வாங்குக்கட்டிலிற் கிடந்தான். அவனுடைய மக்கள் அறுவரும் மீண்டும் வந்து கூடினர். "வாத ஜன்னி - தள்ளாத வயது இன்றோ நாளையோ" என்று வைத்தியன் கையை விரித்துவிட்டான். அன்னமுத்து கழற்றி வைத்திருந்த அட்டியலை மினுக்கி அணிந்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தாள்.

கனவோ உண்மையோ என்று சொல்ல முடியாதபடி தெய்வானையின் உருவம் அவ்வளவு தெளிவாக வேலுப்பிள்ளையின் கண்ணெதிரில் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. தன் உடலை அவனுக்கு முதல் அர்ப்பணம் செய்த பொழுது அவள் முகத்திலும் உடலிலும் காணப்பட்ட சோக - நாண - மகிழ்ச்சி இப்பொழுது காணப்பட்டது. கைகளை நீட்டி அவளை அப்படியே அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் வேலுப்பிள்ளைக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய இடக்கைச் சுட்டுவிரல் மட்டும் மெதுவாக ஒரு லயத்திற்கு அசைந்து கொண்டிருந்தது. உடலில் வேறெவ்வித அசைவும் இல்லை.

அவனுடைய இளைய மகன் ராமலிங்கம் திருவாசகம் பாடினான். வள்ளியம்மை திருநீற்றை அள்ளி வேலுப்பிள்ளையின் நெற்றியில் பூசினாள்.

சட்டென்று வேலுப்பிள்ளையின் கண்ணெதிரில் கோரமான இருள் சூழ்ந்தது. தெய்வானையைக் காணவில்லை.....அவன் வாய்விட்டு அலறினான்.

"தெய்வீ.!" என்று ஒரே பாய்ச்சலில் இருட் கடலைத் தாண்டிவிட்டான்!

அவனுடைய பெண் மக்கள் "அப்பூ ஊ! அப்பூ ஊ! என்று அலறினர். அன்னமுத்து சாவதானமாகப் பிணத்தின் கால்களை நீட்டிப் பெருவிரல்களைச் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு, " கண்டியிலே காத்தடிக்க, கைவிளக்கு நூந்தல்லோ ஒ ஒ ஒ !" என்று ஆரம்பித்தாள்.

❑

மேனகை

வாலிப வயதின் கனவுகள் நிறைந்த 'மன'க்காதல் ஆயின் விஸ்வாமித்திரர் மனிதர்களின் மத்தியில் வாழ்வதை விடுத்து கொடிய கானகத்தை நாடி வந்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஆயிரம் மோகினிகளின் மத்தியிலேயே கனவு கண்டபடி காலத்தைக் கடத்தி விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர் வாலிபப் பருவத்தைக் கடந்து பல்லாண்டுகளாய்விட்டன. அவரை வருத்தியது இளமையின் மனக்காதல் அன்று. நடுத்தர வயதின் மனக்கலப்பற்ற கொடிய உடல் வேட்கை. தசையின் பிடுங்கல்....

சகலத்தையும் துறந்த சர்வவேத விற்பன்னரும் மகாமேதையுமான அவரால் பெண்ணாசை ஒன்றைமட்டும் துறக்க முடியவில்லை. மலரின் இருதயத்திற்குள் கிடந்து குடையும் புழுப்போல் அந்த ஒரே தாபம் எதற்கும் கலங்காத அவருடைய திடசித்தத்தை நிலைகுலையச் செய்து கொண்டிருந்தது. நியம நிஷ்டைகள், காடு நாடுகளில் நீண்ட கால்நடைப் பிரயாணம் முதலியன சிறிதும் பிரயோசனப் படவில்லை. உடலில் அவ்வளவுக்கெவ்வளவு மனத்தில் 'இன்ப நினைவு' அதிகரித்தது.

வேட்கையைத் திருப்தி செய்து மனத்திற்கு அமைதி தேடிக் கொள்ளலாம் என்றால், அது பகைவனுக்கு அடிபணிந்து இறைஞ்சுவது போல் தோன்றியது. மன்னர் மன்னவனாகிய அவருக்கு எதற்கும் அடிபணிந்து போவதென்பது சாத்தியமாகவில்லை. வெற்றி அல்லது மரணம்! இந்தத் தீர்மானமே அவரை அரும் கானககத்திற்கு இழுத்துச் சென்றது. அங்கு, காமத்திற்கு நிலைக்களனாகிய தசையுடன் வருந்தத் தவம் இயற்றலானார்.

விஸ்வாமித்திரரின் உக்ரதவத்தை அறிந்த தேவேந்திரன் அயர்ந்து போய்விட்டான். ஒரு சமயம் காமதேனுவைத் தனதாக்கிக் கொள்ள முயன்ற மானிடன், காமதேனு வாசம் செய்யும் தேவுலகையே கவர்ந்து கொள்வதற்குச் செய்யும் பிரயத்தனம்தானோ இத்தவம் என்று அங்கலாய்த்தான். கௌதமர் கொடுத்த கொடிய தண்டனையின் நினைவு அவன் மனத்தில் இன்றும் பச்சையாகவே இருந்ததனால், முனிவர்கள் என்றாலே அவனுக்குப் பெரும் பீதி... ஆதலால் பொறி மூண்டு ஜுவாலை ஆவதற்கு முன் அதை அவித்துவிட வேண்டும் என்று அவன் சங்கல்பம் செய்து கொண்டான்.

தவத்தை அழிப்பதற்கு நாரீமோகத்தைவிடச் சிறந்த படை வேறொன்றில்லை என்ற உண்மையை, காமத்தையே தன் வாழ்வின் ஒரு லட்சியமாக் கொண்டு சுவைத்த காமுகனாகிய தேவராஜனுக்கு அறிவுறுத்த அமைச்சர் வேண்டியிருக்கவில்லை.

வெளிக்கு ரிஷி பத்தினியே போன்ற தண்மையான சுபாவத்திற்குள் வடவைத் தீ போன்ற காமத்தை மறைத்து வைத்திருப்பவளான மேனகையாலேதான் இந்த நுட்பமான பணி நிறைவேற வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

மேனகை, வெளிக்குச் சிறிது அலட்சியமும் அலுப்பும் காட்டியே இந்திரனுடைய கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டாளாயினும், அந்தரங்கமாக அவள் மனம், பரபரப்படைந்தது. போகப் பித்தர்களான தேவர்களை வீழ்த்துவது போல் மானிடர்களை அவ்வளவு இலகுவில் மோகவலையில் வீழ்த்த முடியாதென்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். மேனாள், ஊர்வசி முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற மானிடனிடம் பட்ட அவஸ்தையெல்லாம் ஊர்வசியே சொல்ல அவள் கேட்டிருந்தாள். நீறு பூத்த நெருப்புப்போல் கிடந்த அவனுடைய ஆசையப் பூரணமாக சுடர்விடச் செய்வதற்கு ஊர்வசி, தன் பெண்சக்தி முழுவதையுமே பிரயோகிக்க வேண்டியிருந்தது... ஆனால், ஈற்றில் அவனிடத்தில் அவள் கண்ட கொள்ளை இன்பத்தின் நினைவு அவனைப் பிரிந்து பல காலத்திற்குப் பிறகும் அவள் மனத்தை விட்டு அகன்றதில்லை. அது ஒரு தனி அனுபவம். ஒரு பூரண வாழ்வு...

அது ஊர்வசியின் அனுபவம். மேனகை இன்னும் மானிடர்களை அறிந்ததில்லை. இந்த விஸ்வாமித்திரன் எப்படிப்பட்டவனோ என்று அவள் அதிசயித்தாள். அச்சமும் வினோத பாவமும் கலந்த ஒரு இன்ப உணர்ச்சி அவள் மனத்தில் குடிகொண்டது. ஆயிரம் அமரர்களின் பொது மகளான அவளுக்குப் புது மணப்பெண்ணின் மனத்தில் தோற்றுவதுபோல் சிறிது நாணம்கூட ஏற்பட்டது.

இரவு முழுவதும் தாரகைகள் நடமாடியதனால் செம்பஞ்சுக் குழம்பு தோய்ந்திருந்த வான் அரங்கைத் துடைத்துச் சுத்தம் செய்வான்போல் அருணத்தோட்டி கீழ்த்திசையில் எழுந்தான். வைகறையோடு ஆற்றங் கரைக்குப்போன விஸ்வாமித்திரர் நீராடியபிறகு வழியோரம் மலர் பறித்தபடி ஆச்சிரமத்தை நோக்கி கம்பீரமாக நடந்து கொண்டிருந்தார். சான்றோர் உள்ளம்போல் சலனமற்று ஆழமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த மகாநதி அவர் மனத்திற்குச் சிறிது அமைதியைக் கொடுத்திருந்தது. விலக்கப்பட்ட கனியை நோக்கிச் சதா தாவிக் குதிக்கும் மனக் குரங்கைத் தடுத்து வைத்திருந்த பிணைப்பைக் கொஞ்சம் தளர்த்திவிடவும் முடிந்தது. வேத மந்திரங்களின் மாதுர்ய வசனங்கள் அவர் கண்டத்தில் எழுந்தன...

திடீரென்று அவருக்குப் பின் புறத்தே குயில் ஒன்று நீளக்குரல் எழுப்பியது. விஸ்வாமித்திரர் அதைக் கவனிக்காமல் மேலும் நடந்தார். குயில் மீண்டும் உச்சதொனியில் அவசரமாகக் கூவியது. அது தன்னையே அழைப்பது போல் அவர் மனதில் ஒரு சபலம் தட்டவே தன்னை மறந்து பின்புறமாகத் திரும்பி நோக்கினார்.... பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மகிழின்கீழ் வெண்பட்டணிந்து, கருங்கூந்தல் தோளிற்புரள, தெய்வமயன் கடைந்து நிறுத்திவிட்ட தந்தப் பாவைபோல் மேனகை நின்றாள். அவள் இதழ்க் கடையில் ஓர் இள முறுவல்; கண்களிலே ஒரு தாபம்; ஒரு அழைப்பு... விஸ்வாமித்திரருடைய மனம் கல்லாய்ச் சமைந்துபோக, உடல் அவள் நின்றிருந்த திக்கை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தது. அதற்குள் மேனகை மறைந்து போய்விட்டாள்.

முதல் உன்னிப்பில், அவளை அழைப்பதற்கு எடுத்த குரல் அவர் தொண்டையிலேயே அடங்கிப் போய்விட்டது. முன்வைத்த காலைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டார்.....

யார் இவள்?

அவரை இரவுபகல் வருத்தும் கொடிய வேதனையின் உருவெளித் தோற்றமோ இது! அவர் மனத்தில் தோன்றியிருந்த உற்சாகமும் அமைதியும் கணப்பொழுதில் மறைந்து போயின. நெஞ்சை வக்கிரமாக்கிக் கொண்டு பிரளய ருத்திரன் போல் ஆசிரமத்தை நோக்கிநடந்தார்...

பறித்த மலர்கள் அன்று பாத்திரத்திலேயே கிடந்தன.

விஸ்வாமித்திரர், தன் மன ஓட்டத்தை வேறு வழியில் திருப்பி விடுவதற்கு எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்து பார்த்தார். வேத மந்திரங்களை வாய்விட்டுப் பாடினார். வாழ்வின் நிலையாமையை நினைவு கூர்ந்தார். பிரபஞ்சத்தில் கண்கண்ட விந்து நபத்தையும் கண்காணா நாத ரூபத்தையும் மனத்தில் இருத்த முயன்றார். 'நானே கடவுள் நானே பிரம்மம்'... எல்லா எண்ணத் தொடர்களும் ஈற்றில் "பெண்" என்ற நினைப்பில் முற்றுப்புள்ளி போட்டு நின்றன. ஆ!' சதையும் நிணமும் என்பும் மயிரும் கொண்ட பெண் உரு! ' என்று மனதில் அருவருப்பை ஏற்படுத்த முயன்றார். ஏதும் பயன் இல்லை.

அவர் உடல் அனல்போற் கொதித்தது...

அந்தி மயங்கும் வேளை விஸ்வாமித்திரர் பர்ணசாலை வாசலில் அமர்ந்து ஒரு ஸ்லோகத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். லேசாக ஊதிக்கொண்டிருந்தார். காற்றில் மாலை மலர்களின் வாசனை 'கம்' என்று பரவியது. உதிர்ந்த சருகுகள் கலகலத்தன. விஸ்வாமித்திரர் ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் தலை நிமிர்ந்தார். எதிரிலே முற்றத்தில் வளைந்த பூங்கொம்பர் ஒன்றைப் பற்றியபடி மேனகை முறுவல் பூத்து நின்றாள். அவளுடைய கருங்கூந்தல் ஸ்நானம் செய்து உலரவிட்டதுபோல் காற்றில் பறந்தது. உடலை மலர்மாலைகளால் அலங்கரித்திருந்தாள். இந்தக் காட்சி விஸ்வாமித்திரருக்கு முதலில் ரௌத்திரகாரமான கோபத்தையே உண்டாக் கியது. அவரை வருத்திய மன்மத தாபம் அதை எதிர்த்துப் போராட முடியாதால் அவர் உள்ளத்தில் தோன்றியிருந்த சுயவெறுப்பு, தன்னுடைய தவலட்சியம் தவறிப் போனதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் ஆகிய எல்லாம் அந்தக் கணத்தில் தாங்க முடியாத கோபமாக உருவெடுத்தன. உடல் படபடக்க எழுந்துநின்றார். "யாரடி நீ? கிராதகி! " என்று வனம் அதிரும்படி அவர் குரல் எழுந்தது.

மேனகை அயர்ந்து போய்விட்டாள். முறுவல் செய்த அவள் உதடுகள் நடுங்க ஆரம்பித்தன. நெருப்புச் சிதறும் விஸ்வாமித்திரருடைய

எதிர்நோக்கின் முன் அவள் நயனங்கள் தாழ்ந்தன. ஆனால் அவருடைய ருத்ரரூபமும் பரந்த தோள்களும் அவளை மிகவும் வசீகரித்தன. 'இதோ கடைசியாக ஆண்மைசிந்தும் ஒரு ஆடவன்!' என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

சபித்தாலும் சபிக்கட்டும் என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு மறுபடி இதழ்களில் புன்னகையையும் முகத்தில் மந்தகாசத்தையும் வருவித்து "சுவாமி நான் மேனகை!" என்றாள்.

"மேனகையா? - தேவதாசி! உனக்கு இங்கே என்னவேலை?"

அவருடைய குரலில் முன்னிருந்த கோபம் இல்லை. அவளிடத்தில் தோன்றிய அச்சக் குறிகள் அவர் மனத்தைக் கொஞ்சம் இளக்கிவிட்டிருந்தன. அதை உணர்ந்துகொண்ட மேனகை, அவரை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள். நாட்டிய மேதையான அவள் இடைஅசைவிலும், கழுத்தசைவிலும் தோன்றிய நிகரில்லா அழகு அவர் மனதை வருத்தியது.

"தங்களுடைய தவமேன்மையை அறிந்து தங்களுக்குப் பாதசேவை செய்யலாமென வந்தேன்"

'கிட்டவராதே, கிட்டவராதே!" என்று பதறினார் விஸ்வாமித்திரர். அவருடைய குரலிலே கோபம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக கொஞ்சும் பாவம் தான் சிறிது புலப்பட்டது.

வெற்றி தனதென்பதை மேனகை நிச்சயமாக அறிந்துகொண்டாள். "தாங்கள் என்னை நிராகரித்தால்..." என்று சொல்லி முன் வைத்த காலை அதே சிருங்கார ரஸம்செறிந்த அங்க அசைவுகளுடன் பின்னுக்கு எடுத்துக் கொண்டாள். "ஆகா, தூண்டில் மீன்!" என்று நினைத்தாள்.

அதன்பிறகு அவளுக்கு வெகுசுலபமாகவே வெற்றி கிட்டியது. கடைசியில், விஸ்வாமித்திரரே அவளைக் குறை இரக்கும்படியாய் விட்டது...

கன்னிப்பெண், தன் காதற்கனவுகளை மெழுகிய தரையில் கோலமாக வரைந்துவிட்டது போல், பால்நிலவு மரஇலைகளினூடே செறிந்து ஆச்சிரம முன்றில் எங்கணும் சிதறிக்கிடந்தது. விஸ்வாமித்திரருடைய மடியில் தலை சாய்த்து மேனகை படுத்திருந்தாள்.

"ஸ்வாமி, உண்மையான தேவபோகம் இன்றே எனக்குக் கிட்டியது. இது என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமே..."

"மேனகா, சுவர்க்கம் என்று எங்கெல்லாமோ தேடியலைந்தேன். உடலை வருத்தினேன்... இன்று என் கனவுகளின் சாற்றைப் பிழிந்து சமைத்தது போன்ற எழிலுடன் நீ எங்கிருந்தோ வந்தாய், சுவர்க்கத்தைச் சுமந்துகொண்டு! இனிநான் வேறு சுவர்க்கம் வேண்டேன்..."
அன்றிரவு அப்படிக் கழிந்தது.

வசந்தகாலம் புரண்டு அருங்கோடையாக மாறியது. கானகத்தில் புற்கள் கருகி, மரங்களின் பசியஇலைகள் உதிர்ந்து சருகுகளாய்க் கலகலத்தன. முதலில் விஸ்வாமித்திரருக்கு சுவர்க்கத்திலும் உயர்ந்ததாகத் தோன்றிய வேட்கையும் அதன் திருப்தியும் நாளடைவில், உண்பதும் உறங்குவதும்போல் சாதாரண மிருக அனுபவமாய் மாறியது... மேனகை ஆயிரம் அணங்குகளின் குண பேதங்களை ஒருங்கே தன்னுள் கொண்டவளாய், நாளொரு தோற்றமும் பொழுதொரு வினோதமும் காட்டும்

ஜகன்மோகன ஸரஸகாம வல்லியாகத் திகழ்ந்தாலும் விஸ்வாமித்திரருடைய மனத்தில் கொஞ்சம் அலுப்புப்படர ஆரம்பித்தது. அவளுடைய பாட்டும் கூத்தும்கூட அவருக்குப் பயனற்ற வெறும் பொம்மலாட்டமாகவே தோன்றின. அவளுடைய வாழ்க்கை முழுவதுமே காம இன்பம் ஒன்றையே சுற்றி வட்டமிடுவதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது. மனத்திற்கு, காம நுகர்ச்சிக்கு மேம்பட்ட, அப்பாற்பட்ட வேறு ஒரு தனிவாழ்வு உண்டு என்பதை அவளால் உணர்ந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

உதறித் தள்ளிவிட்டு வந்த பந்தங்கள் மீண்டும் தன்னைப் பிணிப்பதை அறிந்து விஸ்வாமித்திரர் கவலையில் ஆழ்ந்தார்.

இதன் மத்தியில் ஒருநாள், மேனகை, தான் கர்ப்பம் உற்றிருப்பதாக அவருக்கு அறிவித்தாள். அவர் அதைக் கேட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைவாரென்பதே அவள் எண்ணம். தன்பிடியிலிருந்து சிறிது சிறிதாக நழுவிச் செல்லும் அவரை இச்செய்தி மறுபடி தன்பால் இழுத்துவிடுமென்று அவள் கருதினாள்.

விஸ்வாமித்திரர் வாய் திறந்து ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. தன் தோளை அணைத்திருந்த அவள்கையை மெல்ல நகர்த்திவிட்டு, ஆற்றங் கரையை நோக்கி நடந்தார்...'பெண் மோகம் என்ற சிறையில் அடைபட்டுப் பரிதவிக்கும் துறவியின் மனத்திற்குப் புத்திர பாக்கியம் என்ற இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்! ஐயோ வல்வினையே!....என்று அவர்மனம் செயலறியாது ஓலமிட்டது. ஆண்மை குலைந்தது...

மாரிகாலம் ஆனபடியால் ஆறு கரைபுரண்டு நுரை சிதறிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் உன்மத்த கதி அவர் மனத்தை மேலும் கலக்கியது. மண்ணவரையும் விண்ணவரையும் நடுங்கவைத்த அவருடைய தபோபலம் இப்பொழுது எங்கே? வேத வாக்கியங்களைப் பிறப்பித்த அவருடைய பரந்த கல்வியும் மனப் பண்பும் எங்கே?.. ஆற்றங்கரையிலேயே மனம் இடிந்து போய் இரவையும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது விஸ்வாமித்திரர் உட்கார்ந்து விட்டார்.

வைகறை யாமம் கழித்து ஆச்சிரமத்தை அடைந்த பொழுது மேனகை அவர் விட்டு வந்த இடத்திலேயே பாயலும் இன்றி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கன்னங்களில் கண்ணீர் வடிந்து உறைந்து வரி செய்திருந்தது...

திடீரென்று அவர் மனத்தில் அவள்பால் சொல்லொண்ணாத அன்பும் இரக்கமும் ஏற்பட்டன.

அவள் தலையை அன்பாக வருடி "மேனகா, என் குழந்தாய்!" என்றார். அவள் விழித்து அத்தியந்த ஆவலுடன் அவர் மார்பை அணைத்துக் கொண்டு சிறு குழந்தைபோல் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்...

இரு தினங்கள் கழிந்ததும், அவர் மனத்தில் மறுபடி வைரம் ஏறியது. தன் இளகிய நெஞ்சத்திற்காகத் தன்னையே கடிந்துகொண்டார்... ராஜத் துறவியின் லட்சியத்துக்குக் குறுக்கே வந்து மென்மையைக் காட்டி மருட்டுவதற்கு இவள் யார்? மேனகையை அணுகாமல் ஏகாக்ர சிந்தையுடன் ஆற்றங்கரையிலே அதிகமான காலத்தைத் தனிமையில் கழித்துவரத் தலைப்பட்டார்.

ஒரு நாள் உதயகாலத்தில் மேனகை சொன்னாள் "ஸ்வாமி இன்று என் உடலில் வேதனை காணுகிறது இன்று ஒரு பொழுதிற்காவது தாங்கள் மனமிரங்கி ஆச்சிரமத்தில் தங்கக்கூடாதா?"

விஸ்வாமித்திரர் பதில் கூறாமல் தன்இளகும் மனத்தை இரும்பாக்கிக் கொண்டு ஆற்றங்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பகல் முழுவதும் அங்கேயே போக்கினார். பொழுது மரங்களின் புறத்தே சாய்ந்தது. வானத்தில் செவ்வரி படர்ந்தது...

திடீரென்று ஆச்சிரமம் இருந்த திக்கில் இருந்து மேனகை தலைவிரி கோலமாய் அலங்கோலமான ஆடைகளுடன் கையில் ஒரு குழந்தையை ஏந்திக் கொண்டு அவரை நோக்கி ஓடி வந்தாள். தாய்மையும் நாணமும் பொங்கும் முகத்துடன் "இதோ உங்கள் - எங்கள் புத்ரி!" என்று கூறி அவர் அமர்ந்திருந்த கல்லின்முன் மண்டியிட்டு, குழந்தையை அவர்பால் இரு கைகளாலும் நீட்டினாள்...

பகைவனைக் கண்டு படம்விரிக்கும் சர்ப்பம்போல் விஸ்வாமித்திரர் சீறி எழுந்தார்." எட்டநில்! பாவி ! துரோகி ! இந்தப் பாவசின்னத்தை என் கண்ணினால்கூடப் பார்க்க மாட்டேன்.!"

இந்த வரவேற்பை அவள் ஒரு அளவிற்கு எதிர்பார்த்தே இருந்தாள். எனினும், அவள் தாயுள்ளம் மிக வேதனைப்பட்டு நின்றது. விஸ்வாமித்திரருடைய உள்ளத்தைக் கொஞ்சம் குத்திச் சித்திரவதை செய்ய வேண்டும்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது. அவள் சொன்னாள் "தவவேடம் புனைந்த காமுகனே!'தேனே, மானே, காமினி என்று நச்சி என் உடலை விழைந்தபொழுது இந்த நைஷ்டிகம் எங்கே போயிற்று? ஆண்மகன்- பேடி! மானிடர்கள் எல்லோருமே இப்படி இருந்துவிட்டால் பூவுலகம் கடைத்தேறியபடி தான்.."

விஸ்வாமித்திரருக்குக் கோபம் வரவில்லை! மேனகைபால் இரக்கமே ஏற்பட்டது. கையில் ஏந்திய சிசுவுடன் நிராதரவாய் அவள் நின்ற நிலை அவர் மனத்தை உருக்கியது. அவர் சொன்னார். "மேனகா என் வாழ்வின் லட்சியங்களை நீ அறியமாட்டாய். நான் துறவி. ராஜ போகங்களையே வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளியவன், விதிவசத்தால் மனம் பலவீனம் அடைந்த சமயம் இக்கதிக்கு ஆளானேன். ஆனால் உன் நிலைமைக்காக மிகமிக வருந்துகிறேன் இனிமேல் நான் வாழமுடியாது. பெண்ணே எனக்கும் உனக்கும் இடையில் ஏழ்கடலும் ஈரேழு லோகங்களும் அல்லவா நிற்கின்றன......".

மேனகை இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துடித்தெழுந்தாள். குழந்தையை விஸ்வாமித்திரரின் காலடியில் கிடத்திவிட்டு "எனக்கு என்ன வந்தது, உங்கள குழந்தையைத் தாலாட்டி பாலூட்டி வளர்க்க வேண்டும் என்று? நான் மானிடப பெண் அல்லவே; நான் தேவமகள். இன்பமும் கலையுமே என் வாழ்வின் லட்சியங்கள். நான் போய்வரேன். ஆனால், ஸ்வாமி! தங்கள் அன்பை அது சொற்ப காலத்தியதாயினும் என்றும் மறவேன். தாங்கள் என்னை எப்பொழுதாகிலும் நினைத்துக் கொண்டால் அப்பொழுது வந்து தங்களுக்கு இன்பமூட்டுவது என் பாக்கியம்" என்று கூறி மறைந்து விட்டாள்.

விஸ்வாமித்திரர் நிலத்தில் கிடந்த குழந்தையைக் கூர்ந்து கவனித்தார் தேஜோமயமான பெண் குழந்தை. அதை மௌனமாக ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தன்தணடு கமண்டலங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வடதிசை நோககிப் புறப்பட்டார்.

பசும்புற்றரையில கிடந்த குழந்தை கைகளையும் கால்களையும் உதைத்து வீறிட்டு அலறியது. .

❑

வரதர்

- இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை
- வேள்விப்பலி

இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை

இரண்டு மாதங்களின் முன்பு ஒரு முறை மாமா வீட்டில் சில தினங்கள் தங்கியிருந்தேன்.

அப்போது....

பார்வதியின் வீடு மாமா வீட்டுக்கு அடுத்த வீடுதான். பார்வதி அடிக்கடி அங்கேவருவாள். மாமாவின் குழந்தைகளோடு விளையாடுவாள். என்னை முதல் முதல் கண்டபோது ஒருபார்வை பார்த்தாள்; அவ்வளவோடு சரி. அந்தப் பார்வையிலே என்ன அர்த்தம் இருந்ததென்று சொல்ல முடியாது. பிறகு அநேக தடவைகள் என்னுடைய பார்வையோடு அவள் பார்வை சந்தித்தது. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமலே அவை பிரிந்து விடும்.

பிறகு மெல்லிசாக ஒரு இளமுறுவல் அந்தப் பார்வையோடு கலந்துவந்தது. நானும் பதிலுக்கு முறுவல் காட்டினேன். அவளுடைய உள்ளத்திலே இருந்தது எனக்கென்ன தெரியும்? ஆனால் என்னுடைய உள்ளம் பட்டபாட்டைக் கடவுளே அறிவார். சதா அந்தப்பார்வையும் இளமுறுவலும் என்மனக் கண்முன்னே அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. வாழ்வுப்பாதையிலே அவளோடு கைகோர்த்து நடக்க நான் பேராவல்

கொண்டேன். ஆனால் ஐயோ அது இந்த ஜன்மத்தில் நடக்காதென்பது எனக்குச் சர்வ நிச்சயமாகத் தெரியும்!

எனக்கும் என் தங்கைக்கும் சேர்த்து ஒரே வீட்டில் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் எடுக்க ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. இந்தப் பார்வதிக்காக நான் அந்த இடத்தை உதறித்தள்ளினால், என் தங்கைக்குத் துரோகம் செய்தவனாவேன். என் தங்கைக்குத் தனியாக ஒரு மாப்பிள்ளை தேடித்திரிவதென்றால் அத்தகைய ஒரு வாலிபன் அகப்படவே மாட்டான்! என்னுடைய காதல்லீலைக்கு முன்னால் என் தங்கையின் வாழ்வையா பலி கொடுப்பேன்?

என் நிலைமை இவ்வளவு நிச்சயமாக இருந்தும்,ஏனோ பார்வதியைப் பார்ப்பதிலும் சிரிப்பதிலும் தீராத தாகம் கொண்டேன். அவளோடு பேசுவதற்கு ஏதாவது சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா என்று ஏங்கினேன்.

நானும் அவளும் ஒருவரோடொருவர் நன்றாகப் பேசவில்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால் எங்களுக்குள் எத்தனையோ ஆசைவிளையாட்டுகள் நடந்தன. கண்பார்வையிலும், வாய்ச்சிரிப்பிலுமே எத்தனையோ விதமான லீலைகள்!

அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பது சந்தேகமில்லாமல் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. என் மனமுந்தான் கொள்ளை போய்விட்டது. ஆனால்... ஐயோ, இது ஈடேறாத காதலல்லவா?

இந்தவிளையாட்டை நிறுத்திக் கொள்ளலாமென்றாலோ, பேய்மனம் கேட்கிறதா? எனது நிலைமையை அவளுக்குச் சொல்லிவிடலாமென்றாலோ, எப்படிச் சொல்வது? அழகான ரோஜாப் புஷ்பத்தைத் தூரவீசிவிட முடியுமா? ரோஜாவுக்கும் ஜீவன் இருந்தால்?.. ஜீவன் உள்ள ரோஜாதான் பார்வதி.

அவளுடைய உள்ளத்தில் காதல் தீயை ஏற்றிக்கொண்டேயிருந்தேன். என்னையும் அறியாமல் இந்த இன்ப விளையாட்டை நிறுத்தவுமோ முடியவில்லை. ஊருக்குப்போகும் நாட்களையும் பிற்போட்டுக் கொண்டே வந்தேன். மலையிலிருந்து கால்தவறிப் பாதாளத்தில் விழுந்து கொண்டிருப்பவன் இடையிலே நின்றுவிடமுடியுமா? அதே மாதிரித்தான் எங்கள் விளையாட்டும் இருந்தது. ஆரம்பமாகிவிட்டது; நிறுத்த முடியவில்லை.

என்மனதில் பல்வேறுபட்டஉணர்ச்சிகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த இந்தநிலைமையில்தான், இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததுபோல் ஒரு நாள் மாமா பேசினார். "இங்கே வருவாளே, பக்கத்து வீட்டுப் பெண், அவளைப் பார்த்தாயா?"என்றார்.

"பார்த்தேன்"

"அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளேன்!"

நான் சிரித்துக் கொண்டே, "உங்களுக்குத் தெரியாததா மாமா என் நிலைமை?" என்றேன்.

மாமாவும் அசட்டுச்சிரிப்புடன், "ஆமாம்; சும்மாதான் கேட்டேன். பெண்ணுடைய தகப்பனார் உன்னைப்பற்றி விசாரித்துக் கேட்டார். நான் உடனேயே அவருக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டேன்"

"என்ன சொன்னீர்கள்?"

"சொல்வதென்ன!" அவன் விஷயம் இன்ன இன்ன மாதிரியிருக்கிறது. நீங்கள் அதில் தலையிடுவதால் பிரயோசனமில்லை"என்று சொல்லி விட்டேன்"

மாமாவின் இந்தவார்த்தைகளைக் கேட்டபின், நான் என் உள்ளத்தை மிகவும் கண்டித்துக் கொண்டேன். இனிமேல் பார்வதியுடன் விளையாட்டு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. உடனே இந்த இடத்தை விட்டு வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன்.

அடுத்தநாள் காலையில் பார்வதி வந்தாள். அவள் தகப்பனார் என்னைப் பற்றி மாமாவிடம் கேட்டவிஷயம் அவளும் அறிந்திருந்தாளோ இல்லையோ தெரியாது.

என்னைக் கண்டாள்.

அதே பார்வை;

அதே சிரிப்பு.

என்மனம் கூசிற்று. என்முகத்திலும் அது தெரிந்திருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன்.

அன்று மாலையில் உண்மையாகவே புறப்பட்டுவிட்டேன். புறப்படும் போது என்பக்கத்தில் மாமியும், குழந்தைகளும் நின்றார்கள். பார்வதி கொஞ்சத் தூரத்துக்கப்பால் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். மாமி வேறு எங்கேயோ கவனமாகயிருந்தசமயத்தில், பார்வதியைப்பார்த்துப் போய்வரட்டுமா? என்கிற மாதிரியில் தலையசைத்தேன். அவளும் தலையசைத்து விடை கொடுத்தாள். ஐயோ, அந்தப் பார்வையிலே ஏதோ ஒரு ஏக்கம்! மலர்ந்த இதழ்களிலே விவரிக்க முடியாத ஒரு சோகம். அவைகளின் அர்த்தம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்துதானிருக்கிறது. எனினும், என்நெஞ்சைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டேன்.

இரண்டு மாதங்களின்பின் இப்போது மறுபடியும் வந்திருக்கிறேன், அவளைத் தேடிக்கொண்டு. அவளுக்கு விவாகம் நடந்துவிட்டது. கையிலிருந்த ஒரு புதையலைத் தவறவிட்டதுபோல் ஒரு ஏக்கஉணர்ச்சி என்உள்ளத்தில் தோன்றிய போதிலும், ஒரு நல்லஅமைதியும் ஏற்பட்டது. ஆயினும் தீராத ஆசை ஒன்று மனதைக் கிளறிக்கொண்டிருந்தது. இன்னொரு வாலிபனைக் கைப்பிடித்த பார்வதியின் முகம் எப்படியிருக்கும்? அவளுடைய உள்ளத்தில் எனக்குரிய அந்தஸ்து குறைந்து போயிருக்குமா? என்னைக் கண்டால் அந்த மனோகரமான பார்வையைக் காட்டுவாளா? இன்பம் சொரியும் அந்த இதழ்கள் என்னைக் கண்டதும் அழகாக மலருமா? - என்பன போன்ற விஷயங்களை எல்லாம் அறிந்துவிட வேண்டுமென்ற புதிய ஆவல் உள்ளத்தில் குமுறியது.

ஒரொரு சமயம் மனச்சாட்சி என்னைப் பலமாகக் கண்டிக்கும். 'இன்னொரு வாலிபனுக்கு உரியவளாகி விட்டவளோடு இனி உனக்கு என்ன விளையாட்டு? உன்னுடைய விளையாட்டு அவள் ஹிருதயத்தில் புண்ணிட்டு விடும். அவளைத் துன்புறுத்தாதே! உன் கௌரவத்தையும் குறைத்துக் கொள்ளாதே!'- என்று மனச்சாட்சி எச்சரிக்கும். ஆனால் தடுக்கமுடியாத மன ஆவலின் முன்னே அவை பிரயோசனமற்றவையாகிவிட்டன.

என்உள்ளத்தில் இன்னும் எத்தனையோ சிந்தனைகள் வந்து குவிந்தன. பழைய இன்பகரமான நினைவுகளெல்லாம சினிமாவைப்போல மனத்திரையில் காட்சியளித்தன என் உள்ளம கட்டுக்குமீறி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று யாரோ வரும் சப்தமும், அதைத் தொடர்ந்து கைவளைகளின் ஒலியும் கேட்டன. சந்தேகமில்லை. அது பார்வதிதான்! என் நெஞ்சு 'படபட'வென்று அடித்தது. அவள் போகும் போது நான் இருந்த அறையின் பக்கம் பார்க்க நேரிடும். அப்போது....? நான் எதிர்பார்த்தசமயம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதை எவ்விதம் சமாளிப்பதென்று தெரியாமல் மனம் பதறிற்று.

"அக்கா! அக்கா!" என்ற குழந்தைகளின் ஆரவாரம், அதைத் தொடர்ந்து, "அக்கா, அத்தான் வந்திருக்கிறார்!" என்ற (மாமாவின் மூத்த பையன்) பாலுவின் குரல்.

காலோசை நெருங்கிவிட்டது. நான் சமாளித்துக்கொண்டு உள்ளப் பதட்டத்தைக் காட்டாமல், முகத்தில் புன்முறுவலை வரவழைத்துக்கொண்டு தயாராகி விட்டேன்.

இதோ....

வந்துவிட்டாள்!

என்னைப் பார்த்தாள், ஆஹா, அதே பார்வை! அதே சிரிப்பு! கொஞ்சமேனும் மாறுதலில்லை, சிறிது நாணத்தின் சாயல் மாத்திரம் லேசாகப் படர்ந்திருந்தது போல் தெரிந்தது. ஒருசமயம் என் கண்களுக்கு அப்படித் தெரிந்ததோ என்னவோ!

அவள் அப்பாற் போய்விட்டாள்.

"அத்தானைக் கண்டாயா அக்கா?" என்ற பாலுவின் குரல்.

"கண்டேன்; கண்டேன்" என்ற அவளுடைய பதில். அந்த வார்த்தையில் தொனித்தது. ஏளனமா, சந்தோஷமா?...

நானிருந்தஅறைக்குப் பக்கத்துஅறையில்தான் அவளும் குழந்தைகளும் போயிருந்தார்கள். அங்கே பேசுவதெல்லாம் ஸ்பஸ்டமாக எனக்குக் கேட்டன.

"அக்கா, நேற்று ஒரு 'சாத்திரக்காரன்' வந்தான் என் கையைப் பார்த்துச் சொன்னான்"

"என்ன சொன்னான்"

"என்னவோ சொன்னான். அவன் பேசியது எனக்கு விளங்கவில்லை"

"எங்கே, உன் கையைக் காட்டு"

"உனக்கு 'சாத்திரம்' தெரியுமோ அக்கா?"

"தெரியும். எங்கே......பாலு! உனக்கு அப்பா ஒருவர் இருக்கிறாரென்று ரேகை சொல்லுகிறது. அம்மா கூட ஒன்றுதான்... உனக்கு இப்போது எட்டு வயது... நான் சொல்வதெல்லாம் சரிதானே?....."

இந்தக் குறும்புக்காரியின் விளையாட்டைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரு தைரியம் உண்டாயிற்று. அந்தத் தைரிய உணர்ச்சி மாறிப் போகுமுன்னரே எழுந்து 'விறு விறு' என்று அடுத்த அறையில் நுழைந்தேன். என்னைக்

கண்டதும் சாஸ்திரம் சொல்லுவது நின்றுபோயிற்று. எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். நானும் சிரித்துக்கொண்டே பார்வதியைப் பார்த்து, ''என்னுடைய கைகளையும் பார்த்துச் சொல்கிறாயா?'' என்றேன்.

முன்போல அவ்வளவு கூச்சம் கூட இல்லாமல்,''என்ன சொல்கிறது?'' என்றாள் அவள்.

நான் கொஞ்சம் திகைத்துப்போனேன். என்றாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, ''சாஸ்திரம்'' என்றேன்.

''அது சரி எதைக் குறித்துச் சொல்ல வேண்டும்?''

அவளுடைய உள்ளத்தைக் குத்திக்கிளறி வேடிக்கைபார்க்க வேண்டுமென்ற என் ஆவல் இப்போது வெறிமாதிரியாகிவிட்டது. நான் 'டக்' கென்று சொன்னேன்.

''இன்னும்எத்தனைபேர் என்னை ஏமாற்றுவார்கள் என்று சொல்லேன்!''

அவள் முகத்தில் திடீரென்று ஒரு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

''நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால்...''

''என்ன தோன்றுகிறது?''

''இதற்குமுன்....''

''ஆமாம், நம்பி ஏமாந்து போனேன்...''

''யார்...''

''யார்? நீதானே ஏமாற்றிவிட்டாய்!'' என்று நான் துடுக்காகப் பதில் சொன்னேன். முழுப் பொய்தான். ஏமாற்றியது அவளா, நானா? இத்தகைய துணிவான பொய்யைச் சொல்லி, ஒரு விவாகமான பெண்ணின் உள்ளத்தைக் கிளறிவிட எனக்கு எங்கிருந்துதான் தைரியம் வந்ததோ!

அவள் ஒரு நிமிஷம் ஒன்றும் பேசவில்லை. என் சொல்லை மிகவும் நம்பிவிட்டாள் என்று நான் மிகவும் தைரியம் அடைந்தேன். உற்சாகமில்லாத குரலில் ஏக்கத்துடன் அவள் சொன்னாள்.

'' நீங்கள் பரிகாசம் செய்கிறீர்கள்...''

''பரிகாசமா? உன்னிடம் பரிகாசம்பண்ண எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?''

அடிபட்ட மான்போல அவள் சோர்ந்துவிட்டாள். அவள் முகத்திலிருந்து குதூகலம் எங்கோ ஓடி மறைந்துவிட்டது. என்னுடைய இரும்பு மனதுக்கு இதெல்லாம் வேடிக்கையாகவே இருந்தது.

அவள் மறுபடியும், ''நீங்கள் நம்பக்கூடியவிதமாகவா நடந்தீர்கள்?'' என்றாள்.

நான் ஆத்திரம் கொண்டவன் போல, "ஆகா, வேறு எவ்விதமாக நடந்தேன்? உன்னைப்பற்றி அக்கறையில்லாவிட்டால் உன்னைத் திரும்பிப் பார்த்திருப்பேனா?... பழைய விஷயமெல்லாம் அதற்குள்ளாகவா மறந்து போய்விட்டாய்?" என்றேன்.

நெருப்பிலே காட்டிய ரோஜாவைப்போல அவள் வாடிப்போய் விட்டாள். என்னுடைய வெறியோ மேலும்மேலும் அதிகரித்தது. "ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம; ஆற்றையும் பெரும் காற்றையும் நம்பலாம்; இன்னும் எதை எதையெல்லாமோ நம்பலாம்; ஆனால், சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தயங்கித் தவிப்பரே- என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்? " என்றேன்.

அவள் நடுங்கிய குரலில் மெதுவாக, "நானும்தான் அப்போது உங்களை நம்பியிருந்தேன். நீங்கள் திடீரென்று போய்விட்டதும்...." என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும், வெறிமூண்ட என் உள்ளத்தில் ஒரு விபரீத உணர்ச்சி தோன்றிற்று.

"பொய் சொல்லாதே!" என்றேன்.

"ஏன் சொல்கிறேன்?"

சீ, இதற்குமேல் நான்செய்த காரித்தைச் சொல்லவும் வெட்கமாய் இருக்கிறது. ஒரு மிருகத்தைப் போல நான் அவளை நோக்கி எட்டி ஒரு அடி வைத்து, "பார்வதி! நீ சொல்வது உண்மையானால்...." என்று சொல்லிக் கொண்டு நெருங்கினேன்.

என்கண்களிலே உணர்ச்சியின் விபரீதப்போக்கை அவள் கண்டிருக்க வேண்டும். 'ஆ!' என்று அவள் பின்வாங்கினாள். அந்த அதிர்ச்சியில் நான் திகைத்துநிற்கும்போதே, மின்னலைப்போல மறைந்துவிட்டாள்!

கண்ணியம் வாய்ந்த நிரபராதி ஒருவன், பொய் வழக்கினால் சிறை செல்வதுபோல, நானும் என் அறையில் நுழைந்தேன். உண்மையில் அந்த நிரபராதியின் மனவேதனையைவிட, என் மனவேதனை ஆயிரம் ஆயிரம் மடங்கு பெரிதாகவே இருந்தது. மனச்சாட்சி என்னை வாள் கொண்டு அரிந்தது, வேல் கொண்டு குத்தியது. நான் துடித்தேன் -தூண்டிற் புழுவினைப் போல் துடித்தேன்.

"ஆகா, மிருகவெறியின் போதையிலே எத்தகைய கொடிய காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தேன்? மதிப்புடன் கொலுவீற்றிருந்த ஒரு பெண்ணின் இதய சிம்மாசனத்திலிருந்து சாக்கடையிலல்லவா குதித்து விட்டேன்! மீண்டும் எழுந்திருக்கமுடியாதபடியல்லவா ஆழப் புதைந்துவிட்டேன்! இனி...

மன்னிப்பு!

சீ. மன்னிப்பா? எனக்கா? அதற்குக்கூட நான் அருகதையற்றவனாகி விட்டேன். பார்வதியைப் பார்க்கக்கூடத் தகுதியற்றவனாகி விட்டேன்.!

ஐயோ, அந்தத் தகுதி எனக்கு மீண்டும் வருமா?

❑

வேள்விப் பலி

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு மட்டையாவிலிருந்து மறுபடியும் என்னுடைய ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன். இந்த ஊர்தான் எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிப் போய்விட்டது! வீடு, வாசல், மரம், தடி எல்லாமே உருமாறிவிட்டன. மனிதர்களையும் யார் யாரென்று விசாரித்துத்தான் அறிய வேண்டியிருக்கிறது. முன்னே நான் இங்கே இருந்தபோது, 'மாமா! எனக்கு 'ஆ'னா எழுதத் தெரியும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு என்மடியில் ஓடிவந்து ஏறிய அடுத்தவீட்டுப் பெண் என்னைப் பார்க்க வந்தாள். வரும்போது ஒக்கலையில் தனது குழந்தை-யையும் சுமந்து கொண்டு வந்தாள்!

முன்னெல்லாம் என்னோடு இணைபிரியாத என் நண்பர் முத்தையா, என் வரவறிந்து ஸ்டேஷனுக்கே ஓடி வருவாரென நினைத்திருந்தேன். நான் இங்கே வந்ததும் ஒரு பகல் கழியப்போகிறது; இன்னும்தான் அவர் முகத்தைக் காணவில்லை. பழைய ஞாபகங்கள் முத்தையாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டின. பொழுதுபடும் சமயத்தில் அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். "ஓ! வாருங்கள்! நானே வரலாமென்று இருந்தேன். தெரியாதா, என்பாடு...... என்றார்.

"குடும்பத் தொந்தரவுகளோ? எல்லாமாக எத்தனை கூப்பன் வைத்திருக்கிறீர்கள்?"

"மூன்று சாதாரணம். இரண்டு பிள்ளை, ஒரு குழந்தை- இன்னும் இரண்டு மாதத்தால் இன்னும் ஒரு குழந்தைக் கூப்பன் கிடைக்கும்..."

இப்படியே பேச்சு வளர்ந்து சென்றது. அவையெல்லாம் இந்தக் கதைக்குத் தேவையற்றவை. முக்கியமான பகுதிக்கு வந்து சேருகிறேன். ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கையில், "பௌர்ணமிக்கு இன்னும் மூன்றுநாள்தானே இருக்கிறது?" என்றார் முத்தையா.

"பங்குனி மாதப் பௌர்ணமியல்லவா? பத்திரகாளி கோயில் வேள்வியும் அதோடு வரவேண்டும்?" என்றேன்.

திடீரென்று அவர் முகத்தில் புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போன்ற பாவம் தோன்றிற்று. ஏதோ ஒரு மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பவம் அவர் ஞாபகத்தில் துடித்தது போன்றிருந்தது.

நான் அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டேன்? 'பத்திரகாளி கோயில் வேள்வி எப்போது என்றுதானே கேட்டேன்! "ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்?" என்றேன்.

".அந்த ஞாபகம் என் நெஞ்சை உடைக்கிறது!"

"நீங்கள் சொல்வது ..."

முத்தையா சால்வைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, "இப்படி வாருங்கள்" என்று என்னை உள்ளே ஒரு அறையினுள் அழைத்துச் சென்றார். " இந்தப் படங்களைப் பாருங்கள்" என்றார்.

அமரராகிவிட்ட மகாத்மாஜியின் படம் ஒன்று. மற்றப் படத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாக இருவர் இருந்தனர். அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி இருந்தது. ஞாபகம் வரவில்லை. "யார் இது? தெரியவில்லை!" என்றேன்.

"இதோ இந்த மகாத்மாஜி சென்ற 30-1-48ல் தெய்வமானவர்; மற்றப் படத்திலிருப்பவர் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் தெய்வமாகிவிட்டவர். மகாத்மாஜியின் சிஷ்யர் என்றே சொல்லலாம்- குருவை மிஞ்சிய சிஷ்யர் என்று சொல்வேன்"

"அந்தப் பெண்...."

"அவருடைய தர்மபத்தினி. அவருடைய மனமென்னும் தோணியைச் சரியான பாதையில் திருப்பிவிட்ட சுக்கான்!"

"அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி..."

"மாதிரியென்ன, உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர்தான், இராமலிங்கம் உபாத்தியாயரின் மகன்-"

"அ! ... சுந்தரமூர்த்தியா? அவர் ..."

"அவர் தான்! "

"என்ன நடந்தது? விபரமாகச் சொல்லுங்கள்!"

"தங்கப்பவுணாயிற்றே!நல்லொழுக்கமும்,தெய்வபக்தியும் இராமலிங்க உபாத்தியாயர் வளர்த்த வளர்ப்பல்லவா?"

"ஆனாலும், பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த வழக்கத்தை விட்டுவிட அவருக்குத் துணிவில்லை. வருடந் தவறாமல் பத்திரகாளிக்கு ஒரு முதல்தரமான ஆட்டுக்கடா பலி கொடுத்து வந்தார்."

"அதிலே-"

"தவறு இல்லை", செய்ய வேண்டிய காரியமென்றுதான் அவரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உண்மையை எடுத்துக்காட்டி அந்த வழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டவள் அவருடைய மனைவிதான். அவரைத் தங்கப்பவுண் என்று சொன்னீர்களே, அந்த மங்கையர்க்கரசியை எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவளைத் தெய்வமாக

வணங்கலாம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளை லஷ்யமாகக் கொண்டு வாழலாம். 'மங்கையர்க்கரசி' என்ற பெயர் அவளுக்கே பொருந்தும்!"

"பிரமாதமாகப் புகழ்கிறீர்களே, புருஷன் மனம் கோணாமல் அவனுடைய விருப்பப்படி நடப்பவளல்லவோ- "

"மங்கையர்க்கரசி அப்படியில்லையென்று யார் சொன்னது? சுந்தரத்தின் இஷ்டத்துக்குமாறாக அவள் என்றும் நடந்ததில்லை. அவளுடைய இனிய பேச்சுகளும், சீரிய நடத்தையுமே ஒருவரைத் தெய்வமாக்கி விட்டதென்றால், அவளுடைய பெருமை..'

"சுந்தரம் தமது பலியை நிறுத்தினார். அதனால் - ?

"அவர் அவ்வளவோடு நிற்கவில்லை. காந்தீய வாழ்வில் விறுவிறென்று முன்னேறிச் சென்றார். வெகு சீக்கிரத்தில் அவர் ஒரு தூய்மையான. ஒழுங்கான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். அந்த வாழ்வின் தூய்மை அவர் முகத்தில் 'பளிச்'சென்று தெரிந்தது. எந்த முரடனும் அவரைக் கண்டால் பணிந்து செல்வது வழக்கமாகிவிட்டது"

"பிறகு?..."

"காந்தீயத் தொண்டர்சபை" என்பதாக ஓர் சபையை அவர் நாலு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஆரம்பித்தார். அநேகமாக ஊரிலுள்ள எல்லா இளைஞர்களும் அதில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அறிவும், பண்பாடும் உள்ள நாலைந்து இளைஞர்கள் உண்மையான ஆர்வத்துடன் சபையின் வளர்ச்சிக்காகச் சுந்தரத்தோடு ஒத்துழைத்தார்கள். சுந்தரத்தின் 'முகத்துக்காக' முதலில் சேர்ந்தவர்கள் கூட நாளடைவில் பண்பட்டு வந்தார்கள். சபை ஆரம்பித்து ஒரு வருடமாவதற்குள் ஒரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்வதற்கு இளைஞர்கள் தீர்மானித்தார்கள்."

"வேள்வியை நிறுத்தவா?"

"இல்லை. எங்கள் முருகமூர்த்தி கோயிலை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டுமென்று துடித்தார்கள். சுந்தரம் முதலில் கொஞ்சம் தடுத்துப் பார்த்தார். 'சபையின் வளர்ச்சி இன்னும் அதிகமாகட்டும். உங்கள் பண்பாடும் வளரட்டும். அடுத்த வருடம் இந்த வேலையைச் செய்வோம். அதற்குப் பொது ஜனங்களின் மனதையும் பக்குவப்படுத்தப் பிரசாரங்கள் செய்யலாம். என்றார். குறுகுறுத்த இளைஞர்களின் மனம் கேட்கவில்லை. அப்போதே அந்த முயற்சியில் நிச்சயமாக வெற்றியடையலாம் என்றார்கள்!"

"ஆலயப் பிரவேசம் நடந்ததா? "

"இல்லை நடக்க முயற்சி நடந்தது. இளைஞர்களின் எண்ணத்துக்குச் சுந்தரமும் சம்மதித்து விட்டார். தேதி குறிப்பிட்டு விளம்பரம் ஒட்டினார்கள். கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள். 'பழையவர்'களின் எதிர்ப்பும் இருந்தது. கொஞ்ச நாள் ஊரெங்கும் இதே பேச்சாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட தேதியில் கோயிலில் ஒரே கும்பல். 'ஹரிஜனங்கள் ஆலயப் பிரவேசத்துக்குத் திகிலுடன் தயாராக இருந்தார்கள். திடீரென்று அட்டகாசமான ஒரு குரல் கேட்டது. பொன்னனைத் தெரியுமல்லவா?- அவன் குடித்து விட்டு யமன்மாதிரி வந்தான். சுந்தரத்துக்கு முன்னால் போய்த் தாறுமாறாகப் பேசினான். இளைஞர்கள் சிலர் துடித்தார்கள். சுந்தரம் அவர்களை -அவளுடைய கொள்கையை ஞாபகபடுத்தி எச்சரித்துவிட்டு , பொன்னனுக்கு சாந்தமாக ஏதோ பதில் சொன்னார். அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே திடீரென்று பொன்னன் கைத்தடி உயர்ந்தது. மறுகணம் 'பளீர்' என்று சுந்தரத்தின் தலையில் அது வீழ்ந்தது!"

"அடடா!"

"முருகா!" என்ற சத்தத்துடன் சுந்தரம் நிலத்தில் சரிந்தார். 'கிசுகிசு' என்று தரையெல்லாம் இரத்தம் பெருகிற்று. ஒரே அல்லோல' கல்லோலமாகி விட்டது. பொன்னன் ஓடிவிட்டான். நல்லவேளை! நின்றிருந்தால் அந்த இளைஞர்களைத் தங்கள் அஹிம்சா தர்மத்தை விட்டு விலகச் செய்திருப்பான்!......"

"சுந்தரம் அதோடு -"

"இல்லையில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று மாசம் கிடந்து எழும்பி வந்தார்!...... பொன்னனுக்குக் கோர்ட்டிலே எட்டுமாதச் சிறைத்தண்டனை

"கிடைத்தது!"

"ஆலயப் பிரவேசம்?"

"அன்று நடக்கவில்லை. ஆனால், சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கும் போதே, இளைஞர்கள் ஜனங்களைப் பக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். அந்தச் சம்பவம் நடந்தபிறகு யாரும் எதிர்க்கத் துணியவில்லை. சுந்தரத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள். சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்த அதே தினத்தில் ஒரு வித எதிர்ப்புமில்லாமல் மிகக் கோலகலமாக ஆலயப் பிரவேச விழா நடந்தது!"

"மகாத்மாஜியின் ஆயுதம் லேசானதல்லவென்பதை இன்றுதான் சரியாயறிந்தேன். இல்லாவிட்டால் இந்த ஜனங்கள் -"

"அஹிம்சையும், தியாகமும் யாரைத்தான் வசமாக்காது?"

"சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்! சுந்தரத்தின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான பாகத்தை இன்னும் சொல்லவில்லைப் போலிருக்கிறதே?"

"அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன். ஆலயப்பிரவேச விழா நடந்த அதே வருடத்தில் காந்தீயத் தொண்டர்சபை இன்னொரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தது- பத்திரகாளி கோயில் வேள்வியை நிறுத்திவிடுவதென்று தீர்மானித்தார்கள்! "

"ஆலயப் பிரவேசத்தைப் போல இது லேசான காரியமல்லவே? பல முரடர்களுடைய கடுமையான எதிர்ப்புக்களை மீறிக் கொண்டு வெற்றிகாண வேண்டுமே!"

"எல்லாம் சுந்தரத்துக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால், இதில் முழுப் பொறுப்பையும் தாமே தாங்கிக் கொண்டார். ஆலயப் பிரவேசத்தின் போது இளைஞர்களுடைய துடிப்பைக் கண்டவராதலால், எது நேர்ந்தாலும் அவர்களுடைய கொள்கையை லட்ஷியப்பாதையை விட்டு விலகக்கூடா தென்பதை மாத்திரம் படித்துப் படித்துச் சொல்லி வைத்தார். ஜனங்களிடையே பிரசாரம் செய்வது மட்டும்தான் இளைஞர்களுடைய வேலை. எதிர்ப்புகளுக் கெல்லாம் சுந்தரம் தாம் ஒருவராகவே "ஜவாப்" சொல்லத் துணிந்துவிட்டார்?"

"அப்படியென்றால்?"

"வேள்விக்குப் பதினைந்து தினங்களுக்கு முன்னதாகவே 'உண்ணா விரதம்' அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். ஒரு உயிர் கூட வேள்வியில்

பலியாகக் கூடாது. அப்படிப் பலியிடப்பட்டால் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்!' என்றார்"

"ஐயையோ-"

"காந்தீயத் தொண்டர் சபையார் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தனர். அவர் கேட்கவில்லை. எல்லோருக்கும் பெரிய ஏக்கந்தான். வெற்றியே நிச்சயமில்லை. சுந்தரமும் சொன்ன வார்த்தையை மீறப்போவதில்லை. மங்கையர்க்கரசியே பதறிவிட்டாள். இந்த முரட்டுச் சனங்களின் மத்தியில் நீங்கள் கருணையை எவ்விதம் எதிர்பார்க்கலாம்? வேண்டாம். உண்ணா விரதமிருக்க பிரசாரம் செய்ததன் பின்னர் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கலாம்!" என்றாள். சுந்தரம் சிரித்தார். 'மங்கையர்க்கரசி நீயே தடுமாறி விட்டாயே? காந்தி மஹானின் அஹிம்சா தர்மத்தின் பலத்தை நீகூடவா உணரவில்லை? நிச்சயம் வெற்றியடைவேன். ஒரு சமயம் தோற்றுவிட்டாலும் கூட அந்தத் தோல்வியே என் கடமையைச் செய்துமுடிக்கும்!' என்றார். - 'ஐயோ நீங்கள் இல்லாதபோது, அந்த வெற்றி. என்று விம்மினாள் மனைவி. "அடடா, துயரத்தினால் அறிவையும் இழந்துவிட்டாயே? வெற்றியை அனுபவிப்பதற்காகவா, நாம் போராடுகிறோம். நம்முடைய வேலை கடமையைச் செய்ய வேண்டியது. பலனை அனுபவிக்க வேண்டியது நமது சமூகமல்லவா! உன்னைப்பற்றி நான் மிகவும் பெருமையாக நினைத்திருந்தேனே, ஏன் இப்படியாகிவிட்டாய்? வீரத் தமிழ்ப் பெண்மணிகள், போர்க்களம் செல்லும் தம் கணவரை எப்படி விடைகொடுத்து அனுப்பினார்கள் என்பதைப் படித்துவிட்டால் மாத்திரம் போதுமா?"- என்று மனைவியைத் தேற்றினார் சுந்தரம். அவள் விம்மிக்கொண்டே, 'உண்மைதான். என்னை மன்னியுங்கள். இறைவனருளால் நீங்கள் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவீர்கள். ஒருவேளை தவறிவிட்டால்- எனக்கு ஒரு வரமளித்துச் செல்லுங்கள். உங்கள் போராட்டத்தை எந்த இடத்தில் விட்டீர்களோ, அதே இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து நடத்த என்னை அனுமதியுங்கள்!' என்றாள். 'மிகவும் சந்தோஷம். அதுதான் சரி' என்று அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தார் சுந்தரம்."

"உண்ணாவிரதம் நடந்ததா?"

"குறிப்பிட்ட தேதியில் ஆரம்பமாயிற்று. பத்திரகாளி கோயிலிலேயே இருந்து விரதத்தை ஆரம்பித்தார். மங்கையர்க்கரசியும் பக்கத்திலேயே இருந்து வந்தாள். ஏதோ கடமைக்காக அவள் உணவருந்தி வந்தாள். இரவும்,பகலும் தொண்டர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஜனங்களுக்குப் பொதுவாக நம்பிக்கையில்லை. 'பதினைந்து நாளாவது ஒன்றுமில்லாமல் கிடப்பதாவது! ஏழெட்டு நாளிலேயே விட்டுவிடுவார்! என்று பலர் நினைத்தார்கள். ஏழெட்டு நாளும் போயிற்று. சுந்தரம் படுத்த படுக்கையாக ஆகிவிட்டார். வரவரப் பலவீனம் அதிகரித்து வந்தது."

"அடடா, ஊரிலே நீங்களெல்லாம்-"

"நாங்களெல்லாம் சும்மாயிருக்கவில்லை. பலியை நிறுத்தி விடுவதற்காக இயன்றளவு பாடுபட்டோம். கோயிலதிகாரி லேசில் சம்மதிக்க வில்லை. 'ஊரார் குறை சொல்வர்' என்று அவர் சாட்டுச் சொன்னாலும், வரும்படி போய்விடுமே என்ற ஏக்கந்தான் அவருக்கு. நாளும் கழிந்துவிட்டது. கோயிலதிகாரி ஒருவிதமாகச் சம்மதித்தார். அதற்குப் பிறகு ஊரிலே முக்கியமான சில பிரமுகர்களையும் சம்மதிக்கப் பண்ணுவதற்குள் மேலும் இரண்டு நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. சுந்தரத்தின் நிலை மகா மோசமாகிவிட்டது. எல்லோரும் அவரிடம் போய்ப் பலியை நிறுத்திவிடுவதாகச் சொன்னார்கள். அவர் இரண்டு கைகளையும் கூப்பி வணங்கினார். பிறகு ஈனஸ்வரத்தில் "தெய்வசித்தம் வேள்வியன்று விரதத்தை முடித்துக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

அதற்கு மேல் அவரை நெருங்க முடியவில்லை. என்றாலும் ஓரளவுக்கு எல்லோர் மனத்திலும் ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது. 'மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! சுந்தர மூர்த்திக்கு ஜே!' என்ற கோஷங்கள் அடிக்கடி கேட்டன!"

"நல்லவேளை! பிறகு -"

"பிறகுதான் அந்தக் கொடுமையான சம்பவம் நடந்தது. வெண்ணெய் திரண்டபோது தாழி உடைந்துவிட்டது!

"சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்! என்னதான் நடந்தது?"

"வேள்விக்கு முதல்நாள் இரவு. நடுச்சாமமிருக்கும். தொண்டர் சபையைச் சேர்ந்த நாலைந்து பேர்கள்தான் சுந்தரத்தோடு இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் நல்ல தூக்கம். மங்கையர்க்கரசி கூட அயர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். 'ஹீம் என்ற பயங்கரமான ஒரு சப்தம் கேட்டது. மங்கையர்கரசி திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தாள்..."

"என்னது?"

'பொன்னன்! அவனுடைய சிறை முடிந்து அன்றுதான் வெளி வந்திருந்தான். சுந்தரத்தின் மீது தீராத ஆத்திரம்; மனித ஹிருதயத்தை நாசமாக்கிவிடும் மதுபானமும் சேர்ந்திருந்தது. மங்கையர்க்கரசி பார்த்த போது ஒரு பெரிய கொடுவாட் கத்தியை அவன் ஓங்கிக்கொண்டிருந்தான்...? 'ஐயோ!'

"கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் மங்கையர்க்கரசி நிலைமையைத் தெரிந்து கொண்டாள். 'ஐயோ' என்று கதறிக்கொண்டே சுந்தரத்தைத் தாவி அணைத்துக் கொண்டாள். அந்தப் படுபாதகனின் கை கூசவில்லை. ஓங்கிய கையின் வேகம் சற்றும் குறையாமற் கீழே விழுந்தது!... ஒரே வெட்டுத்தான்!... தெய்வத்தன்மை பொருந்திய இந்த இரு உயிர்களையும் பலியெடுத்து விட்டது.... மங்கையர்க்கரசி நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு இறைவனடி சேர்ந்தாள். சுந்தரம் ஒரே ஒரு வார்த்தைதான் சொன்னார். அவனை மன்னித்துவிடுங்கள்! என்றார்."

'முருகா ! முருகா! அவனை ....'

'நமது அரசாங்கம் அத்தகைய நிலைக்கு இன்னும் வரவில்லையே! தண்டனை கிடைத்தது. தூக்குத்தண்டனை!'

'பத்திரகாளி -

'சுந்தரமூர்த்தி தம்பதிகளின் தியாகக்கனல், கல்லினாற் செய்த பத்திரகாளியின் இதயத்தைக் கூடத்தான் சுட்டிருக்கும்! இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு, எந்த மனிதன் தான் பத்திரகாளிக்குப் பலியிடத் துணிவான்?... இந்த ஒரு கோயிலில் மாத்திரமல்ல இந்தச் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள எல்லாக் கோயில்களிலுமே உயிர்ப்பலி செய்வதை நிறுத்திவிட்டார்கள்! ...'

நண்பர் முத்தையாவின் குரல் உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் தழதழத்து விட்டது. என் உள்ளத்தில் கூட - ஏதோ எல்லாம் விறைத்துப் போய் ஒரு சூன்யநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது போலிருந்தது. கைகூப்பி அந்தப் படங்களுக்கு வணக்கஞ் செலுததினேன்.

❑

து. ருத்திரமூர்த்தி

- தூக்கணாங்குருவிக் கூடு

தூக்கணாங்குருவிக்கூடு

சூரியன் உதித்துச் சுமார் ஐந்து நாழிகைப் பொழுதாகவும, கண்விழித்து, மறுபக்கம திரும்பிப் படுத்தேன் ஆனால, அருகில அநதக 'குட்டிமேசை'யில் வைக்கபபட்டிருந்த காபபியையும, அதில பகலவனையும கண்டு, முகம் தாமரையாக, எழுநது உடகார்ந்து, சாவகாசமாகக குடிததேன் உஷார் ஏறியபடியால் வெளியில் வநதேன். தலைவாசலில் புள்ளியிட்டுப் பாமபுககோலம் போட்டிருநதது- ஒஹோ- இன்று மாாகழிமாசமா? நேற்றெல்லாம் கார்த்திகையாயிருநததே- ஆமாம் சும்மாவா சொலலிவிடடுப் போயிருக்கிறார்கள 'பெரியவர்கள' - இனறைக்கிருநததை நாளைக்கு ..

வெளிமுற்றத்தில் வநது பார்த்தால், இலைகளின் நுனிகளிலெல்லாம் மழைததுளிகள் வந்து நின்றுகொண்டிருநதன அவறறில சூரியன் பளிசசிட்டது வீட்டு வாசலகளில் வநது நின்று கொணடு சிரிக்கும வேசிகளைப போலிருந்தது காட்சி -இரவு நலல மழைபோல் இருககிறது அதுதான் முறறததில் விளஙக வேண்டிய கோலமுமம தலைவாசலுககுப பினவாங்கிய தாக்கும.. ... என்னவோ படுககையறையிற கிடந்தால் மழை பெயகிறதைப பற்றித தெரியாது.

யாழ்ப்பாணத்து மரபையொட்டிக் கால் கட்டைகளில் இவர்ந்து, முற்றத்தில் இறங்கினேன். தெருவுக்கு வந்தேன். சுத்தமான காற்று அடித்தது. அந்தச் சுகத்திலே தெருவோடு சற்றுத்தூரம் நடந்தேன்.

தெருவோடு அருகில் சென்று கொண்டிருந்தது வெள்ள வாய்க்கால். அதில் வெள்ளத்தைக் காணவில்லை. அது அவ்வழி பாய்ந்த மாதிரியும் தெரியவில்லை. - இரவு மழை சும்மா சிணுக்கம்போல்தான் இருக்கிறது.

நூறு யார் வந்தேன். வயல் வெளியும் வந்துவிட்டது. அதன் இக்கரையிலே ஒரு குடிசை. அதில் புகை போயக்கொண்டிருந்தது. சரியாகச் சொன்னால் அதற்கு முன்னாலிருந்த அடுப்பில்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது புகை.

குடிசையின் வாசலிலே ஒரு புளியமரம். மரத்தடியில் நிலத்துக்கு மேல் எழுந்திருந்த இரண்டு வேர்கள். அவைகள் இரண்டும் ஆக்கிய மூலையில் மூன்று கற்கள் - அடுப்பு - அந்த அடுப்பிலே ஒரு முட்டி. உள்ளே எரிந்து கொண்டிருந்த சுள்ளிகளிலிருந்துதான் புகை வந்தது. முட்டிக்குள் என்னவோ? - வெறும் தண்ணீர், அல்லது வென்னீராய்த்தானிருக்க வேண்டும்.

பனையோலையால் வேய்ந்த குடிசை அது. முகடு ஆறடி உயரம். பக்கத்துக்குச் சுவர் இல்லை. எப்படியிருக்கும்? ஆனால் 'தட்டி' கூட இல்லையே!- கூரையின் சரிவே நிலத்தை அடைந்து பக்கத்தையும் அடைத்துக் கொள்கிறது! அந்தக் கூரை மூடிய பத்துச்சதுர முழத்தைச் சுற்றி வெள்ளம் உட்புகாமல் வரம்பு கட்டியிருந்தது.

ஆமாம், இரவு மழை சும்மா சிணுக்கம் போற்றான் இருக்கிறது. அல்லாவிடில் இப்படி 'நிற்குமா' இந்தக் குடிசை?

குடிசைக்குள்ளே இருட்டிருந்தது. அதற்குள்ளே ஒரு குழந்தை அழுது கொண்டிருந்தது. நிலத்தில் ஒரு சாக்கு; அதற்கு மேல் ஒரு பனையோலைத் தடுக்கு, அதற்குமேலே குழந்தை.

வெளியிலே சற்றுத்தள்ளி, ஒரு பள்ளத்தில் தேங்கி நின்ற 'கொஞ்ச' வெள்ளத்தில் இந்தக் குழந்தையின் 'சகோதரங்கள்' இரண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. ஒன்றுக்கொன்று மாறிமாறிச், சேற்றைக் காலால் எற்றிக் கொண்டிருந்தன.

தாய் நாற்று நடப்போய்விட்டாள். தந்தை மண்வெட்டி கொண்டு கொத்தப் போய்விட்டான்.

'டேய்' என்று ஒரு அதட்டல் போட்டுக்கொண்டு ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவன் குடிசைக்கு வந்தான். அவர்களின் தமையன் அவன். வயலிற் பிடுங்கிய பச்சைமிளகாய்களும் கடையில் வாங்கிய ஒரு 'பாணு'ம் அவன் கைகளில் கிடந்தன. அவர்களின் சாப்பாட்டிற்காகத் தாய் கொடுத்துவிட்டுப் போன காசுக்குப் 'பாண்' வாங்கி, அவள் கட்டளையை நிறைவேற்ற வந்தான். 'டேய்' என்று அதட்டினான். மறுபடியும் 'அதுகள்' பள்ளத்தில் வெள்ளம் ஏற்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இப்போது அது இதுக்கும், இது அதுக்குமாக மாறிமாறிக் கிள்ளியும் கொண்டன.

இரண்டுக்கும் நாலு குத்துப் போட்டு இழுத்துக்கொண்டு வந்து 'பாணை'யும் , பச்சைமிளகாயையும் காட்டிவிட்டு அவன் சிட்டாய்ப் பறந்தான்.

வழியில் பனையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தூக்கணாங்குருவிக் கூடு ஒன்று அவன் பார்வையில் விழுந்தது. தெருத திருத்துவதற்காகப் பக்கத்தில் ஒரு கல்லுக் குவியலும போட்டிருந்தபடியால், ஒவ்வொரு கல்லாயெடுத்து அதற்கு வீசத் தொடங்கினான். கற்கள் தோல்வியுற்றுத் திரும்பி ஒரு வயற்காணிக்குள் வந்து விழந்தன.

தூக்கணாங்குருவி ஒன்று பறநது வந்தது 'பரிச'செனறு உட்புகுநதது. உள்ளே சுகமாயிருந்த மூன்று குஞ்சுகளும் கலகலத்தன, சந்தோஷத்தினால். அவைகளுக்கென்ன தெரியும் இவன் கலலால எறிந்துகொண்டிருபபது? ஒன்றின் இறகை ஒன்று கோதிக்கொணடிருநதது

அவன் சிறிதுநேரம் எறிந்து கொணடிருநதான வயலுககுள கல் விழுகிறதேயென்று, அவ்வழி செனற ஒரு உழவன் அதடடினான பிறகு 'ஆளை'க் காணவில்லை! எஙகேயோ போய்விட்டான்

இரவு தாயும், தகப்பனும், எலலோரும் வீடு திரும்பிவிடுவார்கள அல்லவா? மொத்தம் ஆறு பேர்கள - எஙகே படுததுக கொள்வாாகளோ?

மழையில்லாவிட்டால் புளியமர வேரில் தலையை வைத்து நிலததில் படுத்துக் கொள்ளலாம். மழையெனறால் ? குடிசைககுள் ஒருமாதிரி அடைந்து கொள்ள வேண்டியதுதான் பின் பெரிதாய் மண்டபம் மண்டபமாயக் கட்டிவிட்டிருககும் கோயில்களிலா இடம் கொடுககப போகிறார்கள? அங்கே தனிமையும், நிசப்தமும் நிலவும அதாவது, பகதி பெருககெடுப்பதறகு வாய்ககால் தோண்டிவிடும் மாதிரியில இருக்கும்!

குளிர்காறறு வீசிக கொணடேயிருநதது அதில பனையோலை யொன்றின் இரண்டு இதழகள் அடிததுக் கொணடேயிருநதன அணணாநது மேல் வானத்தைப பார்த்ததில், கருமுகில்கள் சிநதுண்டு கிடப்பது தெரிந்தது

"ராவைக்கு நலல மழைபோல இருககு" என்று தோளில நுகங கொண்டு கையில் இரண்டு மாடுகளின் கயிறு பிடிததுககொண்டு போனவன, மாடுகளைத தட்டிவிட்டுககொணடே சொல்லிக் கொணடு போனான்.

"சும்மாவோ கொடும்பாவி கட்டினது?" என்று கேளவியில் மறு மொழியிளுத்துககொண்டு ஏர கொணடு போனவன் போனான

ஆமாம், மழை வரத்தான போகிறது ஆனால் சாதாரண மழையாயிருக்காது, மழையுடன் பெரும காறறும் சேரும, வெளளம போடும்போலிருக்கிறது

மரஙகளும் முறிநது விழும், கொடடில்கள் குடில்களும சரியலாம

அந்தக குடிசையும் ஒருவேளை விழலாம!

ஒருவேளையெனன; கடடாயம!

அபபடியானால், அவாகள என்ன செயவாாகள்? எங்கே போவாாகள்?

தெரியாது!

ஆனால தூக்கணாங்குருவிகள மட்டும், சுகமாக ஒனறின இறகை ஒனறு சொண்டினால் கோதிககொணடிருககும்.

❑

சு. வே

- பரோபகாரம்
- நிலைகேடு

பரோபகாரம்

வரண்ட பாலைவனம் போன்ற மணல் வெளி. அங்கே சில பனைமரங்கள் நின்றன. ஒரு மரம் சமீபத்திலேதான் கங்குகள் உதிர்ந்து காட்சியளித்தது, இளமை கழிந்து கன்னிப்பருவமடைந்ததற்கு அறிகுறியாக.

கங்குகள் உதிர்ந்தும், அவற்றின் சின்னங்கள் தெறித்திருக்கின்றன. வாலிப முறுக்கிலும் இளமை நினைவுகள் தோன்றுவது போல் அந்தக் கங்குச்சிதர்களொன்றிலே ஒரு பனங் கற்றாளை.

அதன் நடுவிலே இளங் குருத்துகள், சுற்றிவர முதிர்ந்த இலைகள், வாளின் முனையைப்போல. ஒரே ஒரு பனங் கற்றாளை தான், ஆனால்... அது மலடல்ல. பெற்றுப் பெருகிப் பெருவாழ்வு பூண்டது. என்றாலும் அந்தப்பெரிய குடும்பம் இருந்து இல்லறம் செய்ய ஒரு குழி மண்ணையாவது 'அவன்' - எல்லாம் வல்லவன் என்று சொல்கிறார்களே, கொடுக்கவில்லை. பாவம்! அது என்ன செய்யும்? இந்தப் பனைமரத்தை ஒட்டிக் கொண்டது, நம் நாட்டின் ஏழைச் சகோதரர்களைப்போல்.

ஒட்டுக் குடித்தனம்தான், ஆனாலும் கண்ணியமானது. நம்மவர்களைப் போல கிள்ளல், சுரண்டல் பழங்கங்களைப் பிறப்பிலும் அறியாதது. என்ன விந்தை! நிலத்திலும் அதன் வேர் இறங்கவில்லை; பனைமரத்தையும் சுரண்டவில்லை; பின் அதற்கு ஊண் எங்கே? அகதிக்கு ஆகாயமே துணை.

ஒரு நாள் மாலை நான் அந்தப்பக்கமாகப் போனேன். கல கலத்த சிரிப்புடன் பேச்சுக்குரல் கேட்டது. கேட்டேன்.

"அக்கா! " என்றது கற்றாளை, கொஞ்சும் குரலில்.

"என்னடி?" என்றது பனை, பாசக்குழைவுடன்.

" நான் உன்னுடன் ஒட்டுக்குடித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்து எத்தனை வருஷம் ஆகிறது தெரியுமா?" என்றது கற்றாளை.

"ஆமாம்; அதெல்லாவற்றையும் தான் நான் யோசிக்க வேண்டும், விரோதிகளின் நினைவுபோல்!"

" என்னக்கா, இவ்விதமான பாந்தவ்ய வாழ்க்கை இவ்வுலகில்..."

"இந்த உலகிலா!" என்று பனை "கலகலத்தது"

"ஆகவே நாங்கள் மனிதர்களிலும் சிறந்தவர்கள்"

"எப்படி?"

"எப்படியா அக்கா? அவர்களில் ஒரு சிலர் உண்டும் உடுத்தும் சுகித்திருப்பார்கள். அதேசமயத்தில் அவர்களைப் போன்ற எத்தனையோகோடி ஜனங்கள் பட்டினியால் சாவார்கள்! இந்த ஏழைகளைப் பார்க்கக்கூட பெருந் தீனிக்காரர்கள் அருவருப்பார்கள்; எச்சிற்கையால் அவர்களை விரட்டார்கள்; மனித ஜாதியிடம் ஈவிரக்கம் மறந்தேபோயிற்று. 'அன்பு' என்ற உணர்ச்சி 'காற்றுப்பிடித்த கற்பூரக்கட்டிபோல்' என்றோ குடிபோய்விட்டது"

"அப்படியானால் அவர்கள் வாழ்வில் இன்பம்..."

"இன்பமா? தூய்மையே நிறையவேண்டிய அவர்கள் உள்ளத்தில், சுயநலமென்ற கள்வன் கோட்டைகட்டி ஆளுகிறான். இதயபீடத்திலே அன்பரசன் ஆட்சி புரியவேண்டும். எல்லோரும் ஓர் குலம் எல்லோரும் ஓரினம்; எல்லோரும் உண்ண வேண்டும்; உடுக்க வேண்டும். சீரியவாழ்வு நடத்த வேண்டும். பரோபகார சிந்தை இருக்க வேண்டும். இந்த நினைவு ஏற்படும் போதுதான் மனிதன்மீது இன்பக்காற்று வீசும்"

நான் விறைத்துப்போய் நின்றேன்.

அந்தப் பனங்கற்றாளையின் திருட்டுக்கண்கள் என்னைக் கண்டுவிட்டன.

மனோரம்யமான சிறுதென்றலொன்று அசைந்து சென்றது.

அவ்வளவுதான். பனங்கற்றாளை தன் தளிர்க்கரங்ளை அசைத்து பனைமரத்தை மெல்லச் சுரண்டியது. பனைமரமும் என்னைப் பார்த்துவிட்டுக் 'கல கல' வென்று சிரித்தது

அறநனைந்தவனுக்குக் கூதலென்ன? குளிரென்ன?

"ஆகா, இந்த வரண்ட பூபாகத்திலே, அதுவும் இவைகளிடமா, பரோபகாரம்" என்றேன், ஏதோ ஒரு சூன்யப் பிரதேசத்தை நோக்கிக்கொண்டு.

'ஆமாம்' என்று சொல்வனபோல இரண்டு காக்கைகள் 'கா, கா' என்று ஓலமிட்டுக்கொண்டு வந்தன.

வந்த காக்கைகள் தம் கூட்டையடைந்தன. அவைகளின் கூடெங்கே?

அதோ, அந்தப்பனைமர வட்டிலேதான்!

காக்கைகளைப் பனைமரம் தன் தளிர்க்கரங்களால் ஆதரித்து அணைத்தது. பாநதவ்ய வாழவின் எல்லையில்லா இன்ப உணர்ச்சி பனைமரத்தின் மேனி எங்கும செறிந்ததோ என்னவோ! 'கல கல' வென்று அடுத்த சிரிபபும் சிரித்தது

❑

நிலை கேடு

காலை - 'குளுகுளு' என்று சீதந்ததும்பும் காலை. அந்தக் காலையின் சௌந்தர்ய சிகரம்தான் அதோ விளங்கும் தாமரைத் தடாகம். ஆழ்ந்த தபஸ்வியின் ஞான விளக்கம்போல் தெளிந்திருந்தது அதன் ஜலம்.

அதில் ஒரு மலர் - தாமரை மலர் - மொக்கவிழும் போது இன்று மலர்ச் சிரிப்பு அதன் ஹிருதயத்திலே ஊறியிருக்கிறது ஆனால் மலரவில்லை. ஏன்?

அதோ! ஓய்வின் முழுப்பொலிவுடனே ஆதவன் வருகிறான். அவன் எழுச்சிதான் உலகின் எழுச்சி. ஏன். அதுதான் அந்த மலரிதய அரிப்பையுந் தூண்டுகிறது. அவன் கதிர்க் கரங்களின் அணைப்பிலே அந்தப் போது மலராக விரிகிறது. தந்தையின் அணைப்பிலே மகனறிவு விரிவதுபோல.

அந்த மலருக்கு அவன். தந்தை - பொலிவுதரும் தந்தை.

* * * *

அதோ மலர்.

நீரின் மேற்பரப்பிலே அழகுத் தெய்வமாகப் பொலிகிறது. கன்னிப் பெண்ணின் எழின் முறுக்கையொத்து.

நீண்டு வளர்ந்த தண்டொன்றின் நுனியிலே கம்பீரமாகக் கொலு விருந்தது. தென்றலின் அசைப்பிலே அசைந்தாடுகிறது தாள வொழுங்கற்ற நடனத்தைப் போல.

அந்தத் தண்ணிய நீர் அதைத் தாங்குகிறது; வளர்க்கிறது; எழிலுறுத்துகிறது; தாயின் அணைப்பிலே வாழும் இளங் குழவி போல.

நீர் அதன் தாய் - உயிர் மூச்சளிக்கும் தாய்.

* * * *

ஐயோ! அதைச் சொல்லவா?

அழகு கொளிக்கும் அந்த மலருக்கும் இன்றுதான் முடிவு நாளோ? பாவம்!

தண்ணீர் சலசலக்கிறது. ஒரு சிறுவன் நீந்திச் செல்கிறான், அந்த மலரை நோக்கி.

அடுத்தகணம் .... பூ கொய்யப்பட்டது.

ஜலத்தில் தண்டு துடிதுடிக்கிறது, தலைபோன உடலைப் போல.

பூ கரையிலே கிடக்கிறது, சாவின் சோர்வுடனே.

அது தன் ஏக்கம் நிறைந்த கண்களை வீசி வாய்விட்டுச் சொல்கிறது.

"ஆம். இனி என் வாழ்நாள் முடிந்தது எனக்குத் தந்தையான சூரியனே இனி என்னைத் தகிப்பான். எனக்குத் தாயான தண்ணீரே என் உடலை - தண்டை. அழுகச் செய்வாள். அவரவர் நிலை கெட்டுவிட்டால் தாழ்வடைவதுடன் பல இன்னல்களையும் அனுபவிக்க நேரிடும். இது இயற்கை நியதி. இதற்கு நானே சாட்சி." அடுத்தகணம் ஒரு வேதனைத் தீண்டல்.

மலரைக் காணவில்லை.

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

● சாயை

சாயை

-முதற் கோணம்-

"அதோ பார்த்தாயா சோமு, காற்றிலே புடவைத் தலைப்புப் படபடக்க, கம்பீரமாக நடந்து போகிறாளே...."

"அந்தப் 'புலிவரிக் கோட்டு'ப் புடவைக்காரியா?- அவள் யார்? "

"அவள் யாராயிருந்தாலென்ன புடவையைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஒரு ஞாபகம் வருகிறது. "

"ஓ! இத்தகைய 'ஞாபகங்கள்' கேட்பதற்கு மிகவும் சுவையாயிருக்கும் சொல்லுங்கள்! "

"குமரைக் கரைசேர்த்தால் கோடி புண்ணியமுண்டு என்று எதற்காகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களோ தெரியாது. ஆனால், ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வருஷம் வருஷம் பத்து மாதங்களுக்கு, இல்லாத உபத்திர மெல்லாவற்றையும் அவளுக்கு உண்டு பண்ணச் செய்யும் கிரகஸ்தர்களிலும் பார்க்கப் பிரமச்சாரிகளே உண்மையாகப் பெண்களின் நன்மைக்காக உழைக்கிறார்கள் என்று எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை. அதனால் நானும் பிரமச்சாரியாகவே இருந்துவிடுவதென்று தீர்மானித்தேன்.

பெண்களுக்காக ஏதோ பிரமாதமாக உழைத்துக் கொட்டி விடவேண்டும் என்பதல்ல.... ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு ஒரு உதவியைச் செய்யும் போது, பாரதூரமான ஒரு காரியத்தைச் சாதித்து முடித்துவிட்டாற் போன்ற ஒரு இன்ப உணர்ச்சி - மனோ திருப்தி - ஏற்படத்தான் செய்கிறது... அடடா! இதல்ல நான் இப்பொழுது சொல்ல வேண்டியது; அது வேறு விஷயம்.

எவ்வளவோ சோதனைகளுக்கூடாக என் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்க வேண்டிய கஷ்டம் தினந்தினம் வந்துகொண்டேயிருந்தது. பறந்து திரிவதற்கென்று பிறந்த ஒன்றைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதென்றால், கட்டுப் படுத்துவதும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதும் ஆகிய இரண்டிற்குமே வேதனைதான்.

ஊர்வசியோ, மேனகையோ என்று சந்தேகப்படும்படியாக 'மேக்கப்' எல்லாம் பண்ணிக் கொண்டு கண்களை ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றி, வீதிவழியே அங்குமிங்குமாக இடித்தெறிந்து கொண்டு திரியும் முன்னேற்றக்காரிகள் எவன் பெண்ணாயிருந்தாலென்ன, யார்தான் பார்க்க மாட்டார்கள்? பார்த்து என்னென்னவெல்லாமோ ஏன் நினைக்கமாட்டார்கள்? தங்களை மற்றவர்கள் பார்க்க வேண்டும் என்பது தானே இந்த ஜோடினை போட்டுக் கொண்டு திரியும் சிங்காரிகளின் எண்ணமெல்லாம்! இல்லாவிட்டால், பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் இந்தத் தழுக்கு மினுக்குக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

தீபாவளித் தினமென்றுதான் நினைக்கிறேன்; ......ஆமாம், தீபாவளிக்கு முதல் நாள்தான். தையற்காரனிடம் கொடுத்த துணியைச் சட்டையாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகப் பெரியகடை வீதியாற் போய்க் கொண்டிருந்தேன். சமருக்கு ஆற்றாது தோற்று விழும் சண்டைக்காரனைப் போலப் பொழுது மங்கி விழுந்து மண்ணைக் கவ்விற்று. அரம்பையர்களைப் போல அந்தரத்தில் நின்று மின்சார விளக்குகள் பல்லைக் காட்டத் தொடங்கின. நடமாடித் திரிந்த ஒரு புலிவரிக் கோட்டுப் புடவைக்குள் மறைந்திருந்த ஒயில் உருவமும் தன் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு, நான் சென்ற அதே தையற்காரனிடம் வந்து சேர்ந்தது.

'நேரத்துக்குத் தைத்துத்தர முடியாதென்று வேளையோடு சொல்லி இருந்தால் நான் வேறெங்காவது கொடுத்துத் தைக்க ஒழுங்கு செய்து இருப்பேனே; இதென்ன இது, நாளைக்குத் தீபாவளியும் தினமாக ......' என்று அவனோடு சற்று உறைப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

'தைத்து முடிந்ததா?' என்ற ஒரு மணிக் குரல் என்னையும் விலத்திக் கொண்டு தையற் காரனிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. சாதாரணமாக நான் அந்தப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்திருக்கமாட்டேன்; அது என் கொள்கைக்குப் பிழையானது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், 'இல்லையே' என்ற குறிப்புப் படலைத் தையற்காரன் தன் முகத்தை ஏழ்மை தோன்றச் சுழித்துக் கொண்ட காட்சியைப் பார்த்துச் சகித்துக் கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது. நான் அதை அவதானிக்காதது போலக் காட்டிக் கொள்வதற்காக ஏதாவது ஒருபுறமாகக் கண்களைத் திருப்ப வேண்டியிருந்தது. அதற்கிடையில் அந்த மணிக் குரலைத் தொடர்ந்து, அதை அனுப்பிய உருவமும் என் கண் பார்வை சென்ற பாதையை வெட்டிக்கொண்டு வந்தது.

புலிவரிக் கோட்டுப் புடவையொன்று நடமாடித் திரிகிறது, நமக்கென்ன என்று நான் அதைக் கவனியாமலே இருந்திருக்கலாம்; சந்தர்ப்பம் அதற்கு விட்டுக் கொடுககவில்லை. மேலும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கிடையில் எப்படியாவது அந்தத் தையற் பிரமாவிடமிருந்து என் துணியைச் சட்டையாகப் படைப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு என்மேற் கவிந்திருந்தது. அதை நான் அலட்சியம் செய்தால், அடுத்தநாள் வரவிருந்த தீபாவளியையே அலட்சியம் செய்ய வேணடியதுதான்.

'இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் இருக்கிறது கடைசி பஸ்ஸுக்கு; அதற்கிடையில் எப்படியாவது என் சட்டையைத் தைத்துத்தான் தரவேண்டும், என்று கண்டிப்பாகச் சொன்னேன் தையற்காரனிடம், அந்தப் பெண்ணுருவம் வேறு பேச்சை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்.

என் வார்த்தைகள் சற்றுக் கடினமானதாக இருந்தாலும், அதையெல்லாம் அவன் காதிற் போட்டுச் சகித்துக் கொள்ளக் கற்றுக்

கொண்டவன் என்பதை அவன் செய்கை பிரதிபலித்தது. அவசர அவசரமாக அவன் தைத்துக் கொண்டிருந்த பாதி உருப்பெற்ற சட்டையை ஒரு பக்கமாகத் தள்ளிவிட்டு, என் கதர்த் துணியை எடுத்துக் கத்தரித்துக் கொண்டே, 'ஐந்து நிமிஷத்தில் தந்துவிடுகிறேனே' என்று ஆறுதல் கூறினான் எனக்கு.

அவன் கையில் கிடந்து விளையாடிய கத்தரிக்கோல், அக் கதர்த் துணியின் எத்தனையோ கோடி நூல்களைக் கறித்துக் கறித்துக் கணப் பொழுதிலேயே துணியைத் துண்டு தூண்டாக்கி வைத்தது, சுதேச மக்களைப் பிரித்து வைக்கும் அந்நிய அதிகாரிகளின் செயலைப்போல.

அவள் முகத்தில் ஒரு அதிருப்திக் குறிப்பு அலைபாய்ந்தது. எதிரே தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளை நெஞ்சக் கண்ணாடி, அதையெல்லாம் சிறிதும் கவனியாதது போலிருந்த எனக்கு இரகசியமாக எடுத்துக் காட்டிற்று.

'என் சட்டை....?' என்று ஒரு வெறுப்பும் அதிகாரமும் கலந்த தொனியிற் கேட்டாள் அத் தையற்காரனைப் பார்த்து. அப்பொழுது நான் அங்கே இல்லாவிட்டால், 'இதோ ஐந்து நிமிஷத்தில் தந்து விடுகிறேனே' என்று அவளுக்கு ஏதாவது ஆறுதல் செய்திருப்பான். ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவன் சாமர்த்தியம் எதுவும் அவளின் உதவிக்கு வர மறுத்துவிட்டது...

இதென்ன! மழை தூறுகிறதே! ... சோமு! ஓடிவா.... ஓடிவா.... வீட்டுக்கு...."

"கதை....?"

"பிறகு"

- இரண்டாம் கோணம் -

"இவ்வளவு அந்தரங்கமான விஷயங்களையெல்லாம் உனக்குச் சொல்லாமல் வைத்திருக்கவே முடியவில்லை என்று சொல்லி உன்னையும் என்னையும் ஏமாற்றிக் கொள்ள எனக்கு இஷ்டமில்லைப் பார் சுசீலா; அதை உனக்குச் சொல்வதனால் எனக்கே ஒரு திருப்தி - ஒரு சந்தோஷம்."

"நல்ல கதைதானடி; சொல்லு சொல்லு; என் கதையும்....."

"நான் சொல்லுவான் ஏன்? அந்தத் தையற்காரன் கடையிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடியை நீ அப்பொழுது பார்த்திருக்க வேண்டும். 'என் சட்டை....?' என்று நான் அந்தத் தையற்காரனைக் கோபித்துக் கேட்ட பொழுது, அந்தக் கண்ணாடிக்குள் ஆடிக்கொண்டிருந்த கண்களுக்கு எங்கிருந்துதான் அந்த இரக்கப் பார்வை வந்ததோ!

கண்ணாடி சொல்லிற்று, 'அவர் பிரேமையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்' என்று அதை அந்தத் தையற் காரன் எப்படித்தான் தெரிந்து கொண்டானோ தெரியாது. முன்னரே வெட்டி வைத்திருந்த என்சட்டைத் துணியை எடுத்து ஒருதையல் தைத்தான்; மேலும் ஒன்று; பின்னும்... பின்னும்...

அவர் கண்களில் ஆசை வழிந்தது. தையற்காரனின் செயலைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். கண்ணாடியிற் கண்கள் மௌனமாக...."

"என்ன வெட்கப்படுகிறாய் போலிருக்கிறதே! ஒரு சிநேகிதிக்குச் சிநேகிதி தன் கதையைச் சொல்வதில் என்ன வெட்கம்.? எல்லோருக்கும் உள்ளதுதானே..... ம்...பிறகு?"

"பிறகென்ன, அவ்வளவுதான்; தையற்காரன் தன் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தான்; எங்கள் கண்களும் தங்கள் தொழிலை, கண்ணாடியின் உதவியை நாடாமலே செய்யத் தொடங்கின. நேரம் செல்லச் செல்ல உதடுகளும் கண்களைப் பின்பற்றத் தொடங்கும் போலிருந்தது. எங்கள் நாணமெல்லாம் எறும்பூர்ந்து கற்குழிந்த கதையாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்தத் தையற்கார யமன், அதற்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைப்பது போல, என் சட்டையைத் தைத்து முடித்து நீட்டினான். பிறகு அங்கே நிற்க என்ன உரிமை உண்டு?"

"அவர்.....?"

"நான் வெகுதூரம் போகும் வரை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். அந்தக் கடையிலிருந்து. நானும் பிடி கொடுக்காமல், வேறு எதையோ பார்ப்பது போலக் கடைக்கண்ணாற் கவனித்துக் கொண்டே...."

"ஸ் ஸ் .... அம்மா வாறா" "இதிலே இந்த மாமரம் இல்லாவிட்டால், இந்த வெய்யிலுக்கும் ஓட்டு வெக்கைக்கும் இங்கே இருக்கவே முடியாதப்பா!"

" வேர்க்கிற வேர்வை! "

- ஹிருதய பாகம் -

"மழை விட்டும தூவானம் விடவில்லையே! அதற்குள்ளாக ஏன் இவ்வளவு அவசரபபட்டு வந்துவிட்டாய் சோமு? "

"அப்போது சொன்னீர்களே அந்தத் தையற்கடைக் கதை, அதை...."

"கதைதான் கதை ..; பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போவதென்றால் நேரே போய நேரே வர வேண்டாமா வயது வந்த பிள்ளைகள்? ஒரு ஒழுக்கம், மட்டு.மரியாதை ஒன்றுமே கிடையாது; இதுகளுக்கெல்லாம் இன்னும் அடித்துக் கொணடே இருப்பதென்றால்...? சிச்சிச்சீ..."

"என்ன, என்ன நடந்தது?"

"நாலு பேர் அறிந்தால் இவனைப்பற்றி என்ன சொல்லுவார்கள் தெரியுமா? ம்? .. கழுதைப்பயல்... மழைக்காக அந்தக் குறுக்கு வழியால் வந்தபடியாலல்லவோ கண்டேன்"

"யார்? உங்கள் தம்பியா?

"தம்பி ; தம்பி ; அவனை என் தம்பியென்று சொல்லக் கூட எனக்குப் பெரிய அவமானமாக இருக்கிறது. பாருங்காணும். அந்தச் சனப்புளக்கமான வழியில நினறு உநதச சுப்பையரின் மகளை எட்டி எட்டிப் பார்த்து கொண்டு நிற்கிறானே! இவனை என்னதான் செய்யக் கூடாது. இந்த இந்த .... மடைப்பயலை? ம.....டேய்! .டேய்!..... வாடா இங்காலே! "

❑

கு. பெரியதம்பி

- எட்டாப்பழம்
- அம்மான் மகள்
- வீண் வதந்தி

எட்டாப் பழம்

"உன்னைப் போல் நல்ல குணமுடையவனை அடைய அவள் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். அதனால்தான் சொல்லுகிறேன்" என்ற வார்த்தை அவன் நினைவிலே அப்படியே ஊடாடிக் கொண்டிருந்தது. வேறு யாரும் கூறியிருந்தால் அதை அவன் அவ்வளவு பிரமாதமாகக் கொண்டிருக்க மாட்டான். ஓர் உயர்ந்த குடும்பத்திலே பிறந்த ஒரு இளம் பெண்ணின் வாயிலிருந்துதான் இந்த வார்த்தைகளை அவன் கேட்டான்.

இதைச் சிந்தித்தபடியே அவன் பழக்கடைக்குச் சென்றான். அவனுக்கு இன்று ஒரு ஐந்து ரூபா நோட்டுக் கிடைத்திருந்தது. அதற்குப் பழம் வாங்குவதற்காகவே கடைக்குச் சென்றான். அவனுடைய வயதான தாய் பல தினங்களாகவே படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாள். அவளை இருமலும் பீடித்திருந்தது. பழங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தால் நல்லது என்று வைத்தியர் கூறியிருந்தார். சில பழங்கள் வாங்கினான்.

தாய் தந்தையை இழந்துவிட்ட மருமக்கள் - குழந்தைகள் 'பாவைப்பிள்ளை' வாங்கித் தரும்படி பல தினங்களாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கையிலே காசிருக்கும்போது அவர்களுக்கும ஒரு பொம்மையை வாங்கி விடலாம் என்று யோசித்தான். பாவம், தாயில்லாக் குழந்தைகள் வேறு யாரிடம் கேட்பார்கள்? ஒரு பொம்மையும் வாங்கினான்.

பழக்கூடையை ஒரு கையிற் பிடித்தான். பொம்மையை மறறக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு தெருவோரமாக நடந்தான். அந்த மாலை வேளையில் தெருவோரத்திலிருக்கும் புல் காலிற்பட 'ஜில்' என்றிருந்தது

தெருவோரமாக இருந்த மரங்களைப் பார்த்தான். அவை மாலைப் பொழுதில் தங்களுக்குரிய கம்பீரத்தோடு காணப்பட்டன. அவற்றின் தளிர்களை அசைத்துக் கொண்டு மெல்லிய காற்று வீசியது. அவற்றிற்கு மேலே வானமும் பொன்மயமாகத் திகழ்ந்தது மரங்களின்பசுமையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். மேற்குப்புறமாக அந்த அழகான வானத்தின் காட்சியையும் பார்த்தான். அவன் உந்தியிலிருந்து ஒரு மூச்சு வெளியேறி வந்தது. ஐயோ, எத்தனை மாலைக்காலம் என் வாழ்க்கையில் வீணாகக் கழிகிறது! " என்று அவன் எண்ணியிருப்பான்!

காலை தொடங்கி மாலை வரை எஜமானரின் மோட்டார் வண்டியை ஓட்டவேண்டும். ஓய்வே கிடையாது. காலையில் எஜமானரைக் கந்தோருக்குக் கொண்டு போக வேண்டும்; கமலாசினி - எஜமானர் மகள், அவளைப் பெண்கள் கலாசாலைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேணடும். அதுவும் முடிந்தால் எஜமானியின் தொல்லை. அவள் அடுத்த வீட்டிற்குச் செல்வதென்றாலும் வண்டி எடுத்தாக வேண்டும். சாயந்தரம் எல்லோரையும் திருப்பி அழைத்துவர வேண்டும். எல்லாம் முடிந்தது என்று வீட்டிற்குச் சென்றால் அங்கே அன்னையின் நோய்க்குப் பரிகாரம் செய்ய வேண்டும். இடையில் குழந்தைகளின் சண்டைக்கு வகை சொல்லியாக வேண்டும். தெருவில் நடந்து செல்லும் போதுதான் சிறிது ஓய்வு அதையும் தடைசெய்ய ஒரு சிந்தனை அவன் மனத்தில் இன்று இடம் பெற்றுவிட்டது.

கமலாசனியைக் கலாசாலையிலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு வரும்போதுதான் அது நடைபெற்றது. சில தினங்களாகக் கமலாசனி அவனுடைய சுகதுக்கங்களைக் கரிசனையாக விசாரித்து வந்தாள். அவனுடைய தாய் நோயாக இருப்பதும் அவளைப் பராமரிக்கப் பணமின்றி இவன் கஷ்டப்படுவதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

மோட்டார் வீட்டை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. "பாவம் உன் அம்மா கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லுகிறாய். இந்தா; இதைக் கொண்டுபோய் அவளுக்கு ஏதாவது வேண்டியதை வாங்கிக் கொடு" என்று கூறி ஐந்து ரூபா பணம் கொடுத்தாள்.

சிறிது தயக்கத்தின்பின் மிகவும் நன்றியறிதலுடன் அதை வாங்கிக் கொண்டான்.

'உன் அம்மா. இப்படியெல்லாம் நோயால் கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லுகிறாயே, நீ விவாகஞ் செய்து கொண்டால், அவள் அவவைக் கவனித்துக் கொள்ளுவாள். உன் கஷ்டம் குறையும்' என்று சிறிது நேரத்தின் பின் கமலாசனி சொன்னாள்.

அவள் அப்படிக் கூறியது அவனுக்கு 'என்னமோ' ஒரு மாதிரி இருந்தது. என்றாலும் அவள் கூறியதற்குப் பதில் கூறவேண்டுமே! "எல்லாவற்றிக்கும் பணமல்லவோ வேண்டும்? " என்றான்.

"அது வேண்டுந்தான். ஆனால் உன்னை மணப்பவள் தன்னளவிலே அதிர்ஷ்டமுடையவளாகவே இருப்பாள்". 'ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?' 'உன்னைப் போல நல்ல குணமுள்ள ஒருவனை அடைய அவள் கொடுத்து வைக்க வேண்டும்."

'உடனே திரும்பி அவள் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அவள் முகத்திலே என்ன பாவை இருக்கிறதென்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்' என்ற ஆசை அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தது. ஆனாலும் யோக்கியமான அவன் மனம் அப்படிச் செய்ய விடவில்லை. வண்டி வீட்டு வாயிலுக்கு வந்துவிட்டது. கமலாசனி இறங்கி உள்ளே போய்விட்டாள்.

அதன் பின்புதான் அவனும் பழம் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். பழங்களைத் தாயிடம் கொடுத்தான். பொம்மையைக் குழந்தைகள் இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டுவந்து பறித்தெடுத்தார்கள். "இந்தப் பழங்களை எதற்காக வாங்கினாய்? எனக்காக ஏன் இப்படிப் பணத்தை வீணாக்கிறாய். இன்னுஞ் சில நாட்கள்தான் நான் உயிருடன் இருப்பேன். என்று நினைக்கிறேன். குழந்தைகளும் நீயும் இன்னும் போன மாதச் சம்பளத்தில் அரைவாசி நாட்களைக் கூட கழிக்கவில்லை. இப்படியாகப் பணத்தைச் செலவு செய்து விட்டு என்ன செய்வாய்?" என்று தாய் கூறினாள்.

'எஜமானரின் மகள் கொடுத்தது' என்று கூற அவனுக்கு மனமில்லை. அப்படிக் கூறினால் தன்னைப் பற்றித் தாய் ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளுவாளோ என்று அவன் குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது.

"அம்மா, என்ன கஷ்டப்பட்டாவது உனக்கு வேண்டியவற்றை நான் செய்தே கொடுக்க வேண்டியவன். இல்லாவிட்டால் கடவுளுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க முடியாது" என்றான்.

அப்போது "மாமா, அண்ணா நெடுக வைத்து விளையாடுகிறான்; எனக்குத் தருகிறானில்லை" என்று முறைப்பாடு கொண்டு வந்தான் இளையவன்.

"நடராசா! தம்பிக்கும் கொடு; அவனும் வைத்து விளையாடட்டும்" என்று உரக்கக் கூறி அவனை அனுப்பினான். 'மாமா'

"இந்தக் குழந்தைகளின் தொல்லை. பொறுக்க முடியவில்லை. பகல் முழுவதுமே சண்டை யிட்டுக் கொண்டிருந்ததுகள். இந்த வருத்தத்தோடு அந்தத் தொல்லை ஒருபுறம்" என்றாள் தாய்.

பிறகு, தொடர்ந்து அவளே சொன்னாள்.

"அவர்களைக் கவனிக்கவாவது நீ ஒரு கலியாணம் செய்துகொள் என்று எத்தனைதரம் கூறிவிட்டேன். நான் உயிரோடு இருக்கும் போது நீ கலியாணம் செய்து விட்டால்... அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நான் சந்தோஷமாகச் சாவேன். நான் இந்தப் பொறுப்புக்களையும் உன்னையும் ஒருத்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நிம்மதியாகச் செத்துப்போவேன்".

இதை அவள் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் அவன் மனம் பெருஞ் சுற்றுப்பிரயாணம் ஒன்றை முடித்தது.

"அம்மா, உன்னையும் இந்தக் குழந்தைகளையும் காப்பாற்ற என்னால் முடியவில்லை. அப்பாலே இன்னுமொரு சீவனையும் சேர்த்துக் கொண்டால் வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கும்" என்றான்.

"நல்லவளாய், கஷ்டமறிந்த குடும்பத்திற் பிறந்தவளாய்ப் பார்த்து மணந்துகொள். அவளும் ஏதோ கால்வயிற்றுக்காவது உண்டு, உன்னுடன் சேர்ந்து இந்தக் குடும்பத்தைக் கொண்டிழுப்பாள்....... எத்தனைபேர் இங்கே உனக்கு மணம் பேசி வந்தார்கள். எல்லாரும் நல்லவர்களென்று நான் சொல்லவில்லை. முத்தையா நல்லவன்; அவனுடைய மகளும் தங்கமானவள்..."

அவனுடைய மூளை குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. நிம்மதியாக நின்று இவ்விஷயங்களைக் கேட்க அவன் மனநிலை ஏற்றதாக இல்லை. "எல்லாம் பிறகு யோசித்துச் செய்யலாம். இப்போது பசிக்கிறது" என்று கூறிக்கொண்டு சமைக்கப் போய்விட்டான்.

எல்லாவற்றையும் முடித்துத் தாய்க்கும் சிறுவர்களுக்கும் உணவு கொடுத்துத் தானும் ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கப் போனான். சமையல் செய்து கொண்டிருக்கும் போதும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதும் அவன் மனம் பெரும் போராட்டத்திலேயே இருந்தது.

படுத்திருந்தான். நித்திரை வர மறுத்துவிட்டது. எப்படி வரும்? சாயந்தரம் வண்டியிலே நிகழ்ந்த அந்த நிகழ்ச்சி....'என் குணத்தைப் புகழ்ந்தாள். எனக்கு வர இருக்கும் மனைவி தன்னளவிலே அதிஷ்டக்காரி, என்றாள். எதற்காக இப்படியாக அவள் புகழவேண்டும்?... ஒரு நாளும் இப்படியாகப் பேசாதவள் ஏன் இன்று இப்படிக் கூறினாள். என்னிடத்திலும் அம்மாமீதும் எவ்வளவு இரக்கம்! ஐந்து ரூபா.. அவளுக்கு அது அற்பமாக இருக்கலாம். ஆனாலும் வீணாக......ஒருசமயம் என்னிடத்திலே... இல்லை, அப்படியிருக்க முடியாது. என்ன பயித்தியக்காரத்தனமான யோசனை!'

பொம்மையை யாருடைய பாயில் கிடத்தி நித்திரையாக்குவது என்ற விஷயத்திலே சிறுவர்களுக்கிடையே சண்டை வந்துவிட்டது. வந்து முறையிட்டார்கள். நடுவிலே பொம்மையை வைத்துக் கொண்டு இருவரையும் இரு பக்கத்திலும் படுக்கும்படி சமாதான ஆலோசனை கூறி அனுப்பினான்.

பழையபடியும் அதே சிந்தனை 'என்ன நினைத்தேன்.... ஒரு சமயம் அவளுக்கு ....இல்லை. அப்படி இருக்க முடியாது.'

சிறிது நேரஞ் சென்று 'ஏன் அப்படி இருக்க முடியாது. எத்தனையோ பெரிய இடத்துப் பெண்கள் டிரைவர்மாரைக் காதலித்து இருக்கிறார்கள். சில இடங்களிலே அது கலியாணத்திலும் வந்து முடிந்திருக்கிறதே!..... அவளுக்கு ஒருவேளை என்னிடம் காதல் இருக்கலாம்' என்று கற்பனை புரண்டது.

இப்பொழுது தாய் அவனை அழைத்தாள். அவன் எழுந்து சென்றான். "எஜமானர் உன்னிடத்திலே எப்படி" என்று கேட்டாள்.

"பிழையில்லை" "எப்பொழுதும் அவர் மனங்கோணாதபடி நடந்து கொள் விசுவாசமாகவும் இருந்துகொள். அப்படி அவருக்குப் பிடித்தமாக நடந்தால் உன் கல்யாணத்திற்கு ஏதாவது ஒத்தாசை செய்வார்".

"சரி அம்மா! பேசாமல் படுத்துக்கொள். அதெல்லாம் நான் நல்லமாதிரி நடந்து கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு மறுபடியும் படுக்க வந்தான்.

தாயின் உபதேசம் மனத்திலே சுழன்றது. 'ஆம் அவள்தான் காதல் வைத்தாலும், நான் அதிலிருந்து விலகி நடந்துகொள்ள வேண்டும். எஜமானர் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்குப் பாதகம் செய்யக் கூடாது!'

என்றாலும் அந்த விஷயத்தை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. மறக்க முயன்றான்; மனக் கண் முன் வந்துகொண்டே இருந்தது. விசுவாசத்தைப்பற்றி யோசித்த போதிலும், பேதை மனம் குறுக்கேதான் இழுத்துக கொண்டிருந்தது.

எஞ்சினீயர் துரையின் மகள் டிரைவரோடு ஓடிப் போனதையும் மரியாதைக்குப் பயந்த எஞ்சினியர் 'போன கழுதை போகட்டும். அது எக்கேடு கெட்டாலும் காரியமில்லை' என்று மௌமாக இருந்துவிட்டதையும் எண்ணும் போது அவனுககுச் சிறிது சந்தோஷமாக இருந்தது. தொடர்ந்து பிரபல நியாயவாதி சோமநாதருடைய மகள் டிரைவரைக் காதலித்து அவனோடு ஓடியதும்; பின்பு அந்த நியாயவாதி 'பொலிஸ்' உதவியுடன் அவளை மீட்டு பலாத்காரஞ் செய்ததாக வழக்கு வைத்ததும்; அந்தப் பெண் காதலனுக்கு மாறாகச் சாட்சி சொல்லி அவனைச் சிறைக்கு அனுப்பியதும் அவன் ஞாபகத்தில் வந்த போது ஒருவித அச்சம் கலந்தது.

எப்படித்தான் இருந்த போதிலும் அவளுடைய உருவமும், அழகும் அவள் அன்று கூறிய வார்த்தைகளும், பணம் கொடுத்தாளே, அந்த அன்பும், இவை எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட அவன் மனம் அவனுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை.

அதிக நேரம் சிந்தித்தபடி நித்திரை இன்றியிருந்துவிட்டான். அவனுக்கு நித்திரை வந்தபோது இரண்டு மணி இருக்கும். ஆனால் விடிய வழக்கமாக எழ வேண்டிய நேரத்திற்கு எழுந்துவிட்டான். காலையிலே தான் செய்ய வேண்டிய கருமங்களை முடித்துக் குழந்தைகளுக்கும் தாய்க்கும் ஏதோ உணவு கொடுத்துத் தானும் உணவருந்திக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

வழமைக்கு மாறாக இன்று சிறிது அலங்காரஞ் செய்து கொண்டான். ஏனோ மனம் அப்படித் தான் தூண்டியது. செல்லும் வழியிலே தபாற் கநதோருக்குச் சென்று எஜமானர் வீட்டு விலாசத்திற்கு வருங் கடிதங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு சென்றான்.

நேரமானதும் மோட்டாரை வெளியில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். கமலாசனி காரில் ஏறும் போது வழக்கத்திற்கு மாறாக ஒரு மின்வெட்டுப்

பார்வையையும் கூடவே ஒரு இளமுறுவலையும் அவனை நோக்கி வீசிவிட்டாள். மோட்டாரும் வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கடுவேகமாகப் பறந்தது.

வழியிலே தற்செயலாக ஒரு முறை பின்னே திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் இன்னம் அதே முறுவல். "அம்மாவுக்கு எப்படியிருக்கிறது? என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

"அம்மாவுக்குப் பழம் வாங்கிக் கொடுத்தேன். இன்று காலையிலே அவவுக்கு இருமல் தணிந்திருக்கிறது. உங்களுக்குக் கடவுள் நல்ல வாழ்வு கொடுக்க வேண்டும். என்று வாழ்த்தினா" என்று சொன்னான். அவன் அவசியமில்லாமற் பொய் கூறுவதில்லை. பொய் கூற வேண்டி வந்த அவசிய சந்தர்ப்பத்தில் இதுவுமொன்று.

அவன் தாய் கூறிய வாழ்த்திற்கு மகிழ்பவள் போன்று மெல்ல நகைத்தபடி 'உனக்கு ஏதாவது இப்படி அவசியமான தருணம் வந்தால் என்னிடம் கேள்; நான் பணம் தருகிறேன். உன் தாயை நீ கஷ்டப்பட விடுவது நல்லதல்ல" என்றாள்.

அவள் தன்னிடம் காட்டும் அன்பிலே அவன் உள்ளம் குளிர்ந்தது. முகம் மலர்ந்தது. முறுவல் பூத்தது.

இன்னுஞ் சிறிது தூரஞ் சென்ற பின்பு "நீ எனக்கொரு உதவி செய்ய வேண்டும்" என்ற கமலாசனி தாழ்ந்த குரலிலே அவனைக் கேட்டாள்.

"உங்களுக்குச் செய்யாத உதவியை வேறு யாருக்குச் செய்யப் போகிறேன்" என்றான் மிக ஆனந்தமாக.

"உன்னுடைய நல்ல குணத்திலே எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. அதனாலேதான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்.. வேறு யாரிடமும் இந்த உதவியை நான் கேட்க மாட்டேன்..."

அவள் பார்த்த அந்தப் பார்வை அவனை என்னவோ செய்தது!

அவள் கேட்கப்போகும் உதவியை அறிவதற்கு அவன் மனம் தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

"தினமும் காலையில் வரும் போது தபால் வாங்கி வருவாயல்லவா? இனிமேல்...என் பெயருக்கு ஏதாவது தபால் வந்தால் அதை ஒருவரிடமும் கொடுத்து விடாதே. என்னிடம் கொண்டு வந்து இரகசியமாகத் தந்துவிடு" என்றாள் கமலாசனி!

ஆவலுடன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டவன், ஏமாற்றத்துடன் தெருவைப் பார்க்க முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, "அதற்கென்ன, அப்படிச் செய்கிறேன்" என்றான். சிறிது தூரம் வண்டி ஓடியபின் "நீ வராத நாட்களிலே ஏதாவது கடிதம் வந்தால் தபாற்காரனையே வைத்திருக்கும்படி சொல்லு பின்பு, நீ வரும் நாட்களில் வாங்கி வா. வேண்டுமானால் அவனுக்கும்... ஏதாவது .... உதவி செய். நான் பணம் தருகிறேன்" என்றாள்.

ஏமாற்றத்துக்கு அப்பாலே, ஒரு மெல்லிய அருவருப்பும் உண்டாயிற்று. 'ஆம்' என்பதற்கு அடையாளமாக அவன் தலை அசைந்தது; ஆனால், மனம் அசைந்ததோ!

❑

அம்மான் மகள்

நான் தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். ஒரு மோட்டார் வண்டி தோட்டத்தின் மத்தியிலிருந்த வீட்டினெதிரே வந்து நின்றது. முதலாளி வந்திருப்பார் என எண்ணி விரைவாக அங்கே போனேன். ஆனால் முதலாளி வரவில்லை. அவர் மகன் தியாகராசன் வந்திருந்தான். தந்தையைப் போலவே அவனும் மிக நல்லவன்.

வண்டியில் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாள். அவள் யாரென்று என்னால் மட்டிட முடியவில்லை. தலைவிரி கோலமாய் அழுது கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் நீர்த்திவலை நிரம்பியிருந்தது. கௌரவமான குடும்பத்திற் பிறந்தவள் போலவே காணப்பட்டாள். தியாகராசன், வீட்டைத் திறந்து சுத்தம் செய்யும் படி கூறிவிட்டுத் தானும் வந்து ஒத்தாசை செய்தான். நாற்காலிகளை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தான். மெத்தையைத் தட்டிப் போடும்படி என்னிடம் கூறினான். எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது.

வெளியே வந்தபோது அவளுடைய கழுத்தை உற்றுக் கவனித்தேன். ஒரு சங்கிலி மாத்திரம் அணிந்திருந்தாள். ஏன் அழுகிறாள்? என்ன நிகழ்ந்தது? ஒன்று மெனக்குப் புலனாகவில்லை. அவளை வண்டியிலிருந்து இறங்கி வரும்படி தியாகராசன் தயவாகக் கேட்டான். அவள் வரவில்லை. அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவள் செய்கையிலிருந்து அவன் மீது நிரம்பிய கோபம் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. அவன் அறையினுள்ளே போனான். நானும் பின்னேபோய், "ஏன் அழுகிறா? இனமுறையில் யாரும் இறந்துவிட்டார்களா?" என்று கேட்டதற்கு, "அப்படியொன்றுமில்லை; நீ போய் உன் காரியங்களைக் கவனி" என்றான்.

சிறிது நேரத்தின்பின் அவள் தானாகவே மோட்டாரை விட்டுக் கீழே இறங்கிவந்து, மெத்தையிற் குப்புற விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். மோட்டாரிலிருந்து இறங்கி, அந்தக் துக்கத்தினிடையேயும் எவ்வளவு அழகாக நடந்து சென்றாள்! நான் அவளிடம் போய் "ஏனம்மா அழுகிறீர்கள்" என்று கேட்டேன். நான் அப்படி அவளிடம் கேட்டிருக்கக் கூடாது. அது தவறு என்று பின்புதானுணர்ந்தேன். அவள் எனக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

தியாகராசன் கடைத்தெருவுக்குப் போய், கோப்பியும் பலகாரமும் வாங்கி வந்தான. சிறிது கோப்பியைக் கிளாசிலே ஊற்றி அவளிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான். ஆனால் அவள் அதை வாங்கிக் குடிக்கவில்லை.

அவனும பக்கத்திலே வந்து "கமலா, இந்தக் கோப்பியை வாங்கிக் குடி" என்று சொன்னான். அவள் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள். அவன் பேசசு இன்னமும் அவளுக்கு நாராசமாகவே இருந்தது. ஒன்று : அவளைப் போலச் சாந்தமும் சாதுரியமும் நிறைந்த பெண்ணை நான் கணடதில்லை! அவனுக்குச் சுடச்சுடப் பதில் சொல்லியிருக்கலாம்; ஆனால் அவள் கௌரவமாகவே நடந்து கொண்டாள்.

மாலையிலே நான் அறையில் விளக்கேற்றி வைத்தேன். விளக்கொளியில் அவள் சோர்ந்த முகம் நன்கு பிரகாசித்தது. இன்னும் அவள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள மங்கிய விளக் கொளியில் நீர்த்துளிகள் முத்துப்போல என் கண்ணுக்குத் தோன்றின.

நான் படுக்கைக்குப் போவதற்குமுன் ஒருமுறை அங்கே போனேன். அவர்களுககு ஏதாவது உதவி வேண்டியிருந்தால் செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போவது நலலதல்லவா? அப்பொழுதும் அவள அந்த மெத்தையிலே படுத்துககொண்டிருந்தாள். பாவம், கூனிக் குறுகிக் கொண்டு மடங்கியபடி படுத்திருந்தாள். அவன் ஓர் சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்தபடி 'சிகரெட்'

புகைத்துக்கொண்டிருந்தான். சிந்தனை நிறைந்தநேரத்திலே 'சிகரெட்' புகை ஏதோ ஆறுதலளிக்கிறதாம். அவனுடைய முகபாவத்தில் தவறு செய்தவன் போலக் காணப்படவில்லை. இவளை எப்படி வழிக்குக் கொண்டுவரலாம் என்று எண்ணியிருப்பான் அவளை அழைத்து அவன் ஏதாவது கூறும் போதெல்லாம் அதிக நாட் பழக்கமுள்ளவன்போல் உரிமையும் அன்பும் கலந்த தொனியிற் பேசினான்.

எனக்குப் பூரண உறக்கமில்லை. உறங்குவதும் கலைவதுமாக இருந்தேன். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் மாடுபோல உறங்க முடியுமா? சாமம் இருக்குமென எண்ணுகிறேன். அவன பேசுவது கேட்டது. 'கமலா. வருந்தாதே! நான் ஒரு முரடன்தான் ஆனால் மனச்சாட்சியையும் விற்றுவிடவில்லை. நீ சிறுபருவத்தில் அன்பாக இருந்தாய்; இப்பொழுது துர்ப்போதனையால் உன் மனம் மாறி விட்டது. இப்படிப் பிடிவாதஞ் செய்வாய் என்று நான் எண்ணவில்லை. சரி, விடிந்ததும் உன்னைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுகிறேன். அந்த உத்தியோகப் பிரபுவை மணந்துகொண்டு சிறப்பாக இரு'' என்று அவன் சொன்னான்.

விஷயம் இன்னதென்பது இப்பொழுது எனக்குப் புரிந்து விட்டது. பின் நான் விசாரித்தளவில் என் உத்தேசம் பெரும்பாலும் சரியாகவே இருந்தது. ஒருநாள் அவள் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக கொண்டிருக்கும் போது, இவன் மோட்டாரிற் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு வந்து விட்டான். அவ்வளவு துணிச்சலுள்ளவனல்ல; சொந்த மைத்துனியை அதுவுஞ் சிறு பருவத்திலிருந்தே அன்பாக இருந்த ஒருத்தியை அந்நியன் மணந்து கொள்ளப் போவதென்றால் யாருக்குத்தான் ரோசம் வராது?

மறுநாள் விடிந்தது. அவள் படுக்கையிலேயே படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்; முகம் வெளிறிப்போயிருந்தது. இப்பொழுது அவள் அழவில்லை. ஏதோ ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவள்போல் சலனமற்றிருந்தாள். தியாகராசன் அவளைச் சாப்பிடும்படி கேட்டான். அவள் மௌனமாயிருந்தாள் ''மீண்டும் ஒருமுறை கமலா சாப்பிடமாட்டாயா?'' என்று விறுவிறுப்பாய் கேட்டான். பதில் இல்லை. கொதிக்கும் உள்ளத்துடன் விரைவாய் அவன் வெளியே வந்தான். மனத்திடமற்றவன் சிக்கல்களை சமாளிக்கும் ஆற்றலற்றவன். மோட்டாரை எடுத்துக் கொண்டுவந்து வாசலில் விட்டான். இறங்கி வந்து ''கமலா! வா, வண்டியிலே ஏறு! உன்னைக் கொண்டு போய் உன் வீட்டில் விட்டுவிடுகிறேன். எனக்குப் இந்தப் பழி வேண்டாம்'' என்று சொன்னான். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. ''வந்து ஏறவில்லையா?..வா... வந்து ஏறு. என்னாற் சகிக்க முடியாது'' என்று கூறி அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

''வேண்டாம்; இனிமேல் அங்கே எதற்கு? நாயுந்தேடாது! இங்கேயே இருந்து அழுதழுது தொலைந்து போகிறேன்.'' என்றாள்

தியாகராசன் என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் நாற்காலியிற் போய் உட்கார்ந்தான்.

''வண்டியில் வெயில்படுகிறது'' என்று நான் கூறியபின், வந்து வண்டியை உள்ளே விட்டான்.

மத்தியானமாகிவிட்டது. காலையிலே வாங்கிவந்த உணவிலே எறும்பு மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது. எடுத்துக் காகத்திற்கு வீசி விட்டேன்.!

சாயந்தரம் அவன் தோட்டத்திலே உலாவிக் கொண்டிருந்தான் அவள் என்னைக் கூப்பிட்டாள். ''இது யாருடைய தோட்டம்?'' என்று கேட்டாள்

''இவர்களுடைய தோட்டந்தான்?'' என்றேன். ''அப்படியானால் வேறே எங்கேயாவது கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி சொல்லு. இங்கே இருப்பது

நல்லதல்ல" என்று சொன்னாள். அவன் வந்தபின் அவனிடம் சொன்னேன். ஐந்து மைல்களுக்கப்பாலிருந்த இன்னோர் தோட்டத்திற்கு அவளைக் கூட்டிக் கொண்டுபோனான். என்னையும் வரும்படி அவன் அழைத்ததால் நானும் போனேன். அது வேறோர் முதலாளியின் தோட்டம். நாங்கள் அங்கே போனபோது நன்றாக இருண்டுவிட்டது. நானும் இந்தத் தோட்டக் காவற் காரனுமாகச் சமையல் செய்தோம். அவள் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் இடையிடையே வந்து எங்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். உணவை மேசைமீது வைத்து "அம்மா எல்லாம் தயாராகிவிட்டது" என்றேன்.

தியாகராசனும் கால்முகம் கழுவிக்கொண்டு விரைவாக வந்து உட்கார்ந்தான். அவள் பரிமாறினாள்; அவன் அருந்தினான். கடைசியில் அவளும் அற்பமாக உண்டாள். எனக்கு மிக ஆச்சரியமாக இருந்தது. நாங்களும் போசனத்தை முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குப் போனோம். தியாகராசன் மறுநாட் காலையிலே கடைத்தெருவுக்குப் போய் சாதாரணமாக குடும்பஸ்தர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை யோசித்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். இரண்டு அழகான சேலைகளும் சட்டைகளும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். மாலையிலே அவள் குளிக்கப்போனாள். அவள் கஷ்டப்படுவாள் என்று அவனும் போனான். "நானே இறைத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று அவனைத்தடுத்து விட்டாள் அவள். அவன் வாங்கி வந்த சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு விறாந்தையிலே அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த சேலை-அவளுக்கு அது மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தது.

"கமலா, உன் அப்பா வருந்துவார். அங்கே போய்விடுவோமோ?" என்று தியாகராசன் பரிவோடு கேட்டான். "வேண்டாம்" என்று மறுத்து விட்டாள் அவள்.

"பாவம்; 'அந்த' மாப்பிள்ளை வீட்டார் உன் தந்தையை மிகவும் வருத்துவார்களே!"

"என்தலை சுற்றுகிறது; அந்தப் பேச்சை எடுக்க வேண்டாம்" என்று கமலா சீறிவிழவே, தியாகராசன் அப்படியே அந்தப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான்

அவளுக்கு விவாகம் நிச்சயமாகி நாளும் குறித்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அங்கேபோனால்..? மறுநாள் சாயந்தரம் வேறோர் மோட்டார் வண்டி அங்கே வந்து நுழைந்தது. இரண்டு பொலிஸ் சேவகர்களும் சாதாரண உடைதரித்த வேறோர் மனிதனும் இறங்கினார்கள். சாதாரண உடையில் வந்தவன், தியாகராசனைக் காட்டி "அதோ அவன் தான்" என்றான். தியாகராசன் அப்படியே அசையாமல் நின்றான். சேவகர்கள் அவனை பிடிப்பதற்காக நெருங்கினர்.

"நில்லுங்கள்! எதற்காக?" என்ற கமலாவின் கம்பீரமான குரல் எல்லோரையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்தது. யாவருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம்.! பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கமலாவைப் பார்த்துச் சொன்னார் "உங்களை இவர் பலாத்காரமாக....." "யார் சொன்னது அப்படி? இவரையன்றி வேறு யாருக்கும் நான் வாழ்க்கைப்பட விரும்பவில்லை. அதனால் நான் தான் இவரிடம் வந்துவிட்டேன்!"

தியாகராசன் தன்னை மறந்தான். அவன் உள்ளம் ஆனந்தத்தினால் பொருமி வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. 'அம்மான் மகள்' என்ற உறவு உரிமையும் சுயமதிப்பு உணர்ச்சியும் நிரம்ப கம்பீரமாக நின்ற கமலா, அவன் கண்களுக்கு இப்போது ஒரு தனி அழகுடன் பிரகாசித்தாள்.

❑

வீண் வதந்தி

என் அன்பு நிறைந்த காதலருக்கு:

'காதலர்' என்று தங்களை விளிப்பதா? வேறெந்தவிதமாகவாவது விளிப்பதா? ஒன்றும் எனக்குப் புலனாகவில்லை. காதலர் என்ற வார்த்தையைக் கண்டதும் உங்களுக்கு ஒருசமயம் சிரிப்பு வரவுங்கூடும். சிரித்தாலும் சிரியுங்கள். நான் அப்படித்தான் எழுதுவேன். அதை என் மனர்பூர்வமாகத்தான் எழுதுகிறேன்.

இராமநாதனுக்கு என்னிடத்திலே காதல் இருந்தது உண்மையே. ஆனால் நான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை என்று உங்களுக்குக் கூறியதை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவ் விஷயத்தைப் பற்றி நாம் இருவரும் சம்பாஷித்து ஒரு வாரந்தானே ஆகிறது! அதற்கிடையில் மறந்து விடுவீர்களா!

அவரை நான் காதலிக்கவில்லை என்பதன் அர்த்தம் நான் அவரை விரும்பவில்லை என்பது அல்ல. நான் அவரை மிகச் சிறு பருவத்திலே கண்டதற்குப் பின்பு சந்தித்தது கிடையாது. அவர் என்னைக் கண்டிருக்கலாம்; காதலித்திருக்கலாம். அவர் என்னைக் காதலிக்கிறார் என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. 'அவன்' என்று கூறாமல் 'அவர்' என்று கூறுவதற்கு மன்னியுங்கள். அப்படிக் கூறுவதுதான் இந்த இடத்தில் சரியாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன். அவர், தான் என்னைக் காதலிப்பதை முன்பே எனக்கு அறிவித்திருந்தால் நான் ஒரு சமயம் அவர் காதலை ஏற்று நானும் அவரைக் காதலித்திருப்பேன்; ஒரு சமயம் காதலியாமல் இருந்திருக்கவுங் கூடும். ஆனால், பின் நிகழ்ந்த விஷயங்களைப் பார்க்கும்போது, அவர் தன்காதலை எனக்கு வெளியிட்டு நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுத்திருப்பின், அவர் தற்கொலை செய்ததை அறிந்து அதேகணம் நானும் தற்கொலை செய்து இருந்திருப்பேன்.

நான் தங்களுக்கு எழுதும் முதற்கடிதத்தில் எனக்குத் தங்களிம் இருக்கும் காதற்பெருக்கையும், கலியாண நாட்களில் நான் அனுபவித்த இன்பத்தையும், அதை நினைத்து நான்படும் அவஸ்தைகளையும் பற்றி எழுதாமல், இடையிலே நானும் அறியாது நீங்களும் அறியாது காட்டிலே பூத்த மலரைப்போல அவருடைய உள்ளத்திலே மலர்ந்து அங்கேயே வாடிக்கருகிப் பூண்டோடே அழிந்துவிட்ட ஒருவர் காதலைப் பற்றி எழுத நேர்ந்தமைக்காக வருந்தி இருக்கிறேன்.

அவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் அறியாமலிருப்பது நல்லது. அதை அறிவதால் என்னிடத்திலே தங்களுக்கு அன்பு குறையலாம் என்று எண்ணினேன். கொழும்புக்குச் செல்வதற்கு முதல்நாள் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தீர்கள். நீங்கள் அவ்விஷயங்களை ஓரளவு அறிந்திருப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நேருக்குநேர் கேட்பீர்கள் என நான் எண்ணவில்லை. அன்று அவ்விஷயத்தை நீங்கள் கேட்டபோது என்நெஞ்சில் ஈட்டி கொண்டு தாக்கியதுபோல இருந்தது. ஆனால் அதைக் கேட்டது ஓரளவிற்கு நல்லது என்றே எண்ணுகிறேன். நான் குற்றவாளியல்ல என்று கருதியே நீங்கள் என்னை மணந்ததாகக் கூறினீர்களல்லவா? அது உண்மைதான். என்றாலும் சிறு சந்தேகங்கள் தங்கள் உள்ளத்திலிருந்தது என்பது தங்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து புலனாகிறது. அச் சந்தேகங்களை முற்றாகநீக்கி, நான் நிரபராதி என்பதை நிலைநிறுத்துவதற்கு உங்கள் கேள்வி அரிய சந்தர்ப்பமளித்தது. அதனால் நான் பெரிதும் ஆறுதலைடைந்தேன்

அவர் என்னை மணப்பதற்காகப் பலவித முயற்சிகள் செய்திருந்தாராம், பல நண்பர்கள் மூலமும் என் பெற்றாரிடம் எனக்கு மணம் பேசுவித்தாராம். இவையெல்லாம் நான் முன்பு உங்களுக்குக் கூறிய விஷயந்தான். ஆனால் இன்னும் என் மனச்சுமை நீங்கியபாடில்லை. ஆகையால் இரண்டாம் முறை இக்கடிதத்திலே ஆறுதலாகவும் விரிவாகவும் எழுதி, என் சுமையைக் குறைத்துக் கொள்கிறேன். அன்று உங்கள் எதிரில் நான் அதிர்ச்சியடைந்திருந்தமையால் பல விஷயங்களைக் கூறமுடியாமற் போயவிட்டது.

அவர் மணம் பேசுவித்தபோதிலும் அவர் பெற்றாரின் சம்மதத்தோடு மணம் பேசப்படவில்லை. என் பெற்றார் அப்பேச்சிற்கு முதலில் சம்மதம் அளித்தார்கள் ஆனால் அவருடைய பெற்றார் சம்மதிக்காமையினாலேயே மணப்பேச்சுக் குழம்பியது. ஆனால், என்மீது இத்துணைக் காதல் கொண்டிருந்தவர், பெற்றாரின் தடையை மீறிவந்து மணக்க முடியாதிருந்திருக்க மாட்டார் அவருடைய பெற்றார், எங்கள் குடும்பத்தின் மீது சில இழிவுகளைச் சுமத்தியே அப்பேச்சைக் குழப்பினார்கள். அது என் பெற்றாருக்கு எட்டிவிட்டது. முதலில் சம்மதம் தெரிவித்தவர்கள், பின்பு இதை அறிந்ததும் அவர் தமது பெற்றாரின் தடையை மீறிவந்து என்னை மணந்து கொள்வதையும் விரும்பவில்லை.

'அவன் தன் காதலை உன்னிடம் வெளியிட்டிருந்தால் அவனை நீ மணந்திருப்பாயா? என்ற கேள்வியை நீங்கள் மிகவும் அழுத்தமாகக் கேட்டது இன்னும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்தபின்புதான் அவருடைய காதல், மனிதத் தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று எண்ணினேன். அதற்குமுன் அவர் என்னிடம் தன் காதலை வெளியிட்டிருந்தாலும் அது உண்மையான காதல்தானா, அல்லது ஏமாற்றும் வகையில் சேர்ந்ததா என்று எப்படி என்னால் தீர்மானிக்க முடியும்? அதிகமாக நான் அவர் காதலுக்காக இரங்கினாலும், மணஞ்செய்ய உடன்பட்டிருக்க மாட்டேன் என்றுதான எண்ணுகிறேன். ஆனால் அவர் நேரிற்கண்டு என்னிடம் தன காதலை வெளியிடாதது நல்லது என்றும் எண்ணுகிறேன்.

இன்னுமொன்று : அவர் தற்கொலை செய்து இறந்ததன் பின்புதான் அவரை எனக்கு மணம் பேசிய விஷயமும் அது முறிந்த வரலாறும் எனக்குத்

தெரிய வந்தது. பெற்றார் விவாகப் பேச்சை ஒரு ஒழுங்கிற்குக் கொண்டுவந்து என் சம்மதம் கேட்பதற்கிடையிலேயே பேச்சு முறிந்துவிட்டது. அதனாலே தான் அதை அறிய எனக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை.

'இதற்காக ஒருவன் தற்கொலை செய்வானா? என்ற கேள்வியையும் நீங்கள் கேட்டீர்கள். இது என்னையும் அவமானப்படுத்துவதாக இருந்தது. நீங்கள் 'இதில் ஏதாவது மர்மம் இருக்க வேண்டும். எனக்கும் அவருக்கு மிடையில் ஏதாவது நேசம் இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவர் விரைவிலே இப்படித் தற்கொலை செய்திருக்கமாட்டார்' என்ற பொருள் தொனிக்கத்தான் அப்படிக் கேட்டீர்களோ என்று நான் எண்ணினேன். ஆனால் நீங்கள் அப்படி நினைத்திருக்கமாட்டீர்கள். எதை நினைத்துத்தான் நீங்கள் கேட்டபோதிலும் அது என்னை அவமானப்படுத்தும் கேள்வியாகவே எனக்குப் பட்டது.

ஒரு சமயம் அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டதைக் கேட்க உங்களுக்குப் பகிடியாக இருக்கலாம். இதில் ஏதோ முற்பிறவித் தொடர்பிருக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவர் என் மீது இத்துணைக் காதல் கொண்டிருக்க நியாயமில்லை. அவர் என் மீது வைத்திருந்த காதலுக்காக நான் இரங்குகின்றேன். நீங்கள் அவரைப்பற்றி இப்படி ஏளனம் தோன்றப் பேசுவதை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. அன்று நீங்கள் இதைக் கேட்ட போது உங்கள் பேச்சில் எனக்குச் சிறிது வெறுப்புக்கூட உண்டாயிற்று. நீங்கள் என்மீது வைத்திருக்கும் காதல் மட்டமானதோ என்று ஒரு சமயம் நான் எண்ண வேண்டியும் வந்தது. ஆனால் நான் அப்படி எண்ணியது தவறு. என்னை அதற்காக மன்னித்து விடுங்கள். இறுதியில் நீங்கள் காட்டிய கடிதத்தையும் அதில் எழுதப்பட்டிருந்த அபாண்டமான பழியினையும் நீங்கள் பொருட்படுத்தாமல் என்மீது இத்துணை அன்பு செலுத்தியதிலிருந்து நான் முதலில் அப்படி எண்ணியதற்காக என்னையே நொந்து கொண்டேன்.

என்னை மணந்தால் மணப்பது, அன்றேல் இந்த வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்வது, இரண்டில் ஒன்று என்று அவர் தீர்மானித்திருந்திருககிறார். இப்படியான காதல் அருமையாகவே தான் நிகழுகிறது. இதைப்பற்றி நான் கூறியபோது 'அப்படியான ஒருகாதலை அனுபவிக்க உனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை!' என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். அதை நீஙகள்பகிடியாகக் கூறினீர்களோ, உணர்ச்சியுடன் கூறினீர்களோ, ஒன்றும் என்னால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆனால், காதல் என்பதையே உணரச் சக்தியற்ற உலக மனிதர்களுக்கு இது அதிசயமாகவே இருக்கும். அல்லா விட்டால் இப்படிக் கேவலமான கதையைக் கட்டிவிட்டிருக்க மாட்டார்கள். அவருக்கிருந்த பரிசுத்தமான காதலையும், அதற்காக இந்த மனிதர் கட்டிய கதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது என் தலை சுற்றுகிறது.

அவர்கள் கட்டிய கட்டுக்கதையிலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாதிருந்தபோதிலும் நெருப்பின்றிப் புகை எழும்ப இடமில்லை என்று நீங்கள் எண்ணிவிட்டீர்கள். நெருப்பின்றிப் புகையாது என்பது உண்மைதான் ஆனால் ஆதாரமின்றி வதந்திகள் பரவும். ஆம், அது அளவுபிரமாணமின்றிப் பரவும். இதற்கென்றே உலகில் எத்தனையோ பிரகிருதிகள் உயிர்வாழ்கின்றன.

நெருப்பின்றிப் புகைய நியாயமில்லை என்ற முடிவுகொண்டு தான், "நீ எப்பொழுதாவது அவனைச் சந்தித்தாயா?" என்று கேட்டீர்கள். உங்களுடைய அந்தக் கேள்வி என்னை மிக வருத்தியது. மீட்டும்மீட்டும் வற்புறுத்தி மறுத்தபோதிலும் அதை நம்பாது நீங்கள் அப்படிக் கேட்டது என் வேதனையை இன்னும் கூட்டியது. ஏதோ அதோடு வரும் இரகசிய வதந்தியை வெளியிடவே அங்ஙனம் பீடிகை போட்டு ஆரம்பித்தீர்கள் என நான் எண்ணவில்லை.

"நான் இதுவரையும் கூறியதைக் கேட்டபின்பும் இப்படிக் கேட்டீர்களே! சத்தியமாகக் கூறுகிறேன். வீட்டோடு தங்கிய பின் நான் அவரை ஒருநாளாவது கண்டதுகூட இல்லை" என்று நான் சிறிது உணர்ச்சியுடன் கூறியபோதுதான் நீங்கள், வருத்தப்படாதே. நான் உன்மீது சந்தேகப் படவில்லை. ஆனால் உலகத்தில் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள். தெரியுமா?" என்று கேட்டீர்கள். யாரும் வித்தியாசமாக எதுவும் பேசிக்கொள்வதாக எனக்குத் தெரியாது. என்னைத் தவிர்த்து, என்னைச் சூழவுள்ள எல்லோருமே நீங்கள் கூறிய விஷயத்தை - அப்பழியை - அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் என் காதில் மட்டும் எட்டவிடாது காப்பாற்றிக்கொண்டார்கள், என்று நான் இப்பொழுது அறிகிறேன்.

"தெரியாது; சொல்லுங்கள்" என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு "தெரியாவிட்டால் அதை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை; தெரியாமல் இருப்பதுதான் நல்லது" என்றீர்கள். உடனே ஏதோ ஆபத்தான பழிதான் என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். அதைக் கேட்டுவிடுவதற்கு என் மனம் துடித்தது.

"இல்லை, சொல்லுங்கள்" என்று நான் வேண்டிக்கேட்டேன். "இல்லை. நான் சொல்ல விரும்பவில்லை" என்றீர்கள். நீங்கள், இப்படியாக அருக்க அருக்க, அதை அறிந்துவிடவேண்டுமென்ற ஆவலும், அதில் பொதிந்து கிடக்கும் துன்பத்தின் வேகமும் பெருகத் தொடங்கின.

எப்படித்தான் கேட்டபோதிலும் நீங்கள் கூறமாட்டீர்கள் என்று கருதியே இறுதியில் என் மீது ஆணையிட்டுக் கேட்டேன். அப்போதும் நீங்கள் கூறத் துணிவு கொள்ளவில்லை. "கேட்டால் உன்மனம் வருந்தும்" என்றீர்கள். "இல்லை. வருந்தமாட்டேன்; கூறுங்கள்" என்று கேட்டபோது வேறுவழியின்றிப் பெரும்பீடிகையுடனே ஆரம்பித்தீர்கள். நீங்கள் இப்படியாக என் மனம் வருந்தக் கூடாது என்ற எண்ணத்தால் அதை மறைக்க எண்ணினீர்கள். என்மனம் வருந்தச் சகியாத தங்கள் அன்பு, என்றும் இங்கே தனிமையில் என்னை வருத்துகிறது.

"நீ வருந்தாதே. இவை ஒன்றையும் நான் நம்பவில்லை. நீ வற்புறுத்திக் கேட்பதாற் கூறுகிறேன்.... " என்று பீடிகை போட்டீர்கள். அப்பால் என்முன் அதைக் கூற உங்களுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. உங்கள் வாயால் எனக்கு முன்நின்று கூறமுடியாத கொடிய பழிகாரி நான்! ஐயோ, கொடுவினையே! உங்கள் பெட்டியில் கடிதத்தை எடுத்து வந்து என் கையில் தந்துவிட்டு என்முன்னே நில்லாது அப்பாலே சென்று மறைந்து விட்டீர்களல்லவா?

அக்கடிதத்தில் 'விஜயலட்சுமி என்ற என் நாமத்தைக் கண்டதுமே என்தலை சுற்றியது. அப்பாலே இராமநாதனின் பெயரையும் கண்டேன். என் மூளை கலங்கியது. வாசிக்க முடியவில்லை. சாதத்தைச் சிறிதுநேரம் அப்படியே வைத்திருந்துவிட்டு என் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வாசித்தேன்

"விஜயலட்சுமிக்கும் இராமனுக்கும் பல தினங்களாகவே காதல் இராமநாதனை மணப்பதாக அவள்உறுதிகூறியிருந்தாள். ஆனால் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அவளுடைய பெற்றார் உனக்கு மணம் பேசினர்..."

இப்படியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நீங்கள் எத்தனையோ முறை இதை வாசித்திருப்பீர்கள். ஆனால், இக்கடிதத்தை வாசித்த பின் இதைப்பற்றி நான் உங்களுடன் விபரமாகப் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஏதோ அந்நேரம் சொல்ல முடிந்ததைச் சொன்னேன் மறுநாள் கொழும்புக்குப் போக நேர்ந்துவிட்டது.

இராமநாதனுக்கு ஏதோ என்மீது காதல் இருந்தது உண்மை தான். ஆனால், எனக்கும் தங்களுக்கும் மணம் முடிவாகி இருக்கும் சமயத்தில் தற்கொலை செய்து கொள்ள விரும்பியது, அவருடைய காதலுக்குச் சிறிது இழுக்கை உண்டாக்கிவிட்டது. ஏனெனில் அதனால் என்னைப் பழிகாரியாக்கி விட்டார். பாவம்! இந்தப் பொல்லாத உலகம் இப்படிப் பழிகூறும் என்று அவர் கண்டாரா? அத்தருணத்தில் தங்களைப்போன்ற வீண்பழிக்குச் செவிசாய்க்காத ஒரு உத்தமனுக்கு மணம் பேசாது யாராவது ஒரு சந்தேகப் பிராணிக்கு மணம் பேசியிருந்தால், அன்றுடன் எனது வாழ்நாள் முடிவடைந்திருக்கும். எனக்கு அபயமளித்து என் வாழ்விற்கு மலர்ச்சி தந்த உங்கள் மனதை மாற்றிவிட முயன்றார்கள். அப்பாலே,

"…. இராமநாதனுக்கு அவள் இரகசியமாகக் கடிதம் எழுதினாள். அவன் ஒருநாள் இரவு அங்கே வந்து அவளை அழைத்துச் செல்ல முயன்றபோது தற்செயலாக அவளுடைய பெற்றார் கண்டு அவனை அடித்தார்கள். அடி, உயிர்நிலையத்திற் பட்டிருக்க வேண்டும். அவன் இறந்துவிட்டான்….?

கடிதத்தில் இந்த வரிகளுக்கு அப்பால் நான் வாசிக்கவில்லை. இவ்வரிகளை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நான்மயங்கி வீழ்ந்துவிட்டேன். பின்பு தண்ணீர் தெளித்து உணர்ச்சியுண்டாக்கியதாக நீங்கள் கூறினீர்களே!

இவைகளெல்லாம் முழுப் பொய், கட்டுக் கதை, நீங்கள் பின் எல்லாம் அறிவீர்கள்! உங்களுக்கு நான் கூறவேணடியதில்லை. இதற்கெல்லாம் நான் இந்த உலகத்திற்கு என்ன குறைதான் செய்தேனோ? எப்படித்தான் இருந்தபோதிலும் ஒரு பழிகாரியை மணந்த துன்பம் தங்களை வருத்தும் என்பதை எண்ண என்னுள்ளம் வேதனையடைகிறது. இந்த விஷயத்தை நீங்கள் அறியாதிருந்தால் எத்துணை இன்பமாக எனனை நேசிப்பீர்கள்! ஐயோ நான் கொடுத்து வையாத பாவி'

நான் ஒரு கொலைப் பழிகாரி என்று எண்ணும் போது கொடிய பயம் என்னை வந்து சூழ்ந்து கொள்ளுகிறது. தனிமையிலே அது என்னை அவஸ்தைப்படுத்துகிறது. நான் அதை மறந்துவிடமுயல்வேன்; ஆனால் முடிவதில்லை.

மாலையும் மதியமும் தென்றலும் தினந்தினம் வந்து போகின்றன. அப்போதெல்லாம் தாங்கள் என் அயலில் இல்லாமையைப் பற்றி வருந்துகிறேன். இந்தக் தனிமையுணர்ச்சியிலேதான் இராமநாதனின் மரண நினைவு தொடர்ந்து வந்துவிடுகிறது. அதை எப்படி என்னால் நினையாமல் இருக்க முடியும்?

தங்கள் அன்புப் பெருக்கிலே, அரவணைப்பிலே, ஆறுதல் வார்த்தைகளிலேதான் நான் இந்தக் துனபத்தை ஆற்ற முடியும். தாங்கள் இப் பாவியின் அயலிலிருந்து, உலக வீண் பழியைப் பொருட்படுத்தாது அன்புடன் நோக்கும் போது, நான் இத் துன்பத்தை மறந்துவிடுவேன். இத் துன்பததை மறந்துவிடுவேன். இத்துன்பத்தை மாத்திரமல்ல, இந்த உலகத்தையே மறந்துவிடுவேன். நேற்று நீங்கள் எழுதிய கடிதத்தில் "உனக்கு வேண்டியவற்றிற்கு எழுது" என்று எழுதியிருந்தீர்கள். எனக்கு வேண்டியது இது ஒன்றேதான் : என் தனிமையை நீக்க வேண்டுமென்று தான் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்
உங்களுக்கே உரிமையான
விஜயலட்சுமி.

❑

நடனம்

● வாழ்வு

வாழ்வு

பொழுது புலரும் சமயம். தெருவிலே யாரோ பேசிக் கொண்டு போனார்கள்:

"ஆரோ ஒரு கிழவன்; கோயில் மடத்திலே செத்துக் கிடக்கிறான்; ஊரிலே இருக்கிறவர்கள்தான் அதைப் போய் ஏதும் 'ஒரு வழி' பண்ணவேணும்...."

நான் திடுக்கிட்டேன். 'கோயில் மடத்திலா?.... கிழவனா?...'

நேற்றுப் பின்னேரம் நடந்ததெல்லாம் என் நினைவுக்கு ஓடி வந்தன.

முதல்நாள் பின்னேரம். நாங்கள் நாலைந்துபேர் பாடசாலையிலிருந்து வீடுநோக்கி வந்துகொண்டிருந்தோம். மடத்தின் அருகிலுள்ள அரச மரத் தடியில் வழக்கம் போல் சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டு நின்றோம். அப்பொழுது ஒரு பயங்கரமான இருமல்சப்தம் ஒன்று கேட்டது : திரும்பிப் பார்த்தோம். அந்தச்சப்தம் மடத்துத் திண்ணையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. திண்ணையின் ஒருபக்கத்தில் ஒருஉருவம் சுருண்டு கிடந்தது. அந்த உருவம் ஓர்கிழவன். அது யாரென்றறிய ஆவல் உண்டாயிற்று. எல்லோரும் மடத்துத் திண்ணையை அடைந்தோம்.

அவன் இருமியபொழுது அவனுடையமூச்சே அடங்கிவிடும் போலிருந்தது. இருமும் பொழுதெல்லாம் அவனது உடல், கடல் அலைபோல் எழுவதும் விழுவதுமாக இருந்தது. முன் ஒருநாளும் அவ்விதக்காட்சியை நான் கண்டதில்லை!

அவன் வெறுந்தரையில் சுருண்டு படுத்திருந்தான். மறுபக்கமாகத் திரும்பிக் கிடந்தபடியால் அவன் எங்களைக் காணவில்லை. கொசு ஒருபுறம் அவனைத் துன்புறுத்தியது. கொசுக்களைத் துரத்துவதற்காக அவன் ஏதோ இலைகுழைகளைக் கையில் வைத்து அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருவாறு இருமலின் கொடுமைதீர்ந்ததும் இந்தப்பக்கமாகத் திரும்பினான். அப்பொழுது நண்பன் சோமு கேட்டான் : "உங்களுக்கு எந்த ஊர் ? நீங்கள் இவ்வித வருத்தத்துடன் எங்கு வந்தீர்கள்?"

நண்பனுடைய கேள்விக்குப் பதிலேயில்லை.

சிறிது பொறுத்து "பள்ளிக் கூடத்திலிருந்தோ வருகிறீர்கள்?" என்ற பதிற் கேள்வி அவனிடமிருந்து வந்தது.

"ஆமாம்" என்றோம் ஒரேதருணத்தில்.

திரும்பவும் நண்பன் தன்னுடைய கேள்வியைப் போட்டான்.

கிழவன் ஒருமுறை செருமி, எங்களெல்லோரையும் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

"நான் இருப்பது தீவுப்பக்கம். முகாந்திரம் - சுப்பையாபிள்ளை என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்..... அவன் எனது மகன்தான். சிறு வயதிலேயே நான் எனது தாயை இழந்துவிட்டேன். என்னைத்தவிர மற்றைய உடன் பிறந்தோரும் என்னை விட்டு....." என்று முடிக்குமுன் ஒருபாட்டம் இருமல் வந்து அவனை உலுப்பிவிட்டுப் போனது. நன்றாக இருமிக் காறித்துப்பிவிட்டு அவன் தனது கதையைத் தொடர்ந்தான்.

"அவளும், என்னையும் என் இரு பிள்ளைகளையும் பரிதவிக்கவிட்டுப் போய்விட்டாள். சுப்பையாதான் இளையவன். மூத்தது ஒரு பெண் குழந்தை. சுப்பையாவுக்கு இரண்டு வயதாக இருக்கும் போது என் மனைவி இறந்து போனாள். ஆகையால் நான் படாத பாடுபட்டுக் குழந்தைகளை வளர்த்தேன். என் மகன் சுப்பையாவைப் போதியளவு இங்கிலீசு படிக்க வைத்தேன்.

படிக்கும் பொழுதே அவன் பெரிய 'காவாலி' யாகி விட்டான். என்றாலும் படிப்பை மட்டும் கைவிடவில்லை. அதன் பலன் தான் இப்பொழுது முகாந்தரம் என்ற பட்டத்தோடு...." திரும்பவும் ஒருமுறை இருமல் வந்து பெரும் புயல்போல் அடித்துவிட்டுச் சென்றது.

"ஏதோ மேல்வகுப்புச் சோதனை 'பாஸ்' பண்ணிவிட்டுச் சும்மா இருந்தான். அந்தநாட்களில் அவன்செய்த காவாலித்தனத்திற்கு அளவில்லை.

என்ன சொன்னாலும் எதிர்த்து ஏதாவது சொல்லாமல் விடுவது அவனது சுபாவத்தலில்லை. சிறிதும் என் புத்திமதி கேட்பதில்லை. இதைக் கண்டு என் மனமிரங்கியது. இந்த நிலையில் என் மகளுக்குக் கல்யாணம் செய்யக்கூடிய வயது வந்தது. அப்புவும் கட்டாயப்படுத்தினார். தான் கண் மூடுமுன் அவளுடைய கல்யாணத்தைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று எங்கெங்கோ அலைந்து மகளுக்கும் ஒரு மாப்பிள்ளை தேடிக் கல்யாணம் செய்து வைத்தேன். கல்யாணம் முடிந்து சில நாட்களில் மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான் அவன். நான் தடுத்துச் சொன்னேன். 'தம்பீ எனக்கு வயது அறுபதுக்கு மேலாகிவிட்டது. அப்புவும் படுத்த படுக்கையாய் விட்டார். நீங்கள் இப்படி அந்தரத்தில் விட்டுச் செல்வது சரியல்ல' என்று தடுத்தும் கேளாமல் அவன் ஒரேபிடிவாதமாகநின்று மகளையும் கூட்டிச் சென்றுவிட்டான். சிலநாளின்பின் அப்புவும் இறந்துவிட்டார்.

என்மகனை நினைக்கும்போது என்மனம் கலக்கமுற்றது. அவனுக்குப் பெருந்தொகைச்சீதனத்தோடு ஒருபெண்ணையும் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து வைத்தேன்.

அவனுடைய காவாலித்தனங்கள் முற்றாய் அடங்கின. அதேபோல் அவனும் பெருந்தொகைச் சீதனத்தால் அகங்காரம் பிடித்த மனைவிக்குக் கீழ் பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கினான். அவள் இட்டதே சட்டம்.

அவளுடைய இஷ்டம் இவனுடைய சொர்க்கம். வேலைக்குப் போகும் நேரந்தவிர ஏதாவது படித்தவண்ணமே இருப்பான் அவனது விருப்பம் படிப்பிலே தீவிரமாகஇருந்தது. இதைப்பார்க்க நான் மிகச்சந்தோஷ மடைந்தேன். ஆனால் நாளாந்தத்தில் திரும்பவும் துக்கம் என்னைப் பீடிக்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுதெல்லாம் நான் ஒருவேலையும் செய்வதில்லை. செய்ய இயலுவதுமில்லை. வீட்டுக்குப் பாரமாக மட்டும் இருந்தேன். என்னை இருமல் பிடித்துக் கொண்டது. பின்பு கசமாக மாறியது.

என் மருமகள் பொல்லாத அகங்காரி. எனக்குச் சாப்பாடு போடுவதென்றால் எரிந்து விழுவாள்; ஏசுவாள்; திட்டுவாள்; இல்லாத பொல்லாததெல்லாம் மகனிடம் சொல்லுவாள். அவளுடைய அக்கிரமங்களை அவன் கேட்பதில்லை. அவன் தான் பார்க்கிற வேலை போதாதென்று ஏதோ மேல் உத்தியோகத்திற்குப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவளுடைய முறைப்பாட்டினால் தனதுபடிப்புக்கு ஏதாவது தடைவந்தால் அந்த ஆத்திரத்துக்காக என்மேல் சீறுவான். இதுதான் அவன் எனக்குச் செய்த நன்மை!.

ஒருநாள் ஏதோ அற்பவிஷயம் பெரிதாகிவிட்டது. கைகேசி இராமனுக்கு உத்தரவு இட்டது போல் எனது மருமகள் என்னை வீட்டை விட்டு வெளியேறும்படி கட்டளையிட்டாள்....

நான் வெளிக்கிளம்பி மகளுடைய வீட்டிற்குப் போனேன். நான் போகக்கூடிய இடம் அதுஒன்றுதான் இருந்தது. மகளும், மருமகனும் பட்டினத்திலே குடியிருந்தார்கள்.அவர்களுக்குக் குழந்தை குட்டி ஒன்றுமில்லை. மருமகனுக்கு கச்சேரியில் உத்தியோகம். நான் அங்கே போனபோது மகள்தான் ஏதோ வீட்டுக் காரியங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் போனவுடன் எனக்குப் பெரியஉபசாரங்கள் செய்தாள். என்னுடைய நிலைமையை அறிந்து மிக வருத்தமுற்றாள். அவள் தமையனைப் போலல்ல. நற்குணமுள்ளவள்.

இனி எனது பிற்காலத்தை இங்கே கழித்துவிடலாம் என நினைத்து ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டு அங்கே படுத்திருந்தேன்.

பின்னேரம் என்னுடைய மருமகன் கச்சேரியிலிருந்து வந்தான். என்னைக் கண்டதும் அவனுடைய முகம் மாறிவிட்டது. நான் அங்கே தங்கப் போவதை அறிந்தபோது அவளோடு இரகசியமாக ஏதோ வாதாடினான்.

மறுநாள் என் மகள் என்னிடம் வந்தாள். ஏதோ கதைப்பதற்கு. புருஷனுடைய ஆணைக்கும், தகப்பனுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைக்கும் இடையில் அவள் பரிதபிப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

"அப்பு! நான் என்ன செய்ய? அவர் தன்னுடைய சிநேகிதர்மாருக்கு இன்றைக்கு இங்கே 'டின்னர்' கொடுக்கப் போகிறாராம். அவர்களிலே சிலர் கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கேதான் தங்கப் போகிறார்களாம். நீ எங்கே அப்பு இருக்கப் போகிறாய்?" என்று கேட்டுவிட்டு அடக்க முடியாத துக்கத்தால் விம்மினாள்.

"எனக்குத்தான் இடமில்லையா? எங்கேயாவது இருந்துவிட்டு கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு ஆறுதலாக வருகிறேன்" என்று அவளுக்குச் சமாதானம் சொன்னேன்.

"இந்தா அப்பு இதைச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்" என்று ஐந்து ரூபா காசை நீட்டினாள். எனக்கு ஏன் காசு? நான் காசையா எதிர்பார்த்தேன்? இந்த வயதுபோன காலத்தில் அன்பு ஆதரவான ஒரு துணையை அல்லவா எதிர்பார்க்கிறேன்! பாடுபட்டு வளர்த்த பிள்ளைகளில் ஒன்றினுடைய பூரண அன்பை - ஆதரவை அடையாத இந்தப் பாவிக்கு இந்த ஐந்து ரூபா காசு எதற்கு?

"எல்லாம் இருக்கட்டும் பிள்ளை! பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவம்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன்.... இன்றைக்கு இங்கு கிடக்கிறேன். நாளைக்கு செல்வச்சந்நிதி முருகனிடம் போகப் போகிறேன். நான் வருத்தக்காரன் மற்றவர்களால் விரும்பக்கூடிய எவ்விதத்திலும் நானில்லை. நடுச் சமுத்திரத்தில் விடப்பட்ட ஒற்றைக் காகம் போல் அலைகிறேன். என்னை என் அப்பன் - முருகன்தான் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் அவனிடம் தான் போகப் போகிறேன். அப்பா! முருகா!!...."

அவனுக்கு இருமல் தொடங்கி விட்டது மிகக் கடுமையாக. நம்மால் அந்தக் கோரத்தைத் தடுக்க முடியுமா? அதைப் பார்க்கச் சகியாமல் வந்து விட்டோம்.

*

சிந்தனை கலைந்து, மடத்தடிக்குப் போய்ப் பார்ப்பதற்காக எழுந்தேன்.

அப்பொழுது பத்திரிகைக்காரப் பையன் தினசரியைச் சுழற்றி எறிந்துவிட்டுப் போனான். பத்திரிகையை பிரித்தபோது அதிலிருந்த அரசர் பிறந்ததினப் பரிசாக "முதலியார்" பட்டம்பெற்ற முகாந்தரம் சுப்பையாபிள்ளைக்குப் பகிரங்க வரவேற்பு நடத்தப்படும்" என்ற செய்தி என் கவனத்தை இழுத்தது. திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன்... இங்கே தகப்பன் மடத்தில் கிடந்து 'மனிதன்' என்ற பெயரையும் இழந்து "பிணம்" என்னும் பெயர் பெறுகிறான், அங்கோ-மகன் முகாந்தரப் பட்டத்திலிருந்து முதலியார்ப் பட்டத்திற்கு ஏறுகிறான். அங்கே அவனை வரவேற்க மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கப் போகின்றன. இங்கோ ஒரு சாவீட்டுப் பறைதானுமில்லை!

என்ன உலகம் இது?

❑

வே. சுப்பிரமணியம்

● நகக்குறி

நகக் குறி

நாகம்மாவீட்டு வேலியோரமாக நின்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான் குமாரசாமி.....

இனிமேல் தைத்து உடுததும் தொழிலை இழந்த வேட்டி, இருபத்திரண்டு வயசாகியும் நாவிதன் கத்தியைக் காணாத முகம்; தன் மூத்த சகோதரி, தமயன், மைத்துனர்— இவர்களால் வஞ்சித்து ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட அதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட சஞ்சலத் தோற்றம்; சிறுவயதில் தானே, வாய்க்குள் நுழைத்த மரவள்ளிக் கிழங்கை நாகம்மா விரல்விட்டுப் பறிக்கும் போது நகங்கீறிக் காயப்பட்டஉதடுகள்; உடம்பெல்லாம் அழுக்கேறியிருப்பினும் இயற்கையாய் அமைந்த வசீகரத்தோற்றம்; - இவன்தான் குமாரசாமி. இவன் பட்டியிலிருந்து பிரித்து வீட்டில் அன்புடன் வளர்த்த ஆட்டுக்குட்டியைத் தேடி வேலியால் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான்.

நாகம்மாவின் தந்தை நாட்டாண்மைக்காரன். அவர் கூப்பன்மாப் பிட்டுத் தின்னார். எங்கோ இருட்டுச் சந்தையில் முப்பத்திரண்டு ரூபாவிற்கு ஒரு பறை நெல் வாங்கிப் போட்டிருந்தார். அந்த நெல்லரிசியின் ஒரு சிறு பகுதியை மாவாக்கி, அதை வறுப்பதற்கு உக்கிப்போன வேலியில் ஓலை முறிக்கப்போனாள் நாகம்மா. வேலியோடு வேலியாய்க் குமாரசாமி வேலியிற் சாய்ந்து கொண்டு தலையை உள்ளுக்கு நீட்டியதும், வேலியில் உள்ள *கறையான்மண் விழுகிற சத்தம்* கேட்டு இரண்டு முழத்துக்கு அப்பால் நின்ற நாகம்மா நிமிர்ந்து பார்ப்பதும் சரியாயிருந்தது. முன்பெல்லாம் குமாரசாமியின் தாயாரிருக்கும்போது ஒருநாளுக்குப் பத்துமுறை மாமி என்று கூவிக்கொண்டு ஓடிவருபவள் அல்லவா நாகம்மா? வந்தால் சும்மா இருப்பாளா! குமாரசாமியின் புத்தகங்களை எடுத்து ஒழிப்பாள். அவன் தினம் படுக்கும் சாக்குக்கட்டிலின்மீது மண்ணை அள்ளி மூன்று நாலு குவியலாகக் குவிப்பாள். அவன் கஞ்சிகுடிக்கும் சிரட்டையைத் தேடியெடுத்து, மாமி எச்சில் துப்ப அதில் மண்ணை அள்ளிக் கொடுப்பாள். இதையெல்லாம் குமாரசாமி பார்த்துவிட்டானோ, தாய்க்கு மறைவில் அவள் வரும்வரை பார்த்திருப்பான். வந்தவுடன் அவள்கன்னத்தில் இரண்டு கிள்ளுக்கிள்ளி, அவள் கண்ணால் இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரையாவது கறந்து விட்டுத்தான் ஆறுதலைடைவான்!

அவன் என்ன செய்தாலும், நாகம்மா ஒரு நாளைக்கு நாலுதரமாவது மாமியிடம் வராமல் விடவும் மாட்டாள். ஒன்றும் அகப்படாமல் விட்டால் குமாரசாமி சாப்பிடுகிற தட்டுவத்தையாவது ஒழிக்காமல் போகவும் மாட்டாள்.

காலம் சுழலும் வேகத்தை யார் உணருகிறார்கள்? அன்னமுத்து- குமாரசாமியின் தாய், கள்ளங் கபடமற்றவள். புதன்கிழமை மத்தியானம், பிள்ளைகள் நால்வருக்கும் ஒடியற்கூழ் கொடுத்துவிட்டுத் தகப்பனுக்கும் ஒரு பெரிய சட்டியில் கூழை வார்த்து வைத்து, மீதியாயிருந்ததில் இரண்டு மூன்று பலாவிலை கூழைக் குடித்தாள். பாவம், கூழுக்குப் போட்ட கெழுத்துமீன்முள், தொண்டையில் மாட்டிக் கொண்டது. அன்னமுத்து தன்னாலான மட்டும் பார்த்தாள். கையையும்தான் உள்ளுக்குள் விட்டுப் பார்த்தாள். எடுக்க முடியவில்லை. தேகம் முழுவதும் வியர்வை ஆறாகப் பெருகியது. மனுஷிக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது போலும்!குமாரசாமியின் அண்ணன் கந்தவனத்தையும் அக்காள் காமாட்சியையும் அருகிலழைத்தாள்: "நான் செத்துப்போவேன். குமாரசாமியின் குறைப்படிப்பை விடாமற் படிப்பித்துப் போடுங்கோ. குழந்தை சரசு.....

கூக்குரல்!....

சர்வஅதிகாரமும் காமாட்சி : கையில் 6 ந்தது. பெயருக்கேற்ற தொழிலாளி அவள். வசதியாகக் காமரூபனாகிய கைலாசபிள்ளையும் பொறுப்பற்ற நட்பில் புகுந்து விட்டான். கேட்பானேன்? கைலாசப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வர வேண்டியதுதான், குழந்தை சரசு படலைப் பக்கம் விளையாடப் போக வேண்டும்! இச் செய்கையெல்லாம் புத்தியுள்ள குமாரசாமிக்கு நெஞ்சைப் பிளந்தது. எது சொல்லியும் யார் கேட்கப் போகிறார்கள்?....

*

கைலாசபிள்ளை தூரத்தில் வருவதைக் கண்டு கண்ணீர் சொட்டிச் சொட்டிக் குமாரசாமி முற்றத்தில் வெட்டுக்கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்தான். கைலாசபிள்ளை சமீபித்துவிட்டான். கத்தி உயர்ந்தது! "ஐயோ சண்டாளன் வெட்டுகிறான்! என்று கத்தி விட்டாள் காமாட்சி! கந்தவனத்தின் கைப்பிடியிற் கிடந்து திமிறினான் குமாரசாமி....

தப்பிக் கொண்டு திரும்பியோடிச் சென்ற கைலாசபிள்ளை, இருபது யாருக்கப்பால் நின்று கத்தியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"பின்னைத்தான் இதென்ன வேசைவீடோ? உவன் வாறதும் போறதும் உலகம் எத்தனை கதைக்குது!" என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டு வந்தாள் அடுத்த வீட்டு ஐயாத்தைக் கிழவி. தெருவாலே போன விதானை சண்முகமும் சத்தம் கேட்டு அங்கே வந்தார். "தம்பி, கைலாயபிள்ளை! ஓடாதே, இங்கே வா! நீ என்ன இந்தப் பெட்டையைக் கட்டப்போறியோ, இல்லையோ? உண்மையைச் சொல்லு!" என்று கேட்டார்.

"சரி; நான் கட்டுகிறேன். உவன் இந்த வீட்டில் இருக்கக்கூடாது"

"ஓ! நான் போகிறேன். நீ இருக்கிற முறையாய் இரு" என்று வெளியே போய்விட்டான் குமாரசாமி. பின் கலியாணப் பதிவு; கலியாண வீடு; எட்டாம் மாசம் குழந்தை ஒன்று....

பக்கத்திலே பள்ளிக்கூடம் ஒன்று. படுக்க இருக்க அது இடம் கொடுத்தது குமாரசாமிக்கு. எஞ்சிய நேரமெல்லாம் ஆடுகள் மேயும் மேய்ச்சல்நில நிழல் மரங்களில் புத்தகமும் கையுமாயிருப்பான் இவன். இந்தக் காலத்தில் நாகம்மாவின் தந்தை அவளுக்கு ஒரு கால்சட்டை மாப்பிள்ளை ஒழுங்குபண்ணி இருக்கிறார்" என்று கூட்டு ஆட்டுக்காரர்கள் சொல்ல நெடுமூச்சுடன் 'அது நல்லதுதானே' என்பான் குமாரசாமி.

*

வேலியிற்சாய்ந்த குமாரசாமி நோக்கிய இடமொன்று; நாகம்மா நோக்கியவிடம் இன்னொன்று. இங்கே கண்சந்திப்பு ஏற்பட இடமில்லாமற் போய்விட்டது.

'என் நகக்கீறல்பட்ட உதடு; கிழங்கால் நேர்ந்த கீறல்; சின்னத்தான் கிள்ளிய கிள்ளுக்கெல்லாம் கொடுத்த நன்கொடை!' முதலில் அவளுக்கு வந்தது அடங்காச் சிரிப்பு. சிரிப்பு மின்னல்போல் மறைந்தது; பிறகு துக்கம் 'இதென்ன தலை! இதென்ன உடை! ஐயோ, இதென்ன கோலம்!' என்ற எண்ணம் உந்த, "சின்னத்தான்! என்ன பேசாமல் நிற்கிறீர்கள்?" என்றாள். குமாரசாமி நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவள் முகத்தை. அவன் நெஞ்சு உயர்ந்து தாழ்ந்தது, ஒருமுறை அல்ல பன்முறை.

'சின்னண்ணா! என்று கூவிக் கொண்டு கையிலோர் கடிதத்துடன் ஓடிவந்தாள் சரசு. கதாநாயகர் இருவரது கண்களும் ஓய்வு பெற்றன. ஆனால் இருதயம்...! கடிதம் ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற உரிமை உணர்த்தும் அழைப்புப்பத்திரம். காலம் மறுபுறமாகச் சுழலுகிறது; நாகம்மாவின் உண்ணாவிரதம் தந்தையின் கடின சித்தத்தை உடைத்து, குமாரசாமிக்கு அடிமையாக்கி அவன் உண்மை மாமனுமாக்கி விட்டது.... குமாரசாமியின் உதட்டிலிருந்த நகக்குறியைத் தடவிக் கொடுத்து, "உங்களுக்கு இது போதாது சின்னத்தான் ! " என்றாள் நாகம்மா.

" தெரியுமா? இனிமேல் உந்த சின்னத்தான்' பாஷையை விட்டுவிட வேணும்! "

"பின்னை"

" இஞ்சாருங்கோ!' — என்று கூப்பிடவேணும்! "

'களுக்' கென்று நாகம்மா சிரித்தாள். குமாரசாமியின் சிரிப்பொலியும் அதோடு கலந்தொலித்தது.

❑

தாழையடி சபாரத்தினம்

- ஆலமரம்
- தெருக்கீதம்

ஆலமரம்

அவளுடைய மூதாதைகள் அவளுக்கென்று வைத்துவிட்டுப் போனது அந்த ஆலமரமொன்றைத்தான். அந்த உடைந்தசட்டி, விளிம்பில்லாதபானை, அடுப்பாக உபயோகிக்கும் மூன்றுகற்கள், தென்னம்பாளை, யாவும் அவளாகத் தேடிக்கொண்டவை. அவள் அறிந்தமட்டில் அவளுக்கு இனபந்துக்கள் யாருமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எலும்பினாலுந்தோலினாலும் மாத்திரமே ஆக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு நாய்தான் அவளுடைய பந்து; உயிருக்குயிரான காவலாளியுங்கூட.

காலையில் எழுந்தவுடன் தென்னம்பாளையினால் அம்மரத்தைச் சுற்றி நன்றாகச் சுத்தஞ் செய்வாள். அருகே இருக்கும் நீரோடைக்குச் சென்று பானையில் நீர் கொண்டுவந்து தான் கூட்டிய இடங்கட்குத் தெளிப்பாள். பின் பழைய சோறு ஏதாவது இருந்தால் தானுமுண்டு தன் நாய்க்குங் கொடுப்பாள். பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்ததும் அந்த உடைந்த சட்டியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிச்சைக்குப் புறப்படுவாள். போகும்போது தன்நாயை வாத்சல்யத்தோடு தடவிவிட்டுச் செல்வாள். அதுவுந் தன் வாலைக்குழைத்து இருதய பூர்மான நன்றியை கண்கள் மூலந் தெரிவிக்கும்.

தெருத்தெருவாக அலைவாள். மூலைமுடுக்கெல்லாம் போவாள் யாராவது இரங்கி ஏதாவது உணவு கொடுத்தால், அதைப் பத்திரமாக உண்ணாமல் வைத்துக் கொள்வாள். "ஏன் சாப்பிடாமல் கொண்டு போகிறாய்" என்று யாராவது கேட்டால்" நடகக முடியாத ஒரு கிழவனுக்குக் கொண்டு போகிறேன்" என்று கூறுவாள். அவள் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஏங்கியிருக்கும் அந்த நாயின் அருமை அவளுக்கல்லவோ தெரியும். ஆலமரத்தடியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கந்தல்களையும் மற்றப் பொருட்களையும் பாதுகாத்துச் கொண்டிருக்கும் காவலாளி அல்லவா அது!

சுமார் இரண்டு, மூன்று மணிக்குத் தன் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்து செல்வாள்.அவளுக்குமுன்னால் அவளுடையஉள்ளம் பறந்துகொண்டிருக்கும். தூரத்தில் வரும்பொழுதே கரிய முகில்கூட்டத்தைப்போல ஆலமிலைகளின் கூட்டம் காட்சியளிக்கும். அவளுடைய உருவங் கண்ணிற் பட்டதும் தாயைக் கண்டவுடன் துள்ளிக் குதித்தோடும் பசுக்கன்றைப்போல் அந்தநாய் ஒடிச்சென்று அவளைச் சுற்றிச்சுற்றி வாலைக் குழைக்கும் அவளும் அன்போடு அதைத் தடவிக்கொடுப்பாள்.

ஆலமரத்தின் கீழே உடக்கார்ந்ததும் அவளுடைய களைப்பெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிடும். கொண்டுவந்ததை நாயோடு பகிர்ந்து உண்பாள். சிறிது நேரஞ்சென்றபின் பக்கத்திலுள்ள நீரோடைக்குச் சென்று குளிப்பாள். சுமார் ஆறு, ஏழுமணியளவில் அரிசி இருந்தாற் சோறாக்குவாள். இதற் கிடையில் அவளுடைய நண்பர்கள் -காகங்கள், குயில்கள் முதலியன- கா,கூ, என்று ஆரவாரித்துத் தாங்கள் வந்திருப்பதை அவளுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். எல்லோருமுறங்கிய பின் அவளும் அந்த வேரில் தன் தலையைச் சாய்ப்பாள். அந்த ஆலம் வேர்தான் அவளுடைய தலையணை. அவளுடைய குருட்டுத்தாத்தா உறங்கியதும் அதேவேரில் தலை வைத்துத்தான். சீமேந்தால் மெழுகப்பட்ட சுவரைப்போல அந்த வேர் அழுத்தமாக இருந்தது.

அன்றும் அவள் அதேவேரிலேதான் தலை வைத்துக்கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கினாள். அந்த நாயும் அவளின் காலடியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ஒருபயங்கரமான கனவுகண்டு துடித்து எழுந்தாள். வாய் என்னவோகூறி உளறியது. மரத்தைச்சுற்றி ஒருமுறை வந்தாள்.

அப்பொழுதும் அவளுக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. நன்றாக ஒருமுறை அண்ணாந்து பார்த்தாள். மரம், மரமாய்த்தானிருந்தது. அதுமுறிந்து

வீழ்ந்து விடவில்லை. கண்டதும் வெறுங்கனவாக இருந்தாலும் அவளுடைய உள்ளத்தில் சகிக்கமுடியாத வேதனை குடிகொண்டது. பொங்கிவருங் கண்ணீரை அடக்கினாள். ஆனால் அடக்கமுடியவில்லை. அருகே கவலை தேங்கிய முகத்தோடு நின்ற நாயை அருகிலிழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். அதுவுந் தன்னுடைய நாவால் அவளுடைய கரத்தை நக்கியது. இரவு முழுதுந் தூங்காமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் வழக்கம்போல் சட்டியைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அவளுடைய மனம் சஞ்சலப்பட்டது. தான் கண்ட பயங்கரமான கனவை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தாள். ஒரு வேளை உண்மையில் அப்படி நடந்தால்....... நினைக்கவே அவளுடல் நடுங்கியது. கால்கள் செல்ல மறுத்தன. எத்தனை நாட்களுக்குப் போகாமலிருக்க முடியும்? ஒருநாள் பிச்சைக்குச் செல்லாவிட்டால் அவளுடைய கதியென்ன? அவளையே நம்பிக்கொண்டிருக்கும் நாயின் கதிதானென்ன? மனக்கலக்கத்தோடு புறப்பட்டாள். மரத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று பனித்துளிகள் அவள்மேல் வீழ்ந்தன. பரிதாபத்தோடு அண்ணாந்து பார்த்தாள். மறுபடியும் பனித்துளிகள் வீழ்ந்தன. அவள் அதைக் கேவலம் பனித்துளிகளாக நினைக்கவில்லை. "நிராதரவாக என்னை விட்டுப் போகிறாயா? என்று அந்த ஆலமரங்கதறிப் பெருக்குங் கண்ணீர்தான் அத்துளிகள் என்று நினைத்தாள். அவள் கண்களும் நீரைச் சொரிந்தன.

அவள் பிச்சைக்குச் சென்றுவிட்டாள். ஆனால் மனம்மட்டும் நிம்மதியாயில்லை. வழக்கத்திற்கு விரோதமாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கே இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தாள். எல்லோருங் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று எதையோ பற்றி ஆனந்தத்தோடு பேசிக்கொண்டு நின்றார்கள் அதை என்னவென்றறிய அவளுக்குமாசைதான் ஆனால் அவர்களிடம் சென்று அறியக்கூடிய தகுதி அவளுக்கில்லை. அவ்வழியால்வந்த ஒரு சிறுமியிடம் விசாரித்த பொழுது 'எங்கள்கிராமத்திற்கு ரெயில்பாதை போடப் போகிறார்களாம். இன்னுமிரண்டு மாசத்துள் ரெயில் ஓட ஆரம்பித்துவிடும் என்று அப்பா சொன்னார்" என்றாள் சிறுமி.

றெயில் வந்தாலென்ன, ஆகாயக்கப்பல் வந்தால் என்ன? பிச்சைக்காரியாகிய அவளுக்கு இரண்டுஞ் சரிதானே? இருப்பிடத்தை நோக்கி அவள் விரைவாக நடந்தாள்.

"இதென்னடா சனியன்! வேலைசெய்ய விடமாட்டேனென்கிறதே!" என்றானொருவன் ஆங்கில உடையில் நின்ற எஞ்சினியரின் கைத்துப்பாக்கி 'டுமீல்' என்ற சத்தத்தோடு வெடித்தது இவ்வளவு நேரமும் மரத்தை சுற்றிச் சுற்றித் தனஎஜமானியின் பொருட்களுக்காகப்போராடிய அந்தநாய் மண்ணிற சாயந்தது.

சுமார் கால்மைல் தூரத்தில் வரும்பொழுது தென்படும் ஆலமரம் இன்று வெகுசமீபத்தில்வந்தும் அவள்கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆலமரம் இருந்த இடம் ஒரேவெளியாக இருந்தது. இரவு கண்ட கனவு அவள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கையிலிருந்த சட்டி தடா லென்று வீழ்ந்தது. மரத்தடியை நோக்கி ஓடினாள் அவளுடைய சாமான்கள் ஒரு பக்கத்தில் எறியப்பட்டுக் கிடந்தன இன்னொரு பக்கத்தில் அவளுடைய நாய் உயிரற்றுக் கிடந்தது மறுபக்கம் கிடாரிளைள மாறிமாறி விழும கோடரிக் கொத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் கனிகள் மரத்திலிருந்து உதிரம் பெருகுவதுபோலிருந்தது. அதிலிருந்து வடிந்த பால் ஐயோ என்றலறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விழுந்தாள் திடீரென்று ஒரு கோடரிக்கொத்து அவளுடைய தலையில் வீழ்ந்தது எல்லோரும் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள் வெண்ணிரத்தமும் செவ்விரத்தமும் கலந்து அடிமரத்தைக் கழுவிக்கொண்டு பாய்ந்தன!

❑

தெருக்கீதம்

அப்பொழுது நான் ஒரு பாடசாலை மாணவன். பட்டினததில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அண்ணன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு பாடசாலைககுத் தினமும் போய் வந்தேன்.

'கிறிஸ்மஸ்' விடுமுறைக்காகப் பாடசாலைகளெல்லாம் மூடபபட்டன. சொந்தஊருக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தேன். புகைவண்டி புகையைக் ககக்கிக் கொண்டு நெளிந்து நெளிந்து சென்று கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் கண்களை மூடுவதும் விழிப்பதுமாக இருந்தார்கள்.

அச்சம்பவம் இன்று நடந்ததுபோல் இன்னும் என் உள்ளத்தில் அபபடியே இருக்கிறது. கையில் தம்புராவுடன், கிழிந்த - அழுக்குப் படிந்த உடையணிந்து கொண்டு பாட்டுப்பாட ஆரம்பித்தாள் அவள் அழுக்குப் படிந்த ஆடைக்குள்ளிருந்து யௌவனத்தின் பூரிப்புக் குமுறிக்கொண்டிருந்தது. சுமார் பதினெழு வயசிருக்கும் உற்று நோக்கிய என் கண்களுக்கு அவள் சரஸ்வதி தேவியாக மாறிவிட்டாள். ஒவ்வொரு சதத்திற்குமேல் பரிசு அளிக்க ஒரு மகானாவது முற்படவில்லை. ஆம். ஒவ்வொருவரும் பரிசு என்றுதான் அளித்தார்கள். அந்த ஒருசதபபரிசை ஏழையின துடித்த குடல் திருப்தியோடு அங்கீகரித்தது.

எனக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவரிடம் தன்கரங்களை நீட்டினாள். ஒரு சதத்தை கையில் தயாராக எடுத்து வைத்திருந்த அவர், 'ஒரு இராகமாலிகை பாடு. தருகிறேன்' என்றார்.

"இராகமாலிகையா? அது எனக்குத் தெரியாதே" என்றாள் அந்தப் பேதைப் பெண்

"இவ்வளவு நன்றாகப் பாடுகிறாயே; இராகமாலிகை தெரியாதா? சரி. ஒரு விருத்தம் பாடு"

அவள் வாயைத் திறந்தாள் சுருண்டு சுருண்டு இருந்த அவளுடைய கூந்தல். நெற்றியில் புரண்டு விளையாடுவதுபோல, அவளுடைய தொண்டையிலிருந்து உருண்டு உருண்டு வரும் தேவகானம் நாக்கில் துள்ளி விளையாடியது. ஆனால். தான்பாடுவது என்ன இராகம் என்பது அவளுக்கே தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம. எல்லோரிடமும் ஒருவிதஅமைதி குடி கொண்டது.

அவள் அடுத்தபெட்டிக்குப் போய்விட்டாள். சற்றுநேரம் கழித்து விதம்விதமான இராகங்களில் பாட்டுக்கள் காற்றில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் என்னுள்ளத்தில் "எளியவர்கள் வயிறார உண்ண வேண்டும்" என்று அவள் பாடிய பாட்டுத்தான் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தது.

*

கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை கழிந்துபோக மறுபடியும் பட்டினம் வந்து சேர்ந்தேன். படிப்பிலோ, விளையாட்டுக்களிலோ என் மனம் செல்லவில்லை. அந்த ரெயில் சம்பவம் சதா என் உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காமலே இருந்தது.

பஸ் ஸ்ரான்டில் பஸ்சுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது தூரத்திற்கப்பால் ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. கூட்டத்தை நாடி இன்னும் சனங்கள் ஓடிக்கொண்டு இருந்தார்கள். நானும் அவ்விடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றேன் இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு நின்றார்கள். மெதுவாக உள்ளே எட்டி நோக்கினேன். குற்றுயிராக இரத்த வெள்ளத்தில் புரண்டு கொண்டிருந்த ஓர் நடுத்தர வயதுள்ள பெண்ணைப் பார்க்கப் பெரிய பரிதாபகரமாயிருந்தது. விஷயத்தை ஆராய்ந்த போது ஓர் ராணுவ 'லொறி' அந்தப் பிச்சைக்காரியை அடித்துவிட்டது என்று தெரிய வந்தது.

தயாராக வந்து நின்ற ஓர் அம்புலன்ஸில் அந்தப் பிச்சைக்காரியை ஏற்றினார்கள். 'அம்மா' என்று அலறிக்கொண்டு கூட்டத்திற்குள்ளால் ஒரு பெண் ஓடிவந்தாள். அவளுடைய கரங்களைப்பற்றி இழுத்து அப் புறப்படுத்தினான் ஒரு பொலீஸ். அம்புலன்ஸ் புறப்பட்டு விட்டது.

"ஐயோ, அம்மா! அம்மா! ..." என்று தொண்டை கிழியக் கத்திக் கொண்டே நிலத்தில் விழுந்தாள் அந்தப் பேதை. அவளுடைய கையிலிருந்த தம்பூரா தரையினொரு மூலையிலிருந்து என்னைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தது. அன்று அவளுடைய இனிய சாரீரத்தோடு ரீங்காரம் செய்த தம்பூரா அல்லவா அது?

என்னுள்ளம் துடிதுடித்தது. தரையில் அறிவின்றிக்கிடந்த பெண்ணைத் தூக்கி நிமிர்த்தினேன். அவளுடைய கண்கள் மூடியிருந்தன. கூட்டத்தில் இருந்த யாவரும் போய்விட்டார்கள். ஆனால் வேடிக்கை பார்க்கச் சில சிறுவர்கள் மட்டும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒரு சிறுவன் நான் கொடுத்த காசைப்பெற்றுக்கொண்டு ஒரு பேணியில் கோப்பி கொண்டுவந்து கொடுத்தான் சிறிது நேரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்த அந்தப் பெண் மறுபடியும் "அம்மா, அம்மா"என்று அலற ஆரம்பித்தாள்.

பிச்சைக்காரியாயிருந்தலென்ன,சீமாட்டியாயிருந்தாலென்ன? பெற்றவள் தாய்தானே. "அம்மாவை எங்கே கொண்டு போய்விட்டார்கள்?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

"பயப்படாதே, ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்!"

"ஐயா, உங்களுக்குப் பெரிய புண்ணியமாகவிருக்கும்; என்னையும் அந்த ஆஸ்பததிரிக்குக் கொண்டுபோய் விடுகிறீர்களா? அம்மாவோடு நான் பக்கத்திலிருந்து...."

"சரி, வா!" என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன் ஆனால் .....

அவள் 'அம்மா'வைப் பார்க்க முடியவில்லை! பார்க்க முடியாத உலகத்துக்கு அந்த 'அம்மா' போயவிட்டாள்!

பாவம், இந்த ஏழைப்பெண்ணுக்குத் தேறுதல் கூறுவது பெரும்பாடாய் விட்டது! இது என்ன விந்தை! இந்தப் பிச்சைக்காரியோடு ஏன் என்னுடைய பொழுதை வீணாககுகிறேன? ஜீவகாருண்யமா? இவளுடைய கோகிலகானமா? அல்லது அழகு ததும்பும் யௌவனமா? .... சே,சே!

"பெண்ணே, வீணே அழுதுகொண்டிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. இந்தா, இந்த ஐந்து ரூபாவை வைத்துக் கொள்; நான் போகிறேன்"

"ஐயோ, நான் எங்கே போவேன்? என்ன செய்வேன்? தன்னந் தனியாக இந்தத் தெருக்களில் அலையப் பயமாக இருக்கிறதே! அம்மா இருந்தால்....."

அவள் மறுபடியும் விம்ம ஆரம்பித்தாள்.

அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. 'இதேதடா, வீண் தொல்லையை விலைக்கு வாங்கி விட்டோமே!' என்று ஒரு நினைப்பு. ஆனால் அவளுக்கு உதவி செய்வதில், அவளோடு பேசிக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு இன்பம்.

"அழாதே! தெருக்களில் இத்தனை நாளாய் அலைந்தவள்தானே, இப்போது என்ன பயம்?....." அர்த்தமில்லாமல் பேசிக்கொண்டு வந்தவன், அவளுடைய முகபாவத்தைக் கண்டு நிறுத்திக் கொண்டேன். ஆம் அவள் பயப்படத்தான் வேண்டும்! அவள் வயது அழகு.... அவள் பயப்படத்தான் வேண்டும். ஆனால் நான் இவளுக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும்?

'இவளைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால்...'

இந்த எண்ணத்தில் ஒரு சிறு இனிப்பு. ஆனால் என் உதடுகள் லேசாக,கேலியாக மலர்ந்து இந்த எண்ணத்தின் நிலைமையை— நிறைவேறாத நிலைமையை தெரிவித்தன. அதோடு அந்த எண்ணமும் காற்றில் கரைந்து விட்டது.

திடீரென்று ஒரு யோசனை!

"எனது தமையனார் வீட்டில் நீ வேலை செய்வாயா?"

அவள் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை மூலம் தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

*

மாசங்கள் நான்கு மறைந்தன. பரீட்சைக்காகப் படித்துக்கொண்டு இருந்தேன். அன்று ஆசிரியர் கொடுத்த குறிப்பில் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்திக் கொண்டிருந்த எனக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை. எதிரே இருந்த கடிகாரத்தில் மணி ஒன்று அடித்தது. அறையினின்றும் வெளியே வந்தேன். சாப்பாட்டு மேசைக்கருகில் — அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"நீ இன்னுந் தூங்கவில்லையா?"

"நீங்களின்னும் சாப்பிடவில்லையே?"

"என்னுடைய சாப்பாடு இங்கேதானே மேசைமேல் இருக்கிறதே!.... நீயுமின்னும் சாப்பிடவில்லையா?"

பதில் சொல்லாமலே அவள் முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். அவளுடைய மார்பு ஒருமுறை விம்மித் தாழ்ந்தது. பாவம். என்மீது எவ்வளவு அன்பை வைத்திருக்கிறாள்!

இன்பத்தில் இருப்பவர்கட்கு இன்பத்தையும், துன்பத்திலிருப்பவர்கட்குத் துன்பத்தையும் மூட்டும் சந்திரன், அன்று எனக்கு என்னத்தை ஊட்டினானோ? அவசர அவசரமாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு படுக்கையில் படுத்துக் கொண்ட என் உள்ளத்தில் ஜன்னலூடாக வந்த சந்திரன் இறுமாப்புடன் ஆட்சி செலுத்த ஆரம்பித்தான். சிறிது நேரத்தில் உள்ளத்திலும், உருவத்திலும் முற்றாக மாறிவிட்டேன். வெறி பிடித்த நாயைப் போல் வெளிக்கிளம்பி என் கால்கள் தானாகவே அவள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அறையின் கதவருகில் போய் நின்றன. ஆனால் என உள்ளம் ......?

"மூடனே! நீதானா சத்தியவாதி? உன் லட்சியம்தான் என்ன? காம வெறிகொண்ட மனித மிருகங்களிடமிருந்து 'என்னைக் காப்பாற்று' என்று உன்னைச் சரணபுகுந்தாளே, அவளுக்கு நீ செய்யும் உதவி இதுதானா?" என்று இடித்து இடித்துக் கூறியது.

என் இருதயம் அமைதியை நாடியது. தனிமையில்தானே அமைதி? வீட்டின் பின்புறமுள்ள அடர்ந்த மாமரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்தேன். 'ஜிலு ஜிலு' என்று குளிர்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. சந்திரன் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். 'சந்திரனைப் பற்றிய செயல்களெல்லாம் கவிகளின் வெறும் கற்பனாசக்தி' என்று எண்ணியிருந்த என்னுள்ளத்தில் அவன் திரு விளையாடல்கள் எல்லாம் எந்தமட்டில் உண்மை என்பது அன்றுதான் புலனாயிற்று எனக்கும் என் உள்ளத்துக்குமிடையில்- நீண்டநேரம் விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கிணற்றுக்கட்டில் ஓர் உருவம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு, அது யாரென்றறிய அவ்விடம் நோக்கிச் சென்றேன்.

"என்ன, நீயா?"

கொலைக் குற்றவாளியைப் போல அவள் நடுநடுங்கினாள்.

"இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?" என்றேன் மறுபடியும்.

தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு போக வந்தேன்"

"இந்த நடுச் சாமத்திலா? அதுவும் குடமில்லாமலா?'

அவள் பதிலொன்றும் பேசாமல் நின்றாள். அவள் நெற்றியில் துளிர்த்த வியர்வை நிலவில் மினுங்கியது.

"பெண்ணே, நீ ....." இப்பொழுது பேசும்பொழுது என்குரலில் ஓசையில் கீறல்விழுந்தது. என்னுடைய நிலைமையை அவள் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும். நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் நிரம்பியிருந்த கண்ணீர் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலமையைச் சமாளிக்க முடியவில்லை.

"சரி, நான் போகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தேன்.

"சுவாமி!" என்று கத்தினாள் அவள்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பி நின்றேன்.

அவள் ஓடிவந்து என் "கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு" 'ஸ்வாமி இன்னமும் என் மனதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையா?' என்று கூறிக் கொண்டே, தனது கண்ணீரால் எனது பாதங்களைக் கழுவினாள்.

நான் அவள் தோள்களைப்பிடித்துத் தூக்கினேன். வாடிய மலர்க்கொடிபோல என்முன் துவண்டு துவண்டு நின்றாள். இருவர் முகங்களும் ஒன்றையொன்று நோக்கின. வாய்ப்பேச்சில் என்ன பயன்? எங்கள் உள்ளம் ஒன்று கலந்தது போல்.....

அவளை என்னோடு அணைத்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் விடிய விழிக்கும்போது ஒன்பது மணியிருக்கும். படுக்கையைவிட்டு வெளியே செல்ல என்மனம் ஒப்பவில்லை. நான் எவ்விதம் அவளின் முகத்தில் விழிக்க மடியும்? படுக்கையிலிருந்தபடியே சிந்தனைக் கடலில் ஆழ்ந்தேன்.

"என்ன, உனக்கின்னுந் தூக்கமா? அவளைத் தேடிச் சென்ற அப்பா 'இன்னும் வரவில்லையே' என்று அம்மா கலங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாள். நீயின்னும் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாயோ!" என்று என் அண்ணனின் மகள் கூறியதைக் கேட்டவுடன், இடியேறுகேட்ட சர்ப்பம்போல் அப்படியே சமைந்துவிட்டேன். நான்செய்தது துரோகம்என்பது எனக்கு அப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வந்தது. 'அவள் எங்கே போயிருப்பாள்?

கால்கள் தள்ளாட வெளியில் வந்தேன். எங்கும் ஒரே சூன்யமாய் என் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. "காமக்கண்களால் நோக்கும் மனித மிருகங்களிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றி விட்டாயா?' என்று யாரோ ஏளனமாகக் கூறி நகைப்பது போல என் உள்ளத்தில் பட்டது.

"இவள் ஏன் சொல்லாமல் ஓடவேண்டும்?" என்று என் அண்ணர் கேட்டார்.

"எனக்கு எப்படித் தெரியும்" என்று கூறினேன். வாயால் மட்டுந்தான் கூறினேன். ஆனால் என் உள்ளம்.....? சகிக்க முடியாத - மன்னிக்க முடியாத ஒரு குற்றம் என் உள்ளத்தை அமுத்திக்கொண்டிருப்பதை அவர்களால் எப்படி அறிய முடியும்?

*

காலச் சக்கரத்தின் வேகத்தில், என் உள்ளத்திலிருந்த அந்த ஏழைப் பெண் சிறிது சிறிதாக அழிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஆசிரிய கலாசாலையில் படிக்கும்போது எனக்கும், வசந்தாவுக்கும் இடையில் காதல் உற்பத்தியானபின் முற்றாக அப்பெண் அழிந்துவிட்டாள் என்றுதான் கூற வேண்டும். சில சமயங்களில் சந்தர்ப்பத்தையொட்டி அவளுடைய நினைவு வந்தாலும் அது வெகுநேரம் நிலைத்திருப்பதில்லை.

"இந்த விடுமுறைக்கு ஊருக்குப் போகமுன் கட்டாயம் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும்" என்றாள் வசந்தா.

"வசந்தா! என் வார்த்தையில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? அண்ணனும், மனைவியும் கூடவரும்போது நான் எப்படி உன்னிடம் வர முடியும்? எனக்கு மட்டும் உன்னோடு ஒரு நாளை ஆனந்தமாய்க் கழிப்பது இஷ்டமில்லையா?"

"எங்களுடைய வழியில் இந்த அண்ணனும்,தம்பியும் எங்கிருந்துதான் முளைக்கிறார்களோ?" என்று கூறி அவள் அலுத்துக் கொண்டாள். பிறகு,

"அடுத்த மாசம் இருபத்தோராந் திகதி! இந்தச் சனியன் எத்தனை நாட்களைக் கவ்விக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த விடுமுறையே இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!" என்றாள்.

"அப்படிக் கூறமுடியுமா வசந்தா? எத்தனைபேர் இந்த விடுமுறையை ஆனந்தமாய் கழிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாளை பொழுது புலர்ந்தால் அவர்கள் உள்ளங்கள் புகையிரதத்திலும் பார்க்க வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்குமே! இன்று எங்கள் விடுதி அமர்க்களப் படுவதை பார்த்தாயா?" "அதோ, வண்டியும் வந்து விட்டது!"

"ஏன் நீ இன்றைக்கே புறப்படுகிறாயா?"

"ஆம். நான் இன்றைக்கே போய்விட்டால் நீங்கள் நாளை வரும் போது வரவேற்க வசதியாகயிருக்குமென்று நினைத்து அதிபரிடம் நான் இன்றைக்கே போகவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். ஆனால் நாம் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கிறதா?"

உண்மையில் வசந்தாவைப் பிரிவதென்றால் என்னவோ போலத்தான் இருந்தது.அவள் கண்கள் கலங்குவதைப்பார்க்கும்போது என் கண்களிலிருந்து குமுறிக் கொண்டுவரும் கண்ணீரை எப்படி என்னால் அடக்க முடியும். "வாரத்திற்கு இரண்டு கடிதங்களாவது போடு" என்ற என் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு கூறினேன்.

'சரி' என்று தலையசைத்தாள் அவள். பேசமுடியாமல் அவள் குரல் கம்மிவிட்டது பிரிவுபசாரம் கூறி அவள் கையைப் பற்றினேன்.- நாணத்தின் மெல்லிய ரேகை அவள நெற்றியில் படர்ந்தது. ஸ்படிகம் போன்ற கன்னங்கள் நாணத்தால் சிவந்தன அவளுடைய றோஜா இதழ் போன்ற உதடுகள் என்னிடமிருந்து எதையோ பெறத் துடித்தன......

பின்பு, கலகலவென்ற சத்தத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டிக் குள்ளிருந்து கண்ணீர் நிறைந்த இரு கண்கள் என்னை நோக்கிக் கொண்டிருநதன

பாடசாலை தொடங்க இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே ஊரிலிருந்து புறப்பட்டேன் வசந்தாவின் வீட்டை அடையும்போது மாலை சுமார் நாலுமணியிருக்கும் "முனஅறிவித்தல் இல்லாமலே வந்துவிட்டீர்களே!" என்று அன்பு ததும்பக் கூறிக்கொணடு எனனை வரவேற்றாள் வசந்தா.

"நான் வருவதை முன்கூட்டியே உனக்குத் தெரிவித்தால் நீ என்ன செய்வாய்?"

"செய்வதென்ன? நீங்கள வநதால் உளளேயே வரவிடக்கூடாது' என்று கூறி ஒரு காவற்காரனை வாசலிலேயே நிற்கவிட்டிருப்பேன்"

"நல்லவேளையாக உனக்கு அந்தச்சிரமங் கொடுக்காமல் விட்டேனே அது போதும்

'எந்தச் சிரமம்"

'காவற்காரனை நியமிக்கும் சிரமந்தான்!"

கலகலவென்று சிரித்துக்கொணடு உளளே ஓடிய அவள், பிறகு நிமிஷத்திற்கு ஒருதரம் உள்ளே போவதும், வெளியே வருவதுமாக

இருந்தாள். நான் வெளியே போடப்பட்டிருந்த ஓர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

"என்னை மன்னிக்கவேண்டும். உங்களை வெகுநேரம் தனிமையில் இருக்க விட்டுவிட்டேன்"

"பரவாயில்லை; இப்பொழுதாவது நீ உன் வேலைகள் முடித்து வந்தாயே!"

"என் வேலைகள் இன்னும் முடியவில்லையே! எழுந்திருங்கள்; உங்கள் உடைகளை மாற்ற வேண்டாமா?" என்று கூறிக்கொண்டு எனக்காக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஓர் அறைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றாள்.

சுமார் அரைமணிநேரம் கழித்து வசந்தா வரும் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்டு நித்திரைபோற் பாசாங்கு செய்தேன். 'கலீன்'என்ற சப்தத்தைக் கேட்டுக் கண்ணை விழித்த போது பரக்கப்பரக்க விழித்துக் கொண்டு கைகால்கள் 'வெடவெட' என நடுங்க 'அவள்' நின்று கொண்டிருந்தாள். நிலத்தில் நூறு துண்டுகளாக வெடித்துப்போய்க் கிடந்த தேநீர் கோப்பை என் உள்ளத்திற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கிடந்தது. துக்கமும் பயமும் அவள் முகத்தில் மாறி மாறிக் காட்சியளித்தன. என்னையே சற்று நேரம் உற்று நோக்கிய வண்ணம் நின்ற அவள் அவசர அவசரமாக உடைந்த துண்டுகளைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தாள். சத்தத்தைக் கேட்டு உள்ளே நுழைந்த வசந்தா, "கீழே போட்டு உடைத்து விட்டு அழுகிறாயா? கழுதை; 'முகத்தைப் பார்!" என்று வசைமாரி பொழிய ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது சுமார் மூன்று வயசுக் குழந்தையொன்று தட்டுத்தடுமாறி உள்ளே நுழைந்து தன் குஞ்சுக் கரங்களால் அவளின் சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டு 'ஏம்மா அழுறா' என்று கொஞ்சும் பாவனையில் கேட்டது. விக்கிவிக்கிப் பலத்து அழுதுகொண்டு வாஞ்சையோடு குழந்தையைக்கட்டி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

என் வாழ்க்கையின் இன்பம் அஸ்தமித்து விட்டது கொலைகாரனைப் போல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

"எழுந்திருங்கள்! சாப்பாடெல்லாம் தயாராய் விட்டது" என்று கூறிக்கொண்டு மறுபடியும் உள்ளே நுழைந்தாள் வசந்தா

நான் தலையை நிமிர்த்தினேன. வெளிறிப்போயிருந்த என் முகத்தில் இரு கண்கள் கண்ணீரில் மிதப்பதைக் கண்டவுடன 'என்ன அது" என்று ஏக்கம் நிறைந்த தொனியிற் கேட்டாள் வசந்தா

"வசந்தா, இந்தப் பாவியை மறந்து விடு நான் கொலைகாரன், காமத்திற்கடிமைப்பட்ட பதிதன், மற்றவர்கள் துன்பத்தில் இன்பமனுபவிக்கும் கசடன், பெண்மையின் தெய்வீகத்தன்மை அறியாத மூர்க்கன் - துரோகி, என்னை மன்னித்துவிடு வசந்தா"

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! அதற்குள் உங்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது'

"வசந்தா நீ என்னை உண்மையாய் காதலிக்கிறாயா?"

"இது என்ன கேள்வி"

"நீ என்னைக் காதலிப்பது உண்மையானால் உண்மையான ஓர் இன்பத்தை நாடிச்செல்லும் உன்காதலின் உள்ளத்திற்கு ஒருவழி காட்டுவது உன் கடமையல்லவா?"

"இது என்ன விளையாட்டு. ஐயோ! இந்த இருதயம் மென்மையானது. அதில் சுமக்க முடியாத பாரத்தைச் சுமத்தி என்னைக் கொல்ல வேண்டாம். என் நெஞ்சைத் தொட்டுப் பாருங்கள். இந்தப் பேதையின் உள்ளங் கொதிப்பது உங்களுக்கு விளங்கும். அரை மணித்தியாலத்திற்குள் உங்களுக்கு என்ன பிடித்து விட்டதென்று தெரியவில்லையே! உங்கள் காலில் விழுகிறேன்; நடந்தது என்னவென்று கூறமாட்டீர்களா?"

"வசந்தா. நான் உன்னிடம் கூறாமல் ஒழிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? நான் மகாபாவியென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். என்னையே கதியென நம்பி வந்த - என் அன்பிற்கு அடிமைப்பட்ட, பரிசுத்தமான மகாலட்சுமி போன்ற ஒரு ஏழைப் பெண்ணை என் காமக் கருவியாகப் பாவித்தேன். அவள் தியாக குணம் பெண்களுக்கே உரியது' என்பதை நிரூபித்து விட்டாள். ஆனால் .....

கூறி முடிப்பதற்குள் "ஐயோ! ஐயொ! அம்மா! அம்மா!" என்று யாரோ அவலக் குரலில் அலறுவதைக்கேட்டு இருவரும் வெளியே ஓடினோம்.

'என்ன நடந்தது' என்று படபடப்புடன் கேட்டாள் வசந்தா.

"மேல் மாடியிலிருந்து தவறி...."

என்முன் தெரியும் பொருட்களெல்லாம் சுழல்வதுபோல இருந்தது. 'ஐயோ' என்றலறிக்கொண்டு இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் அவளின் தலையைத் தூக்கி என் மடிமீது வைத்தேன். என் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. 'என் கண்ணே. உன் பெருமையை உணராது உன் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து அதற்கு முற்றுப்புள்ளியிட்ட இந்தப் பாவிக்குப் பாடங் கற்பித்துவிட்டாயே! அழிய வேண்டியவன் நான் இருக்க. உன் பொன்னான உயிரை ஏன் மாய்த்துக் கொண்டாய். என் செல்வமே? உன் அருமைக்குழந்தையை யார் கையில் ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்கிறாய்?"

"சுவாமி. என்வாழ்வில் நான் என்றும் அடையாத இன்பத்தை இன்றுதான் அடைகிறேன். என் உயிர்க்குயிரான அன்புக் காதலரின் மடியில் உயிர்விட நான் எத்தனை ஜென்மங்களில் புண்ணியஞ் செய்தேனோ? என் உயிர் சாந்தி அடைவதற்கு உங்கள் வாயிலிருந்து வந்த 'என் கண்ணே' என்ற அந்த ஒரு சொல்லே போதுமே! என் பிரபு. குழந்தையைப் பற்றிய கவலை எனக்கு எதற்கு? உங்கள் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும்படி நான் உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமா?" என்று அலறிக்கொண்டு. அருகில் ஒன்றும் விளங்காமல் மிரள. மிரள விழித்துக் கொண்டு நின்ற குழந்தையின் கரங்களைப் பிடித்து என்னிடம் ஒப்படைத்தாள்.

"என் செல்வமே. இனி இதுதான் உனது அம்மா. இந்த ஏழை அம்மாவை மறந்துவிடு" என்று கூறி வசந்தாவின் கரங்களை அன்போடு வருடினாள்.

"எங்கேயம்மா போறாய்!" என்று கேட்டுக்கொண்டு வரண்ட முகத்தோடு நின்ற குழந்தையின் மெல்லிய கைகளைப் பிடித்துத் தனது மார்போடு அழுத்தினாள் அவள் பிறகு.....

அவளுடைய ஆத்மா. நிம்மதியான ஓர் உலகத்தை நாடிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

❑

இராஜநாயகன்

- அவன்
- உலகக்கண்கள்

அவன்

அவன் பெயர் -

என்னவோ! பெயரிலே என்ன இருக்கிறது? எத்தனையோ அழகான பெயர்கள் காற்றிலே மிதக்கின்றன.

அவன் உருவம் மறக்க முடியாதது. அத்தனை 'அழகு' என்று நான் சொல்லவில்லை; இளமையிலே பழகிய தோஷம் அவ்வளவு தூரம் அவனது உருவத்தை மனத்திலே நிலைக்கச் செய்து விட்டது.

அந்தக் குற்றம் - நிச்சயமாக என்னுடையதல்ல.

நான் ஒருபொழுதுமே அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததில்லை. அவன்தான் மெதுவாக இனிமையாக என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பான். அவன் அப்படி அழைக்கிற ஓசையைக் கேட்கிறதற்காக, நான் வேண்டுமென்றே பல சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நான் செய்ததுகூட, என்னுடைய குற்றமல்ல.

சீ ! உண்மையைச் சொல்வதிலே என்ன வெட்கமிருக்கிறது?

உண்மையை அப்படியே கொட்டி விடுகிறேன்.

இரண்டுபேரும் ஒன்றாகத்தான் படித்தோம். அந்தத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே, குழந்தைப் பருவத்துக் கனவுகள் முளைகொள்ளுகிற காலமாகிய அந்தச் சில வருஷங்கள் -

சரியாக எட்டு!

அரிச்சுவடி தொடங்கித் தமிழ் எட்டுவரை ஒன்றாகத்தான் படித்தோம். ஒரு வகுப்பிலாவது அவன் தனது முதல் ஸ்தானத்தை கைவிட்டானா? சில சமயங்களில் எனக்கோ அவன்மேல் பொறாமை ஏற்பட்டதுண்டு. 'ஒரு தடவையாவது அவனை முந்திவிட்டேன் என்றால்' என்று பல தடவைகளில் எண்ணியிருக்கிறேன்.

அது எண்ணக்கூடிய ஒருவிஷயமாக இருந்ததே தவிர, செய்யக் கூடிய ஒரு விஷயமாகக் காணப்படவில்லை.

ஒரு நாள் -

நான் அழுதுவிட்டேன்.

"எப்பொழுதாவது என்னை முந்தியிருக்கிறாயா? பாவம்; உன்னுடைய மூளையும், திறமையும் அடுப்பு எரிக்கத்தான் உதவும்"

இப்படி அவன் விளையாட்டாகச் சொன்னதுமே எனக்கு ஆத்திரம் பற்றி எரிந்தது : என்னால் பதில் கூறமுடியவில்லை; தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. முன்னால் நின்ற அவனது உருவம் மறைந்துவிட்டது; கண்களை நீர்ப்படலம் ஒன்று மூடித் திரையிட்டிருந்தது.

அவனது பேச்சு மறுபடியும் கேட்டது 'ஐயோ, அழுகிறாயா? பக்கத்திலே ஒருவருமே இல்லை.

'அதை நீ பார்க்க வேண்டாம்'

என்ற வார்த்தைகள் உடைந்து சிதைந்துபோய் என் வாயிலிருந்து ஆத்திரத்தோடு வெளிவந்தன.

அவனுக்கு முகத்தைக்காட்டிக்கொண்டிருக்கவிரும்பாமல் மேசையின் மேல், கைகளினிடையே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன். நன்றாக அழவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆத்திரம் தீர அழுதேன்.

நீண்ட நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு - "விஜயா!" என்றான் அவன்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. கொஞ்சம் செல்ல பயத்தினால் நடுங்கும் கைகளால் எனது தலையைத் தொட்டு நிமிர்த்தினான். கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தேன் காளிபோல. "போடா" என்று எனது வாயிலிருந்து பீரங்கி ஒன்று வெடித்தது!

வெற்றி கொண்ட வெறியோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவனது கண்களிலிருந்து நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது! என் மனது 'படீர்' என்று வெடித்தது. அவனது மனதும் வெடித்துத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இருவருக்கும் மத்தியில் நிலவிய மௌனத்தைக் கௌரவிக்கிற மாதிரியில் அவன் அடிமேல் அடி வைத்து நகர்ந்து சென்றான். மௌனத்தின் கூரியமுனை எனது இருதயத்திலே குத்திற்று. இரக்கமின்றி அதிலும் துளிகூட இரக்கமில்லாமல் அவன் போய்க் கொண்டிருந்தான். "அவனைக் கூப்பிட்டுச் சமாதானம் பண்ணு! ஓடு! " என்று எங்கிருந்தோ கேட்ட தொனி, என் உடலையே நடுங்கச் செய்தது. நான் அவனைக் கூப்பிடவுமில்லை; சமாதானம் பண்ணவுமில்லை. நான்தான் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதில்லையே!

மறுநாள் —

நான் மயக்கமடைந்து விழுந்து விட்டேன்.

வகுப்பிலே, ஆசிரியர் ஏதோ கேட்டார். நான் எழுந்து நின்று பதில் சொன்னேன்; பதில் பிழையாகப் போய்விட்டது. மற்றவர்களையும் கேட்டார். எல்லோருமே பிழையாகத்தான் சொன்னார்கள். அவன் பிழையாகச் சொல்லாமல் சரியாகச் சொல்லிவிட்டான். ஆசிரியர் அவனை மட்டும் உட்காரும்படி சொன்னார். மற்றவர்கள் எல்லாம் கால்வலிக்க நின்றோம். எனக்கு உடலும் வலித்தது; தலை - மூளை கூட வலித்தன. உணர்ச்சிகளும் வலித்தன. மயங்கி விழுந்துவிட்டேன்.

நான் விழித்துப்பார்த்தபோது ஆசிரியர் ஒருபுத்தகத்தால் விசிறிக் கொண்டு நின்றார். வாங்கின்மேல் நான் படுத்திருந்தேன். யாரோ ஒருவரின் மடியின்மேல் எனது தலைகிடந்தது. மெதுவாக தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன்.

அவனை " நீயா? " என்று பாவனையில் கேட்டுக்கொண்டேன்

மெதுவாக என்தலையை தடவினான்.

மறுபடியும் மயக்கமாக இருந்தது. கண்களை மூடிக்கொண்டேன். அவனுடைய மடியிலே தலையை வைத்து படுத்திருக்கலாம் அல்லவா?

*

அந்த ஞாபக மாலையிலே இவைகள் ஒன்றிரண்டு மணிகள். அவன்தான் அந்த மாலையைக் கோர்க்க ஆரம்பித்தான்; நானும் கோர்த்தேன். மாலை பூரணமாவதன் முன்னரே, இருவரும் பிரிந்துவிட்டோம்.

உருக்குலையாத அந்த ஞாபகமாலைக்கு. இன்னுமொரு மணி.

அதே போலவே சென்ற மாதம், மாட்டுவண்டியிலே, கலாசாலையில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். தெருவிலே ஒழுங்கை ஒன்று வந்து சந்திக்கின்ற சந்திப்பிலே நான் அவனைக் கண்டேன். கையிலே ஒரு புத்தகம். அதைப்பிடித்துக்கொண்டு தெருவோரமாக வண்டிக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான்.

வண்டி ஓர் ஏற்றத்திலே ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் வேகம் படிப்படியாகக் குறைந்துகொண்டு வந்தது. அவன் வண்டியை நெருங்கிக் கொண்டே வந்தான். அவன் கையிலே இருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்தேன். காண்டேகரின் இரு துருவங்கள்.

இரண்டு துருவங்களும் நெருங்கிக் கொண்டே வந்தன. வண்டிக்காரன் உச்சஸ் தாயியிலே, மாட்டை விரட்டியவாறே பாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். இரண்டு துருவங்களும் ஒன்றையொன்று கவர்ந்தன. இரண்டுக்கும் இடையே தீவிரம் கூடிய காந்தப் புலமொன்று-

என் உடம்பு விறுவிறுத்தது.

வைரமணியொன்று தெறித்து உருண்டு ஓடிற்று. நான் அதை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தேன்.

அவனே அந்த ஞாபகமாலையை மறுபடியும் கோர்க்க ஆரம்பிக் கட்டும்.

ஒரு மாதப் பத்திரிகையின் ஆண்டுப் பேரிதழ். அதிலே என் பெயரும் விலாசமும் எழுதியிருந்தேன். அதற்குப் பக்கத்திலே பெஞ்சிலினால் 'கடிதம் எழுதுகிறீர்களா?' என்று எழுதினேன். கைநடுங்க உயிர்துடிக்க அந்த இதழை அவன் பக்கமாக அறிந்தேன்.

அடபாவி! பத்திரிகை இதழ் ஒன்று தனக்கு முன்னால் விழுந்ததை அவன் நன்றாக அறிவான். அதைக்குனிந்து எடுக்க அவனுக்கு கர்வம் விடவில்லை. அப்படித்தான் எண்ண வேண்டியிருந்தது. என் உடம்பு மிகவும் நடுங்கிற்று. அந்த இதழ் வேறுமனிதரது பார்வையிலே அகப்பட்டுவிட்டால்?

எனது பெயர் அம்பலத்திலே விடப்படும். பார்த்தேன். வேறு எவருமே கிட்ட இல்லை.

அவனை நோக்கி மீண்டும் பத்திரிகையை வீசினேன். அவன் பார்த்தான். பத்திரிகை இருக்கும் இடத்தை சுட்டிக் காட்டினேன்.

நல்லவேளை! அவன் திரும்பிப்போய் அதை எடுத்துக் கொண்டான். எடுத்ததும் நிமிர்ந்து பார்த்தான்; நானும் பார்த்தேன். எதிரே ஒரு மோட்டார் - பின்னால் இரண்டு சைக்கிள்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. வண்டியும் திரும்பிற்று. வீடு போகிற திருப்பத்திலே அவன் நின்று பார்த்தான். வண்டி பிறகும் திரும்பிற்று ஒரு மூலையிலே. அவன் என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போனான்.

' நெடுக நின்று பார்த்திருப்பான் ' என்று எனது கர்வம் சொல்லிற்று.

மறுபடியும் ஒரு மணி. அவன் அதை அனுப்பி இருந்தான். அதை நான் தான் கோர்க்க வேண்டும். அந்த மணி -"விஜயா!" என்று ஆரம்பித்தது. லஜ்ஜையுடன், ஆவலாகப் பார்த்தேன். - என்ன."கடிதமா வேண்டும்? என்னால் எழுதவே முடியாது. வேண்டும் என்றால் என் இருதய ஏட்டினைத் திறந்து பார். உன்னைப்பற்றி என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று"

"கடிதம் எழுத என்று பல முறை ஆரம்பித்தேன். ஆனால் அது முடிகிறதா? பேனாவைத் திறந்து எழுத ஆரம்பித்ததும், உனது மாயம் நிறைந்த, மனித உணர்ச்சிகளைப் பிய்த்து விடுகிறமுகம் கடதாசியின் மேல் தோன்றிப் புன்னகை பூக்கிறது. கண்கள் நடனமாடுகிற வேகத்திலே எனது சக்திகள் எல்லாம் சிதறுண்டு போகின்றன. ஒருவிதமாகச் சக்திகளைச் சேர்த்து, எழுத என்று ஆரம்பித்து விட்டாலும் கூட-

பேனாவின் கூரிய முனையின் கீழே மோகனப் புன்னகையோடு உனது உருவம் நர்த்தனமாடுகிறது. உனது உருவத்தின்மேலே பேனாவின் கூரிய முனையினால் கீற என்னால் எப்படி முடியும்?"

"என் உயிரே போய்விடும். வேண்டாம்; எழுத முடியாது. வேண்டுமானால், இதோ- உன்னால் முடியும். என் இருதய ஏட்டினைத் திறந்து பார். இயற்கையின் பாஷையிலே, பக்கம் பக்கமாக எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படித்துப்பார். உன்னால் படிக்க முடியும். உன்னால் தான் முடியும். வேறெவராலுமே முடியாது."

"விஜயா- இனியும் உன் முகத்தில் பேனாவால் கீற முடியாது. "பதில் எழுதுகிறாயா?"- இவ்வளவோடு அவன் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தான். அவன் பெயர் - தெரியும், சொல்லமாட்டேன்.

புதிதாக அந்த மாலைக்கு இரண்டு மணிகள். ஒன்று என்னுடையது; மற்றது அவருடையது.

இனி -? நான்தானே ஒரு மணி கொடுக்க வேண்டும்? கொடுத்தாலும் பதிலுக்கு அவர் ஒரு மணிதர எத்தனையோ நாட்கள் செல்லும்.

அத்தனை நாட்களும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

ஆனால் -

ஒரு ரகஸ்யம்,

அவரும் நானும், நட்சத்திரங்களைப் போல, எண்ணிக்கையற்ற எத்தனையோ மணிகளை உடனுக்குடன் பரிமாறிக்கொள்ளுவோம். பிறகு மாலை பூர்த்தியாகிவிடும். அதை அணிவதற்கு

அவரைவிட்டு நான் மட்டும் அணியக்கூடாது. என்னைவிட்டு அவரும் அணியக்கூடாது.

"பொறுத்துப் பார்க்கிறதுதானே! " என்று ஒருகுரல் கேட்கிறது.

❑

உலகக் கண்கள்

ஆசிரியர் ஜகதீசனால் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையில் இரண்டு வருஷங்கள்கூட தரித்திருக்க முடியாதுபோல் தோன்றிற்று. ஆனால் அவன் அதே வாழ்க்கையில் பத்து வருஷங்கள் தோய்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது

போல விதி ருக்மிணியின் முகத்திலே மீறமுடியாத ஒரு கட்டளையின் சாயலை எழுதியிருந்தது. எட்டு வயது நிரம்பாத அந்தச் சிறுமி ருக்மிணியின் முகம், உருவம் எல்லாம் ஜகதீசனுக்கு அந்தக் கட்டளையின் சாயலைக் காட்டி அவனைத் திணற வைத்துவிட்டன. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்த அத்தனை மாணவருள்ளும் அவள்தான் மனிதரீதியிலே உள்ள ஒருத்தியாக ஜகதீசனின் மனத்திலே தோன்றினாள். அந்தத் தொழிலே வேண்டாம் என்று அவன் வெறுப்படைந்து புறப்பட எண்ணியபோதுதான் ருக்மிணி பள்ளிக் கூடத்தில் வந்து சேர்ந்தாள். அவளைக் கண்ட பிறகு, 'எங்கேயாவது தொலைந்துவிட வேண்டும்' என்ற அவனது எண்ணம் உருக்குலைந்து சிதைந்துபோய் விட்டது.

ருக்மிணியின் கண்கள், நெற்றி, வாய், உருவம், அசைவு, நெளிவு எல்லாம் ஜகதீசனுக்குப் புதுமையாகவே தோன்றின. மோகனத்தைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கும் அவளது கண்களுக்கு மெருகிடுவது போல அமைந்திருந்த நெற்றி - புதுமையுடன் கூடி, மழலைக் குவியலை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டும் அந்த வாய் - மயக்கத்தைக் கொடுத்துக் கூத்தாடும்படி செய்துவிடும் அந்த மோகனச் *சிரிப்பு* - எல்லாம் ஜகதீசனுக்கு எவ்விதம் தோற்றும்? உணர்ச்சி யற்ற ஜடங்களின் நடுவிலே கிடைத்த தெய்வக் குழந்தையல்லவா அவள்?

வெறுப்புத் தட்டியிருந்த வாழ்க்கைக்கு அவள் புத்துயிர் கொடுத்தாள். ஜகதீசனது மனத்திலே நிரம்பிக்கிடந்த வெறுப்புணர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் படிப்படியாக அவள் மறையச் செய்து, இன்ப அலைகளை அவனது மனத்தில் தோன்றும்படி செய்தாள். அத்தனை பெருமைக்கும் அந்தச் சிறுமி உரித் துடையவளானதைக் கண்டபோது ஜகதீசனுக்குமே ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. விதியின் விசித்திரமான போக்கைக்கண்டு யாருக்குத்தான் ஆச்சரியம் உண்டாகாது?

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. மாலை வேளையில் உலாவி வரலாம் என்று ஜகதீசன் புறப்பட்டான். வழியிலே - வீதியில் ருக்மிணி அவனை நோக்கி ஓடிவந்தாள். அவளைக் கண்டதுமே ஜகதீசன் நின்று கொண்டு, "அம்மா, ருக்மிணி! ஓடாதே; விழுந்துவிடப் போகிறாய்! " என்று எச்சரித்தான். ஆனால் ருக்மிணி ஓடுவதை நிறுத்தவில்லை. நெருங்கி வந்து அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

"வாத்தியார், உங்களை அம்மா கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னா"

களைப்பினால் அவளது வார்த்தைகள் நடுங்கின. ஜகதீசன் அவளது தலையைத் தடவிக்கொண்டே "அம்மா கூட்டிக்கொண்டு வரச் சொன்னாளா? ஏன்?" என்று கேட்டான்.

ஜகதீசனுக்கு ருக்மிணியைத் தெரியுமேதவிர அவளது தாயைத் தெரியாது. வீடும் தெரியாது. ஆனால் அவளுக்கு அப்பா இல்லை என்பது மட்டும் தெரியும்.

ருக்மிணி அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே "எனக்குத் தெரியாது, வாருங்கோ" என்று அவனது கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். "உங்கள் வீடு எங்கே அம்மா?" என்று கேட்பதைவிட வேறொன்றையுமே அவனால் கேட்க முடியவில்லை. "அதோ, அந்த ஆலமரத்துக்குப் பக்கத்து வீடு" என்று சொல்லிக்கொண்டே ருக்மணி முன்னால் நடந்தாள். காந்தத்தின் அசைவுக்கேற்பத் தானும்அசைந்து கொடுக்கும் இரும்புத்துண்டு போல ஜகதீசன் அவள் பின்னால் நடந்தான். இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒரு சூழ்நிலையிலே அவனது உள்ளம் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததோ - ஆனந்த மடைந்ததோ என்று சொல்ல *முடியவில்லை.*

அவனது மனம் வலையிட்டுத் துழாவிப் பார்த்தது. எங்கோ கண்டு பழகிய முகமல்லவா அது? ஆனால் எங்கே, எப்பொழுது என்பது மட்டும் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. அந்த முகம் சிந்தனையின் பழைய ஏடுகளைத் திறந்து காட்டியது. தூசு படிந்திருந்த அந்த ஏடுகளை வாசிக்க முதலில் முடியவில்லை. பிறகு தூசிகளைத் துடைத்துவிட்டுக் கூர்ந்து படித்தான்.

அடடா! அவள் - லஷ்மி -அனாதைச் சிறுவனாக ஜகதீசன் வீதியிலே திரிந்தபோது அழைத்துச் சென்று ஆதரித்து, பிறகு அனாதாஸ்ரமம் ஒன்றில் சேர்த்துவிட்ட புண்ணிய புருஷனின் மகளல்லவா? அனாதாஸ்ரமத்தின் உதவியினால் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு ஜகதீசன் அவர்களின் வீட்டைத் தேடிச் சென்றபோது அவர்கள் எங்கோ போய்விட்டார்கள் என்று அறிந்தான். தனது வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரமிட்ட அந்த மனிதனைக் காணாததால் ஏற்பட்ட துயரம் அவரது மகளைக் கண்டதே ஆனந்தமாக மாறிவிட்டதைக் கண்டு ஜகதீசனின் கண்களில் நீர் துளித்தது. அதைக் கண்டு லஷ்மியின் கண்களும் கலங்கின. ருக்மிணிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளும் கண்களைக் கசக்கினாள். குழந்தையல்லவா?

"ருக்கு உங்களைப் பற்றிச் சொன்னாள்"

இதைச் சொல்லும் போது லஷ்மியின் குரல் தழுதழுத்தது. குங்குமம் இடப்படாத அவளது நெற்றியின் பிரகாசம், அதிலே தோன்றிய வியர்வைத் துளிகளை முத்துக்கள்போல மிளிரச் செய்தது. மஞ்சள் நூலற்ற தன் கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டே, "அப்பா இல்லாத அவளுக்கு உங்கள் அன்பு பெருத்த ஆறுதலாக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையிலே சொல்லப் போனால், எனது நன்றியை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னாள்.

ஜகதீசனது சிந்தனை வெகு வேகமாகச் சுழன்றது. லஷ்மியின் வார்த்தைகளில், தன்னை மறந்த நிலையில் அவள் செய்த செய்கைகளில் எந்தக் கோணத்திலிருந்து அவளது உள்ளக் கருத்தை அவன் அறிந்து கொள்ள முடியும்? அந்தகாரத்தின் தொடர்ச்சியிலே, இடையில் சொருகப்பட்ட ஒரு சிறிய ஒளிக்கதிர் போலவே அவள் சொன்ன 'தனிப்பட்ட முறையிலே' என்ற வார்த்தைகள் இருந்தன. அவற்றை வைத்துக் கொண்டு அவள் எதை உணர்த்தினாள்?

வெகுநேரமாக நிகழ்ந்த சிந்தனைச் சுழற்சியின் பின்னணி போல அவனது வாய் "ஆசிரியன் என்ற முறையில் எனது கடமையைச் செய்யக் கிடைத்த ஒரேயொரு பாத்திரம் ருக்குதான். அதற்காகவும் உங்கள் தகப்பனாரின் உதவிக்காகவும் நானதான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறேன்" என்ற வார்த்தைகளை உழறிக் கொட்டிற்று.

தயங்காமல் அவள் பதில் சொன்னாள். "ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் நன்றி செலுத்திக் கொள்ளுவதென்றால் அது அன்பின் சின்னம் என்றாகிற தல்லவா?"

ஜகதீசன் திகைத்துப் போனான். அந்தப் பதிலுக்கும், அவளது பார்வைக்கும் தலைகுனிந்து வணங்காமலிருக்க அவனது உள்ளத்தில் தைரியம் பிறக்கவில்லை. ருக்மிணியைப் பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றான் "கால்வலிக்க நின்றுகொண்டிருக்க வேண்டாம். உட்காரலாமே" எனறு லஷ்மி சொன்ன பிறகுதான் அவனுக்கு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. நாற்காலி ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

அவள் தேனீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அதைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே "எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் இதுதான். எனது சுகங்களை எல்லாம் எப்பொழுதோ உதறித் தள்ளிவிட்டேன். என் ருக்குவுக்

காகத்தான் என் உயிர் தரித்திருக்கிறது. அவள் வாழுவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதுதான் எனக்கிருக்கும் ஆசை எல்லாம். உங்கள் அன்பின் நிழலிலே அவள் செழித்து வளர்வதற்கு. உங்களை அவள் மாமா என்று அழைக்கமட்டும் அனுமதி தாருங்கள். நீங்கள் அங்கே விடுதிச் சாலையில் இருக்க வேண்டாம். அவர் விட்டுப்போன இந்த வீடும் பொருளும் இருக்கின்றன. அவற்றை உபயோகிக்க உங்களுக்கு நிரம்பிய உரிமை இருக்கிறது. என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று அவள் உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கூறினாள்.

குடித்த தேநீரைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஜகதீசன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். லஷ்மியின் கண்களிலிருந்து கன்னத்தின் வழியாக நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவளது உதடுகள் துடித்தன. அதை மறைப்பதற்காக ருக்மிணியைத் தூக்கி முத்தமிட்டுக் கொண்டே அவள் ஜகதீசனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். தாய்மை உள்ளம் எப்படி எல்லாம் செய்யத் தூண்டுகிறது.

'ஆம்' ஜகதீசனது வாய் அவனை அறியாமலே கூறிற்று. அவனுக்கும் உணர்ச்சிக் கோளங்கள் உண்டுதானே! அவனது வாழ்க்கைப் பாதையில் அவன் கண்ட இரண்டாவது அமிர்த ஊற்று அவள் - அவனது சகோதரியாய் விட்ட அந்த லஷ்மி. இனி அந்த ஊற்றையடுத்துச் செழித்த தரைகளை அவன் காணமுடியுமா? ஆனால்...? செழித்த தரையிலும் காஞ்சிமரம் நிற்கத்தானே செய்கிறது?

அவர்களைப் பிணைத்திருந்த பாசம் அந்தக் கிராமத்து ஜனங்களின் கண்களை உறுத்திற்றோ என்னவோ, அவர்கள் அதைக் கண்டு சும்மா இருக்கவில்லை. சாக்கடை போன்ற தங்கள் மனம் திருப்தியடையும்வரை ஊளையிட்டார்கள். தன்னை அறியாத ஒருவன் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் அபிப்பிராயங்கள் எந்த அளவுக்கு உண்மையாக இருக்கும்? வெறிகொண்ட நாய் குரைப்பதற்கும், அவன் சொல்வதற்கும் அதிகதூரம் வித்தியாசம் இருக்க முடியாது.

ஜகதீசனுக்கு முதலில் இது ஆத்திரத்தைக் கொடுத்ததென்றாலும், பிறகு அவனது உணர்ச்சியுள்ள உள்ளம் தனது லஷிய ரேகையிலிருந்து தவறி மறுபக்கம் பார்க்க விரும்பவில்லை. லஷியவாதியின் நிதான புத்தியை இப்படியான விஷயங்களிலிருந்துதான் காணமுடிகிறது.

ருக்மிணி - அவளது தாயார் லஷ்மி இருவரையும் சேர்த்துப் பிணைத்திருந்த பாசக் கயிற்றின் நடுவிலே ஜகதீசனும் அகப்பட்டு விட்டான். ஜகதீசனைப் பொறுத்தமட்டில் அவனுக்கு அந்தப் பாசக்கயிற்றின் நடுவிலே ஓர் ஸ்தானம் கிடைத்துவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

"ருக்மணி படிக்க வேண்டும். தன் படிப்பின் உதவி கொண்டு அவள் தன் வாழ்க்கைப்பாதையை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு எனக்கும் ஒருவழி தானாகவே தோன்றி வழிகாட்டும்" என்ற தீர்மானம் ஜகதீசனின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

'மாமாவைப் போல ஆசிரியத் தொழிலில் இறங்கி, உண்மைக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்'' என்ற பேரவா ருக்மிணியின் வளர்ச்சியுடன் பின்னிக் கொண்டே வளர்ந்தது.

லஷ்மியின் அன்புடன் ஜகதீசனின் நிதான புத்தியும் கலந்து கொண்டு ருக்மிணியையும் "பெரியவ"ளாக்கி விட்டன. ஜகதீசன் அனுபவரீதியாகச் சொன்னவற்றைக் கேளாது அவன் ஆசிரியனாக இருந்த அதே பள்ளிக் கூடத்தில் ஆசிரியையானாள். அவளது ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த ஜகதீசன் விரும்பவில்லை.

இனி அவளுக்கு விவாகம். அதுதான் ஜகதீசனின் மனத்திலிருந்த ஒரேயொரு குறை. அதையும் தீர்த்து வைத்துவிட்டால் அவன் நிம்மதியாகத் தனது போக்கிலே போய்விடலாமல்லவா? நெடுக அந்த ஊரிலே இருந்து அபத்தமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதிலும் மனிதரே இல்லாத. கொடிய மிருகங்கள் வாழும் காட்டில், அவற்றின் பேரிரைச்சலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிடலாம்.

லஷ்மியுடன் யோசித்து இதை ருக்மிணிக்கு எட்ட விட்டபோது அவள் "அது இப்பொழுது அவசரமாக வேண்டிக் கிடக்கவில்லை" என்று ஒரே பதிலாகச் சொல்லி விட்டாள்.

பத்துவருஷங்கள் அந்தக்கிராமத்தின் மிருகத்தனத்தின் மத்தியிலிருந்த களைதீர எங்காவது சுற்றிவரலாம் என்று ;ஜகதீசன் புறப்பட்டான். லஷ்மியையும், ருக்மிணியையும் விட்டுப் பிரிவது கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனாலும் போயே ஆகவேண்டும் என்று மனம் சொல்லிற்று. தனது உதவி தேவையானபோது கடிதம் எழுதும்படி கூறிவிட்டு அந்தக் கிராமத்தை விட்டுப் போயே போய்விட்டான்.

ஒரு வருஷமாக எங்கெல்லாமோ அமைதியை நாடி அலைந்து திரிந்தான். லஷ்மியும், ருக்குவும் இல்லாத இடத்தில் கிடைப்பதெல்லாம் அமைதியே அல்ல என்று சொல்வதுபோல மனம் அலைபாய்ந்தது. கடைசியில் அவர்களை ஒருமுறை போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலாம் என்று எண்ணி அவன் வந்தான்.

அவன் அவர்கள் வீட்டை அடைந்தபோது லஷ்மிதான் வீட்டிலிருந் தாள். 'அண்ணா'! என்று ஓடிவந்து நமஸ்கரித்தாள். ருக்மிணி பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போயிருந்தாள். 'அவளை உடனே பார்க்க வேண்டும்' என்று மனத்திலேயிருந்து ஏதோ சொல்லிற்று; பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றான்.

ஜகதீசனைக் கண்டதுமே 'மாமா' என்று கூவிக்கொண்டே ருக்மிணி ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். மற்ற ஆசிரியர்கள்,மாணவர்கள் பார்க்கிறார்களே என்று அவளுக்குத் தோற்ற வேண்டுமே! கண்களிலிருந்து நீர் சொரியத் தன் 'மாமா'வின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

"ஏன் அம்மா அழுகிறாய்?" என்று ஜகதீசன் கூறிக்கொண்டே கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான். ஆனால் அவனுக்கும் அழுகைதான் வந்தது.

மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் இந்த உலகத்தில்தான் தோன்றும். இவர்கள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது அன்புலகத்திலல்லவா? வேறு எண்ணங்கள் தோற்ற முடியுமா?

அங்கிருந்த மற்ற ஆசிரியர்கள் கண்களின்மூலம் தாங்கள் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்த சம்பாஷணைகளை நிறுத்திக்கொண்டு, வாய்களினாலேயே சம்பாஷிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

"ஜகதீசனை மயக்க வைத்த அந்த மோகினியின் பெண்ணல்லவா இவள்?" என்று அந்த ஆசிரியப் பூண்டுகள் சொன்ன வார்த்தைகள் இவர்களுக்குக் கேட்கவே இல்லை.

உலகம் தனது கெட்டுப்போன குருட்டுக் கண்களுக்கு நிறமூட்டிய மூக்குக் கண்ணாடி உபயோகிப்பதைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. அது 'பரவணிவியாதி'யாயிற்றே!

❑

எஸ். ஸ்ரீநிவாசன் எம்.ஏ

● முன்னேற்றம்

முன்னேற்றம்......!

அவன் ஒரு சிறு வீட்டில் குடியிருந்தான். முன்னால் இரண்டு அறைகள்; பின்புறத்தில் ஓர் முற்றம்; அதில் சிறிய ஓர் நெசவுதறி. அதற்

கப்பால் ஓலையால் வேயப்பட்ட —அவரைப்பந்தல் போன்ற ஓர் சமையலறை. சீலனூரில் அவன் நூற்கும் நூலும், அவன் நெய்யும் துணிகளும் மிகவுஞ் சிறந்தவை. முன்னே மகமதியச்சக்கரவர்த்தி அவுரங்கசீப்பின் இளையபுதல்வி ராஜசபையில் போதிய அளவு ஆடை கட்டவில்லை என்று கர்ச்சித்தபோது அவள் தான் 40 முழப்புடவை கட்டியிருந்ததாகச் சொன்னது இவன் மூதாதையர் நெய்த 'மஸ்லின்' துணி என்று அவன் பெருமையோடு சொல்லுவது வழக்கம். தன் முன்னோர்கள் வடஇந்தியாவிலிருந்து தென்னிந்தியா வந்து குடியேறினார்களாம். அன்று தொட்டு பரம்பரையாக அதேதொழில் நடைபெறுகிறது. தன் தொழிலைக் கௌரவமாக நடத்துவதிலும் வர்த்தக முறையில் நாணயமாக நடப்பதிலும் அவனைப்போல் ஒருவரும் கிடையாது. ஆடம்பரமாவது வீண் விளம்பரமாவது அவனுக்குப் பிடிக்காது. துணிகள் வேண்டுமென்றால் அவனிடம் முன்னாடியே சொல்லிவிட வேண்டும். ஆளுக்கு ஏற்றமாதிரி துணி நெய்து கொடுப்பான். அவசரப்பட்டு மட்ட ரகமான துணிகளை ஒருபோதும் நெய்வதில்லை. தான் கொடுப்பதாகச் சொன்ன தவணையை ஒருபோதும் தவறியதுமில்லை. நெசவுத் தொழிலில அவன் மனைவி காமாட்சியே அவனுக்கு உதவி. வீட்டில் தன் இருகுழந்தைகளைக் கவனிக்கும் வேலையோடு அவனோடு கூட ஒத்தாசையாக நூல் நூற்பது மாத்திரமன்றி நெசவுக்குக்கூட உதவி செய்வாள்.

நான் வேறு எவரிடத்திலும் துணி வாங்குவது கிடையாது. என் மனைவிக்குப் புடவைகள், குழந்தைகளுக்குச் சட்டைத்துணிகள் எல்லாம் அவனிடம்தான் வாங்குவேன். என் மனைவியை கூட்டிப் போகும்போது அவன் உடனே 'காமு','காமு' என்று தன் மனைவியைக் கூப்பிடுவான். அம்மாவுக்குப் புது தினுசுப்புடவை வேண்டுமாம்' என்பான். அவள், போன முறை கனகாம்பரம் உடலும், அரக்குக்கரையும், பங்களூர் தலைப்பும் போட்டோம். இம்முறை மேகவர்ண நூல் இருக்கிறதே, அதில் உடல் போட்டு மஞ்சடகரை போடலாமே. உங்கள் நிர்மலாவுககு நல்ல கறுப்பில் பாவாடை தைத்தால் நல்லது. சிவப்புத் தேகத்திற்கு எடுததுக் காட்டும்" என்பாள்.

அவன் துணிகள் சீக்கிரம் கிழிவதே இல்லை. விலையோ மிகக் குறைவு. அதிகலாபம் சம்பாதிப்பது அவன் வழக்கமில்லை. என் மாமாதான் முதல்முறை என்னை அவனிடம் அழைத்துச் சென்றார். அவன் அப்போது நெய்த பட்டுக்கரை வேஷ்டியை இன்னும் நாம் மறக்கவில்லை. மாதம் ஒரு முறையாவது நான் அவனிடம் செல்வது வழக்கம். அவனிடம் பேசும் போதெல்லாம் அவன் தான் ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் அதிக செல்வத்தோடு பிறந்தவன்போல கௌரவமாக நடந்து கொண்டான். தன் கஷ்டங்களை வறுமையைப் பொறுமையோடு சகித்து வந்தவன்போலத் தோன்றியது.

மூன்றுமாதங்களாக அவனிடம் நான் போகவில்லை. துணிகள் கிழிந்தால்தானே போகவேண்டும். என் மனைவிக்கோ வரவர அவன் கர்நாடகப் புடவைகள் பிடிக்கவில்லை. ஜெர்மன் சாயங்களும் ஜப்பான் பட்டுக்களும் எடுத்துக்காட்டும் மாதிரி ஏழை நெசவுகாரன் துணி காட்டுமா? ஆனால் நான் மாத்திரம் அவனிடமே துணிகள் வாங்கிவந்தேன். நான் ஒருமுறை அவனிடம் சென்றபோது அவன் வீட்டிலில்லை. அவன் மனைவி மாத்திரம் வந்து வாடிய முகத்துடன் "உட்காருங்கள். அனேக நாட்களாக உங்களைக் காணவில்லை. அம்மா சவுக்கியமாக இருக்கிறார்களா? அவர் வெளியே போயிருக்கிறார். குழந்தை கிருஷ்ணனுக்கு ஐந்துநாளாய் ரொம்ப ஜுரம். நானும் கைமருந்து எவ்வளவோ செய்து பார்த்தேன். கேட்கவில்லை. டாக்டரை அழைத்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று தோன்றியது. அவர் டாக்டரை அழைத்துவரப் போயிருக்கிறார். இரண்டு நாளைக்கு முன்பே யோசனை பண்ணியிருந்தால் டாக்டர் வந்து பார்க்கும் சார்ஜ் மிஞ்சி இருக்கும்" என்றாள். அவளின் வாடிய முகத்தையும், வீட்டின் மங்கலான விளக்கையும் பார்க்க எனக்கு மனதில் சொல்லமுடியாத துயரம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அவன் தொங்கப்போட்ட முகத்துடன் வீட்டுக்கு வரப் பிரியப்படாதவன் போல வந்தான். முகத்தில் ஒருகவலை சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

"அடி, காமாட்சி! 15 ரூபாய் இல்லாமல் டாக்டர் வரமாட்டாராம். தனக்கு இப்போது வேலை அதிகமாம். விசாலத்துக்கு வந்து பார்த்ததிற்கே நாம் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லையாம். இலவச வயித்தியம் செய்யும் டாக்டர் தானல்ல என்று கடுகடுத்த முகத்தோடு சொன்னார். நான் என்ன செய்வேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னைப் பார்த்தான். "வாருங்கள் ஐயா, உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? அனேக நாட்களாகக் காணோமே?" என்று கேட்டான்.

"ஐயா! மில்துணி மலிவாகவும் நயமாகவும் கிடைக்கின்றதே என்ன பகட்டு! கண்ணைப்பறிக்கும் நிறங்கள்! கையில் தொட்டால் என்ன வழவழப்பு! துணியின் உழைப்பையும் அதின் அழகையும் யார் கவனிக்கிறார்கள்! என் கையால் நெய்யும் துணியில் என் இருதயத்திலிருக்கும் ஆன்மாவின் ஓர் பங்கும் அடங்கியிருக்கிறது என்று நான் சொன்னால், என்னைப் பயித்திய ஆஸ்பத்திரியிலல்லவோ சேர்ப்பார்கள். ஏழை நெசவுத்தொழிலாளி இருந்தாலென்ன இறந்தாலென்ன! மில்துணி சீக்கிரம் கிழிந்தபோதிலும், கட்டுவதற்கு என் துணியைப்போல சிறப்பில்லாமலிருந்தாலும் அவர்கள் விளம்பரமும் வியாபாரமுறையுமே போதுமே! துண்டுப்பத்திர விளம்பரங்களிலென்ன சினிமாப் படங்களிலென்ன, பேப்பர்களிலென்ன எங்கே பார்த்தாலும் விளம்பரங்கள்! அந்தத் துணி கட்டாதவன் காட்டுப்பிராணி என்ற எண்ணம் வரும்படியான விளம்பரங்கள்! ஐயோ! தவிர நான் அந்த முதலாளிகளைப் போல, திண்டிவனம் ஜமீன்தாரருக்கு வேஷ்டி 'சப்ளை' செய்கிறேனா? ஏன் சில மில்கள் கவர்னர்களுக்கும் அரசர்களுக்குங்கூட துணிகள் கொடுக்கின்றனவாம். சீலனூரிலேயே மூன்று மில்கள் உண்டாகிவிட்டனவே! எங்களுக்கு இனி ஏதையா பிழைப்பு? ஏன், ஆதி காலத்தில் எங்கள் முன்னோர்களின் கட்டை விரல்களைப் பொறாமையினால் வெட்டிவிட்டதாகச் சரித்திரம் கூறுகிறதே! இந்தக் கஷ்டத்திலும் அந்தக் கஷ்டம் பரவாயில்லை ஐயா!" என்று தன் மனத்துயரத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

கிருஷ்ணன் ஜுரவேகத்தில் ஏதோ உளறுகிறான்" என்று மனைவி திடுக்கிட்டுக் கூப்பிட அவன் உள்ளே போக எத்தனித்தான். நான் 50ரூபாயை அவனிடம் கொடுத்து "இரண்டு ஜோடி நூறாம் நம்பர் வேஷ்டியும், என் மனைவிக்கு இரண்டு பதினாறு முழப் புடவைகளும், பாவாடைத்துணி பத்து கஜமும் வேண்டும். பாக்கிப்பணம் அனுப்புகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு என் வீடு சேர்ந்தேன்.

அந்த இரண்டு மாதத்திற்கு முன் அவன் கொடுத்த வேஷ்டி சட்டென்று உட்காருகையில் நடுவில கிழிந்தது எனக்கு ஆச்சரியம். அவன் வீட்டிற்கு நான் போனவுடன் அவன் வெளியே வந்தபோது நான் அவனை அடையாளமே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தலைமயிர் முழுவதும் ஒரே நரைப்பாக இருந்தது. வாட்டமே குடிகொண்ட முகம். ஒருவாரம் பட்டினி இருந்தவன் போன்ற தோற்றம்.

"ஐயா! துணி ஏதாவது வேண்டுமா? பருத்தி விலை இப்போது குறைந்திருக்கிறது. சீக்கிரம் ஏறிவிடுமாம். நல்ல பட்டுநூல்கள் சாயம்போட்டு வைத்திருக்கிறேன். அம்மாவுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் ஏதாவது வேண்டுமா?" என்றான்.

"நீ போனமுறை தந்த வேஷ்டிகளில் ஒன்று உட்காரும்போது நடுவில் கிழிந்துவிட்டது...." என்று சொன்னவுடன், அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அதற்கு மேல் சொல்ல நாவெழவில்லை. ஏன் அவனிடம் இதைச் சொன்னேன் என்று மனவருத்தம் மேலிட்டது.

"காமு, காமு! இங்கே வா!" என்றான். அவள் வந்தவுடன் ஐயாவுக்குக் கொடுத்த நூறாம் நம்பர் வேஷ்டி எப்போது நெய்தோம் நூல் எப்படி நூற்றாய்? உனக்கு இப்போது வேலை சரியாக ஓடுவதில்லையோ?... ஆ! உன்மேல் தப்பில்லை; கிருஷ்ணன் சாகக்கிடக்கும் போது அவர் 50 ரூபாய் கொடுத்தாரே, அப்பொழுது நான் நெய்த வேஷ்டிதானே; ஏன் கிழிந்தது?..." என்று சொல்லி மனத்தில் ஏதோ ஆலோசனை செய்தான். அவன் மனைவி "அந்த நூல் நாம் நூற்கவில்லையே. யாரிடமோ வாங்கி வந்தோமல்லவா? தவிரவும் கிருஷ்ணன் சாகும்நாள் யாரோ ஒருவரை அந்த வேஷ்டியில் பாதி நெசவு செய்யச் சொன்னீர்களே!" என்று மெதுவாக வருத்தத்தோடு சொன்னாள். இந்தமாதிரி 'உண்மையே கடவுள்' என்ற குடும்பத்தில் ஏன் வீணாக அவர்கள்படும் வருத்தத்தோடு இன்னும் மனவருத்தத்தைக் கூட்டினேன் என்று எண்ணினேன். "ஒருவேளை பலகையில் உட்கார்ந்தபொழுது ஆணிமாட்டிக் கிழித்திருக்கும்"என்று சொல்லிப்பார்த்தேன். அது பயன்படாமல் போயிற்று.

"அதைக் கட்டாயம் அனுப்புங்கள் ஐயா, வேறு வேஷ்டி நான் கொடுக்கிறேன். என்மேல் முழத் தப்பு. வேறு நூல் வாங்கியதும் தப்பு. வேறு ஆள்களை நம்பினதும் தப்பு. அதனால்தான் கிருஷ்ணனைக் கடவுள் அழைத்துக் கொண்டார்போலும்..."என்றான். அவன் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. அவன் மனைவி ஒன்றும் பேசாமல் நின்றாள். 'அதற்கு அவசரமில்லை அப்பா! மில்வேஷ்டிகள் கிழிவதில்லையா? யாரிடம் போய் அதை நான் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? எனக்கு அங்கவஸ்திரம் நாலு வேண்டும். வேஷ்டி நாலு ஜோடி; பாவாடைகளுக்குத் துணி.... இந்தா ஐம்பது ரூபாய்" என்று அவன்கையில் வைத்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன். வேஷ்டிகளும் அங்க வஸ்திரங்களும் பெட்டி நிறைய இருந்தும் ஏன் அவ்வளவு ஏராளமாக அவனிடம் நெய்யச் சொன்னேனென்று அப்போது நான் நினைக்கவில்லை.

"அந்த மில் வேஷ்டி என்ன புது தினிசாக இருக்கிறது! கரை என்ன ஒய்யாரம்! என்ன வழவழப்பு! ஆனால்... அது ரொம்ப நாளைக்கு

உழைக்காது. கட்டுக்கடை நூல். சீக்கிரம் 'பட் பட்'டென்று கிழியும்'' என்று பின்னால் ஒரு குரல் கேட்கத் திரும்பிப்பார்த்தேன். அவன் குரல்தான். உடனே அவனை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எலும்புந் தோலுந்தான். அவன் முன்னால் இந்த வேஷ்டி கட்டிவந்ததே எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ''உன்னிடம் வர அவகாசம் இல்லை அப்பா! என் நண்பன் கல்யாணவீட்டிற்குப் போவதற்கு வேஷ்டிஇல்லை. இதை வாங்கவேண்டி வந்தது. வீட்டிற்குப் போகலாமா? எனக்குத் துணி அதிகம் வேண்டும். என் தங்கை புருஷன் வந்திருக்கிறார். அவரும் என்னைப் போல கையால் நூற்று நெய்த துணிதான் கட்டுகிறார்'' என்றேன்.

ஏன் நான் மில் வேஷ்டி வாங்கியதும், தங்கை புருஷன் வந்ததும் இவனிடம் சொல்ல வேண்டும்? வேஷ்டி நெய்பவன் தானே! அவன் வேஷ்டியைக் கட்டினால் அவனுடன் உறவாடவேண்டுமா? ஹக்கிங்காம் மில் மானேஜரிடம் சுகதுக்கம் ஏன் நான் விசாரிப்பதில்லை?

''வீடு இல்லை ஐயா. எனக்கு அதெல்லாம் விற்றாய்விட்டது!''

''என் மனைவிக்குத் துணி...

''இப்போ நான் புடவைகள் நெய்வதில்லை ஐயா. கிருஷ்ணனோடு காமாட்சியும் போய்விட்டாள். எனக்குப் புடவை மாதிரிகள் என்ன தெரியும். கண்ணும் மங்கலாய் விட்டது. விசாலம் மாத்திரந்தான் குடிசையிலிருக்கிறாள். என் தறியைக்கூட விற்றுவிட்டேன். துணிகளுக்கு ஆட்கள் அவ்வளவு வருவதில்லை. இப்போது தறி வாடகைக்கு வாங்கித்தான் வேலை. நம்வேலை இனி நிலைக்காது. பரம்பரையாக நெய்துவந்த தொழில் என்னோடு அற்றுப்போகும். கிருஷ்ணன் புண்ணியம் செய்தவன் எனக்குப்பிறகு அவன் நெசவுத் தொழிலை எப்படிச் செய்வான்? அவன் அங்கே ஈஸ்வரனுக்கு ஆடைகள் அழகாக நெய்யட்டும்! இங்கே விளம்பரமும் யந்திரமும்தான் கடைசியாக நிலைபெறும். அது கிடக்கட்டும். உங்களுக்கு என்ன வேணும் ஐயா!''

''வேஷ்டி நாலு ஜோடியும் துண்டுகள் எட்டும் போட்டுக் கொடு'' என்று சொல்லி என் வீடு திரும்பினேன்.

முப்பது நாளாய் நான் ஊரில் இல்லை. ஏதோ காரியமாக அயலூர் சென்றிருந்தேன். திரும்பி வீடு வந்ததும் என் மனைவி, ஒரு பெண் பத்து நாட்களுக்கு முன்பு 4 ஜோடி வேஷ்டிகளும், துண்டுகளும் கொடுத்துவிட்டு பாக்கி பணம் 25ரூபாய் கொடுத்ததாகச் சொல்லி, பாக்கி 25 ரூபாய் தரும்படி கேட்டாள். அவள் முகம் வாட்டமாகவும் கண்ணின் பார்வை யதார்த்தமாயும் இருந்தபடியால் உங்களை கேட்காமலே கொடுத்துவிட்டேன்'' என்றாள். இது எனக்கு அளவிலா ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதுவரையில் அவன் பணமே கேட்டது கிடையாது. நான்தான் கொடுப்பது வழக்கம். எப்போது கொடுப்பேனோ அப்போது வாங்கிக் கொள்வான். 'ஏன் இப்படிச் செய்தான் பணமுடைதானோ?' எனறு எண்ணி அவன் வீடு சென்றேன்.

அவன் வீட்டில் வேறு யாரோ இருந்தார்கள். சமையலறைக் குடிசை மூடப்பட்டு இருந்தது. வீட்டில் இருந்தவர்களைக் கேட்டேன். விசாரித்ததில் சாப்பாடில்லாமல் தன் பெண்ணை எப்படியோ போஷித்துவிட்டு ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பு இறந்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள். திடுக்கிட்டேன்; கலங்கிய கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன். ''நீங்கள் அவனுக்கு உறவினரா?''என்று பக்கத்திலுள்ளவர்கள் கேட்டதற்கு, ''ஆம், உறவினரைவிட நெருங்கிய சொந்தம். என்னை மரியாதையாகத் துணிகட்டச் செய்தவன் அவன்!'' என்றேன். அவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் என்னைப் பார்த்தார்கள்! ❑

இ. பொன்னுத்துரை

- வண்டிக்காரச் சுப்பன்

வண்டிக்காரச் சுப்பன்

பங்குனிமாதம். பொறுக்க இயலாத சூர்ய வெப்பம். மருந்துக்கும் மழையில்லாக் காலமது. வெயிலின் தீட்சண்யத்தால் மரங்கள் வாடி வெதும்பியிருக்கின்றன. மத்தியானவேளை. பள்ளிக்கூடம் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு விட்டாயிற்று. நாங்கள் கற்பலகையைத் தலைக்குமேல் பிடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினோம். சுடும் மணலில் புழுவாகத் துடித்து ஓடி வந்து ஒரு மரவேரில் இருந்தோம். ஆனால் மத்தியான வேளையில் எல்லார் உள்ளமும் புழுங்குகையில் ஒருவர் மட்டும் மிகவும் குசாலாக வருகிறார். அவருக்கு இந்த பங்குனிமாத வெயில் பால்நிலவு போலிருக்கிறது. ஏன்? வயிற்றுள் இருபோத்தல் 'கள்' தம்பாடுகையில் எல்லாம் ஒரு குதூகல மாகத்தானே இருக்கும். யாருமில்லை. எங்களுக்குப் பழக்கமான வண்டிக்காரச் சுப்பையாதான். கையில் ஒரு பூவசரசங் கிழை. வாயில் ஒரு நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டு. வரிந்து கட்டிய வேஷ்டி இவை சகிதம் வண்டியையும் மாட்டையும் தானே இழுத்து வருகிறான். சுப்பன். பாவம், அவன் ஒரு ஏழை. அவனுக்குப் பிள்ளைகுட்டி இல்லை. அவனுக்கு பராமரிக்க இவ்வுலகில் ஒருவருமேயில்லை. மாடும் வண்டியுந்தான் அவனுக்குக் கதி மோட்சம். ஒருசாண் வயிற்றை நிரப்புவதற்கு இத்தள்ளாத வயதிலும் அவன் கஷ்டப்பட வேண்டி இருக்கிறது.

மாட்டுவண்டி கனகசபை வீட்டுவாசலில் நின்றது. அதிலிருந்த புகையிலை மூட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வீசினான். அப்போது எமக்கிருந்த குதூகலம் சொல்லி முடியாது. ஏன்? வண்டி புகையிலையை இறக்கியதும் வீடு திரும்பும்; நாம் அதில் ஏறிப் பிரயாணஞ் செய்யலா மல்லவா? வண்டியும் வந்தது. நாங்கள் கேட்டும் கேளாமலும் வண்டியில் ஏறினோம். "எனக்கு ஒரு வண்டி குழந்தைகள்" என்று பொக்கைவாயின் முரசைக் காட்டிச் சிரித்தான் சுப்பன். நாமும் அதை ஆமோதிப்பவர் போல் சேர்ந்து சிரித்தோம். ஆனால் சுப்புவின் மாடோ ஒத்துழையாமை இயக்கத் திலிறங்கி விட்டது. ஒருவிதமாய் விகடராமன் குதிரையை நடப்பித்தது போல் எங்கள் சுப்பன் மாட்டையும் நடத்தினோம். அது நத்தை வேகம், ஆமை வேகம் என்று நடந்தது. அதன்பின் சத்தியாக்கிரகம் என்னும் சாத்வீகப் போருக்கு அடிகோலிற்று. ஆனால் சுப்பனுக்கோ அடிக்குமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நெகிழும் என்பது மனப்பாடம். அந்தப் படிப்பைச் செய்கையில் பரீட்சித்துப் பார்த்தான்.

மாடும் பிடிவாதத்தால் பிரயோசனமில்லையென அறிந்ததுபோலும் அசையத் தொடங்கியது. "எப்படிச் சுப்பப்பா. மாடு நடக்கிறமாதிரியில் வண்டிச் சில்லைக் கறையான் தின்றுவிடுமே" என்றோம். சுப்பனுக்கு எப்படியோ இது வாலிப இரத்தம் இப்போது நரம்பினூடே ஓடுவதுபோல் தோன்றிற்று. சுப்பன் தனது இராமாயணத்தைப் பாரதம்போற் சொன்னான்.

"தம்பீ! ஏன் அந்த வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்புவான்? எனக்கு இவையெல்லாம் நேற்று நடந்த மாதிரியிருக்கிறது. நேற்று நான் ஒரு வாலிபன். நேற்று என்னையும் என் மாட்டு வண்டியையும் வைத்தகண் வாங்காது யாவரும் பார்த்துப் பிரமித்தனர். இன்று என்னையும், வண்டியையும் இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு பார்க்கிறது உலகம். காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரிப்பதுதானே வழக்கம். தம்பிமாரே! நீங்கள் அப்போது பிறந்திருக்கவும் மாட்டீர்கள். ஏன் உன் தகப்பனே மீசை கூட முளைக்காத ஒரு சிறு பையனாக இருந்தார். நான் அந்த நாளில் ஒரு மாட்டுவண்டி வைத்திருந்தேன். அதைப் பார்ப்பதற்கு அப்போதிருந்த பெரியகோட்டுச் சக்கிடுத்தாரே என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். எனக்கு இருபத்திரண்டு வயது அப்போதுதான் நடக்கிறது. நான் வைத்திருந்த ஒரு ஜோடி 'கிளிக்கூட்'டின் அழகை இப் பொக்கைவாயால் சொன்னாலே எச்சியாகிவிடும். அதன் மேனியில் ஈ இருந்தாலே வழுக்கி வீழ்ந்துவிடும். அவ்வளவு வழுவழுப்பான தேகம். நான் பிராமணப் பிள்ளைபோல இருந்தேன். அசை வண்டியும் கிளிக் கூடன்மாடும். முழுகிவிட்டு முடித்துவிட்டிருக்கும் எனது நீண்ட கூந்தலும், கிணீர்! கிணீர் என நாதஞ்செய்யும் மாடுகளின் சலங்கையும் — காணுவதற்கு எத்தனைபேர் வேலிக்கரைக்கு வருவதுண்டு. எல்லோரும் என்னைப் பார்க்க வந்தாலும் நான் ஏன் அவர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன்?. அந்த வழக்கமே என்னிடம் அன்றுமில்லை;இன்றுமில்லை. இந்த நல்ல குணத்துக்கு அவ்வூர்ப் பெண்கள் எங்குபோகிலும் என்னுடைய மாட்டுவண்டியையே பிடிப்பார்கள்.

எங்கள் பிள்ளையார்கோயில் ஐயர் ஒருநாள் பருத்தித்துறைக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. நான் ஒழுக்கமான பையனெல்லவா? ஆனபடியால் ஐயருடன் அவர் மனைவியும் வருவதற்கு புறப்பட்டனர். இருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு வண்டி புறப்பட்டது. பருத்தித்துறையை இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு அடைந்தோம். நல்ல இருட்டு. நிலவு இல்லை. ஆனபடியால் ஐயர் என்னை அங்கு தங்கி அடுத்தநாள் புறப்படச் சொன்னார். எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. இந்தநிமிடமே வீடுபோய்ச் சேரவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு மாட்டை வண்டியிற் பூட்டினேன். ஐயா குறுக்கிட்டு, "தம்பி! வேளையில்லாத வேளையில் போகாதே. இங்கு வெளியே பிசாசுகள் நிறைந்த இடம். நீயோ வாலிபன். தீட்சைபெறாதனீர்" என்று தடுத்தார். நான் ஐயரைப் பார்த்து "இந்த வேலைகளுக்கு நான் பயப்படுவதில்லை. முனியும் கினியும் என்னைப் பிடிக்காது. அவையை விரட்டிவிட ஓடிவிடும்" என மார்புதட்டிப் பேசிவிட்டு மாட்டைத் தட்டிவிடடேன். அவை வாயுவேகமாய் பாய்ந்து சென்றன. மாட்டு வண்டி போகும் சத்தத்தைவிட வேறோர் சத்தமும் அவ்விடத்தில் கேட்கவில்லை. வீடுகளில் இருந்த விளக்குகளையும் தணித்து விட்டார்கள். தெருவீதியில் சனசஞ்சாரமேயில்லை. எங்கும் மையிருட்டும் குளிர் காற்றுமாக இருந்தது. வலைப்பாலத்தை நெருங்குகையில் மணி 2 இருக்கும். மாடுகளும் ஆறி ஆறிச்சென்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஐயர் சொன்ன பிசாசும். முனியும், காளியும் ஒன்று மாறி ஒன்று என் கண்முன் வந்து தோன்றியபடியே. பயம் வந்துவிட்டது. இவ்வேளையில் ஒரு உருவம் தனிவெள்ளையாகத் தோன்றியது. "உனக்கிது காணாது உனக்கிது காணாது!!" என்று வேகமாக கத்திக் கொண்டு வண்டி முன்சென்றது. நான் மாடுகளை விரட்டினேன். அவை சென்றன. ஆனால் அந்த உருவமோ பாய்ந்து வண்டிக்கு முன்னே சென்றது. பஞ்சு போல் பறந்தது. உண்மையில் பஞ்சுகள் அவ்வுருவத்தினின்று பறந்து வந்தன. மாடுகள் ஈற்றில் ஒரு தாவுத் தாவி அவ் உருவத்தை முந்திவிட்டன. ஆனால் அவ்வுருவமோ என் வண்டியைத் தொடர்ந்து ஓடிவந்து வண்டியில் ஏறிவிட்டது. அதன் பிற்பகுதி பாரமான படியால் மாடுகளால் ஓடமுடியவில்லை.

உண்மையில் எனது வாழ்க்கைக்குச் சாவுமணி அடித்தாயிற்று என்று ஏங்கினேன். பின் அவ்வுருவம் பின்னிருந்து ஒரு ஆணியால் எனது தலையில் குத்திக்கொண்டேயிருந்தது. இப்படித்தானாக்கும் முனி இரத்தம் குடிப்பது; எதுவிதப்பட்டும் இந்த முனிக்கு எனது துவரங் கட்டையால் ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. இதுவரை பின்னாலேயே பார்க்காமல் இருந்த நான் இப்போது துணிவுகொண்டு பின்பக்கம் திரும்பி ஊன்றியொரு அடிபோட்டேன் அவ்வுருவத்திற்கு. அது "உனக்கிது காணாது! "உனக்கிது காணாது!! " என்று கத்திக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. வண்டியும் விரைந்து சென்றது. ஒரு மணித்தியாலத்தினுள் அருகிலிருக்கும் ஒரு சிறு கிராமத்துக்கு வந்தேன். அங்கு ஒரு ஆலமரத்தடியில் இருவர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை எழுப்பி நடந்ததைச் சொன்னேன்.

அவ்விருவரும் பதைபதைப்புடனே,'ஐயோ,பாவம்! அவன் அங்கேதான் நிற்கிறானா?' என்றனர்.

'என்ன, என்ன? யாரைக் கேட்கிறீர்கள்?' என்றேன்.

'உன்னிடம் அடிபட்டானே அவனைத்தான்!'

'அது முனியல்லவா!'

'இல்லையில்லை. அவன் எங்கள் தம்பி! அவன் இந்தப் பக்கத்தில் நிற்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தோம். இருண்டு விட்டதால் இங்கே படுத்தோம்' என்றனர். பிறகு வண்டியிலிருந்த விளக்கையும் அவிழ்த்தெடுத்துக்கொண்டு, வல்லைவெளியை நோக்கிப் போனோம்.

என்ன அநியாயம்! நாம் கண்ட காட்சி பரிதாபகரமானது. அங்கே ஒரு மெலிந்த வாலிபன் தேகம் முழுவதும் பஞ்சொட்டப்பட்டு அங்குமிங்கும் அடியின் நோ பொறுக்கமுடியாது ஓடித்திரிந்தான். அவன் முதுகிலிருந்து இரத்தம் குமுறிப்பாய்கிறது. ஆனால் அவனோ, "உனக்கிது காணாது! உனக்கிது காணாது!!" என்று ஜெபம் சொல்லுவதுபோல் சொல்லிக்கொண்டு செல்கின்றான். அவனைத் தெண்டித்துக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்த்தோம். அவனுக்கு மூளை வடிவாக வேலை செய்யவில்லை என்பது மட்டும் எனக்கு விளங்கிற்று.

அவனுக்கு விசர்வந்த விதத்தை அவன் சகோதரர் விளங்க வைத்தனர். இவன் சகோதரியொருத்தி கூடுதலாகப் பணம் வைத்திருந்தா ளென்றும், அதைப் பெறுவதற்கு அவளுக்கு இவன் நஞ்சூட்டினானென்றும் அவளிறந்த செய்தியை அறிந்த மற்றச் சகோதரர்கள் இவனை உருட்டி உருட்டி அடித்ததையும், அன்று தொடக்கம் பைத்தியம் வந்து, 'இது உனக்கு காணாது' என்று சொல்லிக்கொண்டு காயப்பட்ட புண்ணுக்கும் மேனி முழுவதற்கும் பஞ்சை ஒட்டித்திரிகிறானென்பதையும் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

இவ்விதம் கதையை முடித்தான் வண்டிக்காரச் சுப்பன். வண்டியும் எங்கள் வீட்டின்முன் வந்து நின்றது. பேய்க்கதை கேட்டதனால் பயந்து, பதறும் மனத்தோடு நாங்கள் இறங்கினோம்.

சுப்பன் உடம்பை நெளித்துக் கண்ணைமூடி, வாயருகில் வைத்து ஒரு கொட்டாவி விட்டான். கூடவே ஒரு பெருமூச்சு. வாலிபத்தை நினைத்தானோ, என்னவோ!

வண்டியும் 'கடக்குப் படக்கு' என்று அசைய ஆரம்பித்தது.

❑

சொக்கன்

● பொன்பூச்சு

பொன் பூச்சு

நீண்ட காலத்தின் பின் நானும் விசுவநாதனும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொண்டோம். அவனுடைய மாறுதலைக் கண்டு நான் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனேன்.

ஒரு சிறு குடிசை. அதனுள் ஒரு மேசையும், உடைந்துபோன நாற்காலியும், மேசையின் மேல் அப்போதுதான் வெறுமையாக்கப்பட்ட மதுக்கிண்ணம் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. யௌவனத்தின் பொலிவுடன் கம்பீரமாயிருந்த விசுவநாதன்தானா இவன்? தாடி மீசையுடன், ஒட்டியுலர்ந்த முகமுடைய எலும்புக்கூடொன்றல்லவா என்முன் காட்சியளிக்கிறது! ஆச்சரியத்தை மீறித் துக்கந்தான் முதலில் வந்தது. வெறியால் சிவப்பேறிய கண்களுடன், முகத்தில் புன்னகை தவழ அவன் என்னை வரவேற்றான். ஆனால் அந்தச் சிரிப்புக்கூட பலாத்காரமாய் வரவழைக்கப்பட்டது தானென்பதை எனக்கு ஊகிக்க அதிகநேரம் செல்லவில்லை.

"தேவதையை நான் தரிசிக்க விரும்பினேன். அந்தத்தேவதை, பிசாசால் மறைக்கப்படுமென நான் காத்திருக்கவில்லை" என்றேன். விசுவநாதன்

'கலகல' வென்று சிரித்தான். அவனுடைய சிரிப்பு அசுரச் சிரிப்பாயிருந்தது. "துக்கம்' அளவு மீறிப் போகும்பொழுது மனிதன் தன்மைகளும் மாறி விடுகின்றன. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே? " என்றான்.

"இருக்கலாம். ஆனால் உனக்கு அப்படியாகத் துக்கம் வரக் காரணம் இல்லையே?"

'சற்குணன் பெருந்தன்மையுள்ளவன், செல்வந்தன் என்றெல்லாம் ஒரு காலத்தில் நான் புகழப்பட்டேன். எனது அந்தஸ்தென்னும் பலிபீடத்தில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பலியாக்கப்பட்டது எதற்காக? அப்பெண்ணின் நன்மைக்காகவா? இல்லை; எனது கௌரவம் காப்பாற்றப்படுவதற்கு! என் சுயநல வெறியில் மணந்தந்த மலரொன்றைக் கசக்கித் தூர எறிந்தேன். நான் செய்த குற்றத்தை இன்று உணர்கிறேன். அந்த உணர்ச்சி என்னை நிம்மதியற்றவனாகச் செய்கிறது. எனது இருதயத்தில் கொழுந்து விட்டெரியும் துக்காக்கினியை அவிக்கும் அருவி இந்த மதுதான்' என்று சொல்லிப் புட்டியிலிருந்த மதுவைக் கிண்ணத்தில் ஊற்றினான்.

"மதியை மயக்கும் சக்தி மதுவுக்குண்டு; தெளிவாக்கும் சக்தி அதற்கில்லையே" என்றேன்.

"மதி மயங்கியிருப்பதால் எனது சிந்தனைக்கு வேலையற்றுப் போகிறது; நிம்மதியாயிருக்கிறேன். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தரம் குடிக்கிறேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. நான் நிம்மதியற்றிருக்கும் நேரத்தில், நடந்தவைகளைச் சிந்திக்க நேரிடும் சமயத்தில் மது எனக்குப் பிரயோசனமாகிறது" என்று அவன் சொன்னான்.

"உனது துக்கத்தைக் கிளறும் சம்பவத்தை நானும் அறியலாமா? என்று கேட்டேன்.

"நீ விரும்பினால் சொல்லுகிறேன்" என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

அவ்வருடம் வைத்திய பரீட்சைக்கு எழுதிவிட்டு, எனது கிராமத்துக்குப் போயிருந்தேன். எனது பெற்றோருக்கு அளவு கடந்த சந்தோஷம். பட்டின வாழ்க்கை எனக்குச் சலித்துப் போயிருந்தது. நாள் முழுவதும் பச்சைப் பசிய வயல்களின் வரப்புக்களில் உலாவுவேன். ஆரம்பத்தில் குளத்தில் குளிப்பது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. நாட்செல்லச்செல்ல ஸ்படிகம் போன்ற அந்த நீரில் குளிப்பதைவிட ஆனந்தம் வேறு ஒன்றும் இல்லையென்று தோற்றியது. காலம் முழுவதும் மோட்டார் சத்தத்தைக் கேட்டுப் புளித்துப் போயிருந்த என் காதுகள், வண்டியில் பூட்டிய மாடுகளின் சலங்கைச் சப்தம் கேட்டு இன்புற்றன. கிராம வாழ்க்கை எனக்கு எவ்வளவோ இன்பமாயிருந்தது.

"ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு பெண் வந்தாள். இளமை அவளுக்கு மெருகு பூசியிருந்தது. கட்டான தேகம். நெஞ்சுவரை சேலையால் மறைத்திருந்தாள். அதற்குமேல் மறைப்பதற்கு அவளுக்குத் தகுதியில்லை. ஏனென்றால் அவள் தீண்டாச் சாதியைச் சேர்ந்தவள்."

"நெல் குத்துவதும், வயலிலிருந்து புல்லுச் சுமப்பதுந்தான் அவளுக்கிடப்பட்ட வேலைகள். அவள் வந்த நாள்தொடக்கம் என்மனம் ஒருநிலையிலில்லை. அவள் அழகொழுகும் முகத்தைப் பார்த்து மெய்மறந்து நிற்பேன். நாட் செல்லச் செல்ல அவளும் கடைக்கணித்தாள். சொல்ல வேண்டுமா? இருவரும் அன்பால் பிணைப்புண்டோம். எத்தனை நாள் அவள் முகம் சிவக்கச் சிவக்க இரக்கமின்றி பின்னும் பின்னும் முத்தமிட்டிருப்பேன்!

நிலாமலர்ந்த எத்தனையோ இரவுகளில் எங்கள் வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்திருப்போம். அவையெல்லாம் இன்று கனவுகளாகிவிட்டன" என்று சொல்லி கிண்ணத்திலிருந்த மதுவை ஒரு முறை சுவைத்தான். பின்னும் கூறினான்."

"அவள் கர்ப்பவதியானாள். கன்னியாயிருந்த அவள் கர்ப்பவதியானது எவ்வாறு? - என்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் முணுமுணுத்தார்கள். நான் மெதுவாய் விஷயத்தை வெளியிட்டேன். அப்பாவுக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! என்னையும் அவளையும் தாறுமாறாகப் பேசினார். அத்துடன் விட்டாரா? அவளை எங்கேயோ துரத்திவிட்டார்! நான் பெலவீனனாய் விட்டேன். என்னுடைய அந்தஸ்தைக் கருதியபோது அவள் நாடு கடத்தப் பட்டதையிட்டுச் சந்தோஷமுற்றேன். 'கடைசிவரை உன்னைக் கைவிட மாட்டேன்' என்று எந்தச் சந்திரனைப் பார்த்து அவளுக்குச் சத்தியம் பண்ணிக்கொடுத்தேனோ, அதே சந்திரன் தன் பூரணப் பொலிவுடன் என்னை ஏளனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்."

இதைச் சொல்லியதும் சூனியதிருஷ்டியுடன் ஆகாயத்தை ஒருமுறை அவன் பார்த்தான்; மீதியிருந்த மதுவை உட்செலுத்தினான். கதை தொடர்ந்தது.

"இரண்டு வருடங்கட்குப் பின்... நான் யாழ்ப்பாணம் அரசினர் வைத்தியசாலையில் வைத்தியராக இருந்தேன். ஒரு நாள் நோயாளிகளைப் பார்த்துக் கொண்டுவரும் பொழுது.... திகைப்பூண்டை மிதித்தவன் போலிருந்தது, என் நிலைமை! மயக்கம் வரும்போலிருந்தது. அவள்- என்னால் பாழாக்கப்பட்ட அதே பெண்தான் எலும்பாய்க்கிடந்தாள். மதியை மயக்கும் அந்த மலர் முகம், இன்று காய்ந்து கருகிக் குழிவிழுந்திருந்தது. பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. கிட்டப் போனேன். என்னைக் கண்டதும் அவள் மறுபக்கம் திரும்பிவிட்டாள். ஏன் பார்க்கிறாள்? தன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் காலமெல்லாம் உழன்று திரியச் செய்த துரோகியைப் பார்த்துக் கடைசிச் சமயத்தில் பாவமூட்டையைச் சுமப்பதா? நான்.... வந்துவிட்டேன்.

"வீடு வந்தேன். எதைக் கண்டாலும் அவள்;நான்" என்று பயந்தேன். அன்று தொடக்கம் நிம்மதி என்பக்கம் தலைகாட்டவில்லை. மறுநாள் நோயாளரைப் பார்க்கப்போன பொழுது அவள் இருந்த இடம் வெறுமையாயிருந்தது. விசாரித்ததில் அவள் அன்றிரவே இறந்து விட்டாளென்றும், பிரேதத்தை அப்புறப்படுத்தியாயிற்றென்றும் சொன்னார்கள். வைத்தியசாலையே இடிந்து என்மேல் விழுந்தது போலிருந்தது. என்னுடைய பாதகத்தன்மை கூரிய அம்புபோல் என் உள்ளத்தில் தைத்தது. மலருடன் சேர்ந்து மணம் பிறக்கிறது; மலர் காய்ந்து கருகி உதிரும்போது மணமும் அற்று விடுகிறது. ஆனால் வண்டு மலரில் இருப்பது தேன் பெறும் வரையில்தானே?

வைத்தியப் பதவியை அன்றைக்கே துறந்தேன். இப்படி ஏகாந்தத்தில் வந்துவிட்டேன். உலகம் என்னை மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னென்று நினைத்தது. ஆனால் 'மின்னுவதெல்லாம் பசும் பொன்னல்ல, பொன் பூச்சிட்ட பித்தளையுந்தான் மின்னுகிறது' என்பதை உணரவில்லை"

போத்தலிலிருந்த மதுவை கிண்ணத்தில் பின்னும் ஊற்றினான் விசுவநாதன். நான் மௌனியானேன்.

நான் வெளியே வந்தபொழுது அவன் கிண்ணத்திலுள்ள மதுவை மடமடவென்று குடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

❑

வல்லிக்கண்ணன்

● புகழ் அரசி

புகழ் அரசி

வானவில்லின் பகட்டு மின்னிய விதானங்கள் அழகு செய்யும் அந்த இடம் வசந்தகாலத்துப் பூங்காபோல் திகழ்ந்தது. மின்னலின் அற்புத வனப்பும், பகலோனின் பொற்கதிரால் தகதகக்கும் நீரலைகள் வெட்டி மினுக்குகிற கவர்ச்சியும் நிறைந்த அந்த அழகின்நிலையத்திலே ஒய்யாரமாகக் கொலு வீற்றிருந்தாள் புகழ் அரசி.

சரத்காலப் பூர்ணிமையிலே வடித்தெடுத்த பிம்பம் போன்றவள் அவள். ஏதோ ஒரு வெறியுடன் மின்னுகிற - எத்தனையோ பேர்களை வெறியராய் அடிக்கும் காந்தம் நெளிகிற - கருமணிக் கண்ணினாள் அவள். அவள் சிரிப்பிலே கவிதை குலுங்கியது. அவள் தலையசைப்பில் பித்தேற்றும் பண்பு தவழ்ந்தது. அவள் முகம் ஆசை எற்றும் அலைகடல். அவளது அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும், அவளது அங்க அசைவுகள் ஒவ்வொன்றும், மண்ணுலகத்துப் பிறவிகளை கிறங்கடிக்கும் மோகலாகிரியில் ஆடும் தனி இசை. தென்னங் குருத்துப்போன்ற வெள்ளிய தேககாந்தி என்னும்படி அவள் தனித்திறமையுடன்

அழகு செய்து கொண்ட, அற்புத சக்தியுடன் நெய்யப்பட்ட பூந்துகில் பூவுலக வாசிகளைச் சொக்கச் செய்வது...

அவள் புகழின் செல்வி. புகழுக்கு இருப்பிடமானவள். புகழைப் பூட்டி வைத்துப் பாதுகாப்பவள். புகழின் அரசி.

அவளது ஆலயத்தின் ஆலாட்சி மணி அடங்காது ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அவள் மாளிகையைச் சுற்றிநெளிகிறகாற்று எண்ணற்ற வர்களின் காதற்கீதங்களைச் சுமந்துவருகிறது. அவளது அன்புப் பிச்சைக்காக ஏங்கிக்கிடப்போர் எவ்வளவோபேர். அவளோ தன் போதையிலே கிறங்கிக் கிடந்தாள், காற்றைப் பருகி தனி மோனஇன்பம் பெறும் சர்ப்பம் போல.

புகழுக்காக இறந்தவர்கள்... புகழ்வேண்டி செத்துக்கொண்டிருக் கிறவர்கள்... புகழ்பெற்றுவிட்டவர்கள் - வீரர்கள் கலைஞர்கள், அரசர்கள், தலைவர்கள்.....

எவ்வளவுபேர்! எத்தனை எத்தனை ரகம்! வருகிறார்கள், போகிறார்கள்! காத்துக் கிடக்கிறார்கள், விழுந்து கும்பிடுகிறார்கள்!

அவள் புகழின் தலைவி. சபலபுத்திக்காரி. கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. சிலருக்கு அவளது கண்வீச்சு கிடைக்கிறது. கடைக்கண் உசுக்கும் கள்ளநோக்கு சிலரை புண்ணியவான்களாக்குகிறது. மாதுளை மொட்டுப்போன்ற உதட்டிலே வெடிக்கும் புன்னகை சிலரை தலைகனக்க வைக்கிறது. அவளது அன்புப்பார்வை சிலரை அடிமை கொள்ளுகிறது. அவள் புகழரசி, புகழ் பரிமாறுபவள், புகழப்படுபவள்....

அவன்...

மண்ணுலகிலே மண்ணையேநம்பி உயிர்வாழ்ந்து மண்ணாகப் போகிற ஒரு பிராணி.

என்றாலும்,மற்ற மனிதர்களைவிட அவன் சிறந்தவன். அப்படிச் சொல்லவில்லை. அவன் உயிர்மூச்சு சிந்தனை. அவனது வாழ்வு உழைப்புதான். 'கலை' அவன் பொழுது போக்கல்ல. அவனது இதயஒலியே அதுதான். அவன் வாழ்வது, உழைப்பது எல்லாம் அதற்காகத்தான்.

அவன் உழைத்தான், புகழுக்காக அல்ல. அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. உழைப்பிலே அவன் இன்பம் கண்டான். மனிதரிலே பெரும்பாலோர் உழைக்காமலிருக்க முடியாதே! ஆனால் அவன் உழைப்பை - வாழ்வை - கலையாக மாற்றிக் கொண்டான்.

அவனைப் பித்தன் என்றனர் பலர். பேதை என்றனர் பலர். புகழிடம் காமம் கொண்டவன் என்றார்கள் சிலர்.

அவன் மறுக்கவுமில்லை; ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. அவன் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கவேயில்லையோ! அவனுக்குத் தெரிந்தது உழைப்பும் அதில் பெற்ற இன்பமுமே. அவனைக்கண்டு நகையாடியவர்களிலே ஒருவன் புகழைக் காதலிப்பவன். 'புகழ்....மேலும் புகழ்... மேலும் மேலும் புகழ் ... இன்னும் மேலேமேலே புகழ்...' என ஆசைக்கோட்டைகட்டி புகழரசிக்குக் காதற்கவி பாட ஆரம்பித்தவன். பணத்தின் கல கல நாதத்துக்கு மயங்கிவிடுவாள் புகழ் மகள் எனக் கனவு கண்டவன்.

'புகழ் அரசி சபலபுத்திக்காரி. அவள் ஒரு வேசி. பகட்டிக் குலுக்கும் அவள் இன்று இங்கிருப்பாள். நாளை அங்கிருப்பாள்.மறுநாள் எங்கிருப்பாளோ! அவளிடம் ஏன் காதல் கொள்ள வேண்டும்?' என்றான் உழைப்பாளி.

'போடா பிழைக்கத் தெரியாப் பெரும்பித்தே! வாழ்வின் லட்சியமே புகழ்தான். அதை அடைவதே என் லட்சியம்' என்றான் பணக்காரன். வெள்ளி நாணயங்களின் 'கிலு கிலு' ஓசை, கிண்ணாரக்காரி புகழின் செல்வியை மயக்கிவிடுமா?

அவள் பைத்தியம்போல் திரிபவள். எத்தனையோ மேதைகளின் சமாதியை நோக்கித் தன் மாலையைச் சுழற்றி வீசுவாள். செத்துக்கொண்டே உழைக்கும் மேதைகளைக் கவனியாமல் அவர்களை மரணம் எப்பொழுது தழுவும் என ஏங்கிக்கொண்டிருப்பாள். அவள் சபலபுத்திக்காரி.

புகழை எண்ணி ஏங்கிய செல்வனிடம் சிந்தனையாளன் சொன்னான். 'புகழ்' கடல் அலைமாதிரி நிலையாகவே இராது. ஏறும்; விழும். அதற்காக ஆசைப்படுவானேன்? புகழ் வருவதாயிருந்தால் தானாக வரட்டுமே!'

அவன் உழைத்தான். சுயபலத்துடன், திறமையிலும், உழைப்பிலும் நம்பிக்கை வைத்து உழைத்தான்.

பணக்காரன் பணத்தால் புகழுக்கு ஏலம் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

வானவில் ஜாலம் காட்டும் ஒய்யார மாளிகையிலே எழிற்கொலுவில் இருந்த புகழரசியின் காதிலே, காற்று ரகசியம் பேசியது. எவ்வளவோ பித்தர்களின் புலம்பல்களுடன் இவர்கள் பேச்சும் ஒலித்தது. அவள் சிரித்தாள்.

எத்தனையோபேரை மயக்கிய, எவ்வளவோபேர் கண்டு பித்துப் பிடித்துப் புலம்புகிற, பாசிமணிக் கண்களில் தனியொளி தெறித்தது. எத்தனையோபேர் முத்தம் பதிக்கவேண்டும் எனத் துடிக்கிற, சிலருக்கு முத்தம் விதைத்த, ரோஜாமுகை போன்ற உதடுகளில் மின்மினிச் சிரிப்புப் பூத்தது. நடனராணிபோல அவள் ஒயிலாக நெளிந்து நிமிர்ந்தாள். குறும்பு சுடரிட்டது அவள் பார்வையில், சிரிப்பில், செயலில்.

அருகில் கிடந்த பூமாலையை எடுத்து, சுழற்றி வீசினாள். அழகாக மிதக்கும் பட்டம்போல, நீரில் கவர்ச்சியாய் நீந்தும் பாம்புபோல ஒளி கிறுக்கிச் சுழலும் மின்னல்போல வந்த மாலை உழைப்பவன் கழுத்திலே விழுந்தது.

அவன் திறமையில் நம்பிக்கைவைத்து தன்னம்பிக்கையைத் துணையாகக் கொண்டு உழைப்பிலே இன்பம் காண்பவன். அவன் வாழ்க்கையே ஒரு கலை.

புகழரசியின் மாலை தானாக அவன்மீது வந்து விழுந்தது. அவன் மேலும் உழைத்தான்.

அப்பொழுதும், பணத்தை வைத்துக் குலுக்கிக் கொண்டு, அதன் 'கிண்..கிணார்' ஓசையால் புகழரசியை வசியம் செய்து விடலாம் என நம்பியவன் புகழ்... மேலும் புகழ்... மேலும் மேலும்...' என ஜபம் செய்து கொண்டுதானிருந்தான்.

கொலுப்பொம்மைபோல் திகழ்ந்த புகழ்ராணி சிரித்தாள். ஒயிலாகச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டாள். அவள் சபல புத்திக்காரி. அவள் வேசி. அவளை யாரும் வசியம்செய்துவிட முடியாது. ஆனால் அவள் எல்லோரையும் வசியம் செய்யவல்ல மாமாயக்காரி.

❑

'மறுமலர்ச்சி'க்கு எவ்வளவு வயதாகிறது? இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்கு எவ்வளவு வயதாகிறதோ அதைவிட இரண்டு வயது அதிகமாகிறது. 52 வயது. ('மறுமலர்ச்சி' இதழ் பிறந்தது -1946 பங்குனி மாதம்) வயது என்பது இங்கு வெறுமனே பெருமை பாராட்டும் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுதற்கல்ல. 'மறுமலர்ச்சி'க் காலகட்டத்தின் சிறுகதைகளை மையமாக வைத்து இன்றைய எமது சிறுகதைகளின் காலத்தை ஒப்பீடு செய்து கணித்துக் கொள்வதற்கான ஒரு கால கட்டமாகக் கருதுவதே தக்கது. இன்றைய காலகட்டத்தில் நின்று நாம் 'மறுமலர்ச்சி'க் காலகட்டத்தை நோக்கும்போது இரண்டிற்கும் இடைநின்ற காலகட்டங்களையும் அவதானிக்கின்றோம். இந்த அவதானங்கள் எம்மைப் புடமிடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை நல்குகின்றன. சில வேளைகளில் வளர்ச்சி என்ற பெயரில் நாம் கட்டி வைத்திருக்கும் போலியான கட்டுமானங்களைத் தகர்க்கவும் செய்யலாம். போதாமைகளை உணர்த்தவும் செய்யலாம். போலித்தனங்களை உதறவும் செய்யலாம். எவ்வாறெனினும் எமது பழையவற்றை ஆவணப்படுத்தி மீளாய்வு செய்வதென்பது எம்மைப் புடமிடுதலுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

- சுந்தரம் டிவகலாலா -